

THÁM TỬ LÙNG DANH CONAN

PHẦN ĐẶC BIỆT

# LÁ THƯ THÁCH ĐẤU GỬI KUDO SHINICHI

[CẨU CHUYỆN TRƯỚC KHI CHIA TAY]



Nguyên tác:

**AOYAMA GOSHO**

Kịch bản phim truyền hình:

**WATANABE MUTSUKI**

Tác giả tiểu thuyết:

**TAIRA TAKAHISA**



## CHƯƠNG 001

# **PHẦN MỞ ĐẦU**

Đang giờ cao điểm buổi sáng, con tàu E531 lèn chặt hành khách đi làm, đi học lao vun vút với tốc độ chóng mặt 130km/giờ để đưa tất cả vào tới trung tâm thành phố.

Người đàn ông trung niên ngồi ở phía cuối tàu đang chăm chú xem ti vi trên điện thoại, bỗng thốt lên:

- Nay! - Chìa màn hình điện thoại về phía người bạn đang chậm rãi đọc tạp chí ở ghế bên cạnh, ông ta nói - Thám tử Kudo Shinichi đã phá xong vụ án sát hại tác giả truyện tranh nổi tiếng rồi!

Người đàn ông đọc tạp chí liền quay sang nhìn vào màn hình điện thoại, nét mặt tỏ vẻ thán phục. Do người đàn ông nói quá lớn, nên một số vị khách mang theo điện thoại di động có chức năng xem ti vi cũng lập tức lôi điện thoại từ trong cặp, trong túi áo ra thao tác...

- Trời! Đẹp trai dễ sợ! - Một trong số những nữ sinh mặc đồng phục trường trung học Teitan đứng lẩn trong đám hành khách đông đúc gần cửa ra vào thốt lên ngưỡng mộ. Cô giơ cao chiếc điện thoại di động của mình và đám bạn gái cùng trường ngay lập tức xúm vào màn hình đang chiếu cận cảnh gương mặt của Kudo Shinichi.

Nhưng đám nam sinh thì lại nhìn cảnh đó với nét mặt đầy ghen tức:

- Hắn có gì hay ho mà lúc nào cũng được các cô em thần tượng thế nhỉ?!

Đám con gái chẳng thèm để ý tới thái độ của lũ bạn trai mà vẫn tiếp tục nhìn như muôn nuốt chửng cái màn hình điện thoại, vì không muốn bỏ lỡ một cử chỉ nhỏ nào của Shinichi.

Trên màn hình của chiếc điện thoại, Shinichi đang bị bao vây bởi một đám nhà báo, phóng viên.

- Cậu Kudo, cậu lại lập thêm một chiến công nữa rồi!
- Chỉ vừa mới tháng trước, cậu đã lật tẩy một công ty chuyên nhập lậu.
- Quả thực cậu đúng là đại cao thủ, xứng danh Thám tử thiên tài!

Đám phóng viên mỗi người một câu đua nhau tán thưởng Shinichi, nhưng nhân vật chính thì lại tỏ vẻ hơi khó chịu.

- Xin lỗi, tôi giờ học của tôi rồi! - Cậu vừa nói vừa cố gắng gạt bọn họ ra để tiến vào trong ngôi trường đề tên "Trường trung học phổ thông Teitan".

Nhưng đám phóng viên nhanh chóng túa ra cản đường, vì nếu để nhân vật của họ thoát vào bên trong trường thì họ sẽ không thể moi thêm tin được nữa.

- Chỉ một câu thôi, cậu Kudo!
- Đúng! Đúng! Chúng tôi sẽ không làm mất thời giờ của cậu đâu.

Trong đám nhà báo còn có người chắp tay lạy cậu.

Shinichi đành phải đứng lại, buông tiếng thở dài:

- Thôi được rồi, mong các vị ngắn gọn cho!
- Được rồi! Vấn đề liên quan đến tên tội phạm của vụ án sát hại tác giả truyện tranh nổi tiếng lần này. Tôi rất bất ngờ khi biết hắn lại chính là tên nhân viên đưa bánh pizza. Và động cơ chỉ là bị tác giả kia từ chối ký nhận bánh? - Có lẽ vì Shinichi vẫn đang là học sinh trung học nên một tay phóng viên trẻ cầm chiếc micro của kênh truyền hình NNT sấn sổ tiến về phía cậu hỏi với vẻ sẵn sàng.

Nét mặt có vẻ hơi tức giận, Shinichi đáp:

- Tôi đã khẳng định ngay từ đầu với quý vị hắn là hung thủ rồi mà!

Tay phóng viên giải thích thêm:

- Vâng, cậu có nói vậy, nhưng có tin từ cảnh sát cho hay là họ đang nghi ngờ sát thủ chính là trợ lý của tác giả nổi tiếng đó nèn...
- Quan hệ giữa tác giả đó và người trợ lý chắc chắn là rất tốt!

- Vậy ư? Nhưng tại sao...? - Một phóng viên trung niên từ nãy vẫn đứng sau Shinichi gạt những người khác và len lén phía trước, chìa micro về phía Shinichi và hỏi.

- Tôi tin chắc là như vậy, sau khi được xem những tác phẩm của ông tác giả bị sát hại.

-Ồ...

Nghe Shinichi nói, đám phóng viên nhà báo lập tức lấy bút tốc ký không bỏ sót một câu một chữ nào của cậu.

- Thông thường khi sáng tác truyện tranh, tác giả chỉ vẽ nhân vật, còn trợ lý sẽ đảm nhận phần bối cảnh và các chi tiết nhỏ. Tôi đã được xem bản gốc của các tác phẩm của ông ấy, và chú ý tìm hiểu quan sát rất kỹ càng. Dù ở bất cứ ô hình nào thì bối cảnh và các chi tiết nhỏ cũng được vẽ một cách rất hoàn hảo, chỉn chu và ăn khớp nhau. Nhờ các trang vẽ như vậy mà nhân vật chính của tác giả cũng như toàn bộ câu chuyện mới có sức hấp dẫn đủ để làm nên một tác phẩm thành công đến thế. Tôi nghĩ rằng nếu người trợ lý đó không tôn trọng tác giả, không yêu tác phẩm và nhân vật chính từ tận trái tim thì anh ta không thể làm tốt như vậy được.

- Đúng là vậy! - Đám phóng viên tán thưởng sâu sắc.

- Bối cảnh mà người trợ lý vẽ vào hôm ông họa sĩ bị sát hại cũng không hề thay đổi so với mọi ngày, vẫn rất hoàn hảo. Nếu anh ta đang có ý định sát hại ông họa sĩ ấy thì chắc chắn bản thảo sẽ

phải xuất hiện ít nhiều dấu hiệu rối loạn hoặc khủng hoảng đúng không ạ?

- Đúng là vậy đấy! Trong vụ này, thanh tra Megure của đội điều tra số 1, sở cảnh sát cũng phải cảm ơn cậu Kudo lắm đó. Nếu không có sự hợp tác của cuộ Kudo thì họ đã bắt nhầm người trợ lý là điều chắc chắn.

Câu nói của nữ phóng viên trẻ làm Shinichi nhớ lại gương mặt tròn vo với bộ ria mép của viên thanh tra Megure. Từ sáng sớm ông ta đã gọi điện và không ngót lời cảm ơn cậu.

- Với tư cách là một thám tử, tôi chỉ làm công việc đúng phận sự của mình, không có gì to tát cả. Nếu vụ án này được thần tượng Sherlock Holmes của tôi giải quyết, thì chắc chỉ cần một nửa thời gian và công sức là có thể phá án xong rồi. Thôi xin phép quý vị ở đây! - Nói xong Shinichi nhanh chóng rút vào trong trường.

- Ôi! Xin hỏi cậu thêm một câu nữa thôi! - Sau lưng Shinichi, các phóng viên thi nhau nắn nì đòi phỏng vấn thêm, nhưng cậu đã nhanh chân thoát vào khuôn viên của trường.

- Mời quý khán giả tiếp tục theo dõi chương trình bình luận tại trường quay. - Màn hình ti vi của chiếc di động chuyển sang cận cảnh gương mặt người dẫn chương trình bình luận có mái tóc bạch kim được tạo kiểu rẽ ngôi 3-7. Và thế là vẻ háo hức chăm chú trên gương mặt đám nữ sinh nãy giờ vẫn ngẫu nghiên cái màn hình di động cũng lập tức tắt ngấm.

- Cái cậu Kudo này đúng là mỗi ngày một tài ba hơn đấy nhỉ! - Người đàn ông trung niên theo dõi màn hình ti vi đầu tiên vừa thán phục vừa gấp điện thoại lại.
- Ồ, cậu ấy mà trưởng thành thì còn nhiều vụ hay ho được khám phá đây... Chúng ta cứ chờ xem! Người bạn ngồi bên cạnh gật đầu tán thưởng theo.

Những hành khách còn lại trên chuyến tàu hầu hết cũng đã tắt màn hình điện thoại di động, chỉ còn một người khách mặc áo khoác đứng trong góc toa tàu là vẫn nhìn chằm chằm vào bức ảnh và đoạn tiểu sử của Kudo Shinichi mà người dẫn chương trình bình luận đang vừa giới thiệu vừa tán dương. Bằng một giọng nhỏ, âm sắc hắn học, anh ta rít lên:

- Kudo Shinichi, mi cứ đắc thắng đi, nhưng mi sẽ nhanh chóng nếm mùi đau khổ vì sự vô dụng của mi, mi sẽ phải chết một cách thảm khốc...

Giọng của hắn rất nhỏ nên mọi hành khách trong toa tàu không thể nào nghe thấy những lời dị thường ấy.

## CHƯƠNG 002

# **CHUYẾN DÃ NGOẠI CUỐI NĂM CỦA TRƯỜNG TRUNG HỌC TEITAN**

Mori Ran đang trong phòng thay đồ của ký túc xá. Cô buộc bộ đồ tập Karate ở thắt lưng, lấy đôi giày tập trong tủ đồ cá nhân và cúi xuống định cởi giày ra. Bỗng cơn gió ở đâu ập tới thổi tung tà váy siêu ngắn của cô và làm lộ một số thứ...

- Ồ là là, thấy hết rồi kìa!
  - Ồi! - Cô kêu lên và đứng phắt dậy, hai tay cố kéo tà váy xuống rồi ngoái nhìn phía sau. - Shinichi!
  - Màu hồng nhạt nhé!
- Mori Ran đỏ lựng mặt lên trước nét mặt thản nhiên của cậu bạn.
- Ha ha, nói phét thôi, ai thèm nhìn trộm chứ!
  - Vậy tại sao cậu biết?
  - Tới đoán vậy thôi! Suy luận hết sức đơn giản!
  - Suy luận? - Ran ngây mặt ra trước câu trả lời của Shinichi.
  - Ồ, hôm qua là sinh nhật mười bảy tuổi của cậu đúng không? Mẹ cậu có gửi quà tới, nhưng không may papa của cậu đã tự ý mở nó trước.
  - Cái gì, bố tớ á?

- Ờ, thì rõ là dòng họ nhà cậu vốn săn dòng máu ưa khám phá mà, mỗi cậu thì chưa thấy thể hiện thôi. Bố cậu còn phàn nàn với ông chủ quán café Poirot dưới nhà cậu rằng chả hiểu "Mụ Eri" nghĩ gì mà lại đi mua cái đồ lòe loẹt thế. Nhưng mà cậu là đứa con gái rất yêu quý mẹ nên dù có thế nào cũng sẽ mặc rồi còn gọi điện để cảm ơn mẹ hiền chứ?

- Ơ... cậu nói... đúng... - Ran cúi gầm giấu khuôn mặt đỏ bừng, nhưng phút sau ngẩng lên khuôn mặt ấy đã biến đổi sang sắc thái giận dữ. Cô hình dung ra gương mặt bố mình - thám tử tư Kogoro, và lẩm bẩm tức giận. - Tự tiện mở quà sinh nhật của mình lại còn chê bai nữa chứ!

Cô đưa tay đóng sầm cánh cửa ngăn để đồ. "Xoạch!". Tiếng vỡ của kim loại. Cánh cửa bị vỡ làm đôi trước cú đóng của Ran.

- Oái, giận đến mức đó cơ à? Bố cậu cũng chẳng có ác ý gì đâu mà! Ha ha ha... - Vừa nói Shinichi vừa đưa tay mở cánh cửa ngăn tủ của cậu. Cánh cửa vừa hé thì một núi thư của fan hâm mộ đổ ập xuống như tuyết lở.

- Chà! - Shinichi buột miệng kêu lên.

- Hú! Thám tử lừng danh được lên ti vi kia mà, nhiều em mê quá đi! - Ran vừa buột miệng nói vừa liếc xéo Shinichi.

Shinichi tảng lờ ánh mắt của Ran, tiếp tục nhặt những lá thư đang vương vãi khắp nơi.

- Nhặt giúp người ta đi!

- Cậu tự đi mà dọn lấy!
- Bạn bè thân thiết với nhau mà sao vô tình thế?
- Xem ai vô tình nào! Đến hôm nay mà vẫn chưa thấy quà sinh nhật ở đâu cả!

Nghe Ran nói đến câu này Shinichi bỗng dừng tay nhặt thư.

Ánh mắt nhìn xa xăm, Ran nói tiếp bằng một giọng hồi tưởng nuối tiếc:

- Hồi xưa còn bé cậu có sử quen đâu, lần nào cậu cũng tặng quà. Cuốn tiểu sử Sherlock Holmes này, tẩu thuốc của Sherlock Holmes nữa, rồi...
- Thì ai mà biết bọn con gái các cậu bây giờ thích gì chứ...
- Tớ thích đi chơi ở khu giải trí Tropical Land! - Ran tươi cười nói như đã chờ câu này từ lâu.
- Tropical Land hả?
- Ủ, tớ rất thích tối đó.
- Chỗ đó có gì đáng xem đâu!
- Cái gì?! Thế còn lời hứa trước đây của cậu thì sao nào? Cậu đã hứa nếu tớ đoạt giải nhất Đại hội Karate thì cậu sẽ khao bất cứ thứ gì tớ thích đúng không? Giờ tớ thích đi chơi Tropical Land đấy!

- Đã bảo không thích đến đó là không thích, tụi mình có phải con nít nữa đâu! Sao không chọn xem phim, hình như ngoài rạp đang chiếu bộ phim trinh thám hay lắm.

Nghe Shinichi nói đến đây, vẻ tươi cười trên mặt Ran hoàn toàn biến mất. Bầu không khí im lặng bao trùm cả hai người.

Đột nhiên Suzuki Sonoko xuất hiện chen vào giữa hai người:

- Cái gì vậy? Sáng sớm mà vợ chồng đã cà khịa với nhau rồi à?
- Này Sonoko, Ran nói là muốn rủ cậu cùng đi Tropical Land đấy!
- Cái gì?! Tớ muốn đi cùng...

Thực ra Ran định nói người cô muốn đi cùng là Shinichi, nhưng mới nói đến đấy thì cô im lặng, rồi dùng tay khoác tay Sonoko kéo đi.

- Đi thôi Sonoko, sắp muộn tiết rồi đấy!
- Nhưng có chuyện gì chứ!? - Sonoko chẳng hiểu mô típ gì cả, chỉ thấy bị Ran kéo tuột đi.
- Hừ, Ran nổi giận cái gì kia chứ!

Chỉ còn Shinichi bị bỏ lại một mình.

Tại phòng giáo vụ Trường trung học Teitan, các thầy cô đang tập trung nghe thầy hiệu trưởng điểm lại những việc cần chú ý trong chuyến dã ngoại thực tập sẽ bắt đầu từ ngày mai.

Thầy hiệu trưởng liên tục lau mồ hôi trên mặt bằng chiếc khăn tay, vừa lau vừa tóm tắt lại các điểm cần lưu ý.

- Chúng ta thống nhất sẽ xử lý nghiêm với những trường hợp học sinh nào quá khích mà gây ra sự cố. Nhiệm vụ tổng phụ trách tôi xin giao cho thầy Tamaoki. Còn lịch trình của chuyến đi thì nhờ Công ty Du lịch Teitan sắp xếp. - Vừa nói thầy hiệu trưởng vừa cúi chào người đàn ông của công ty du lịch trong trang phục màu xanh.

Đó là hướng dẫn viên trưởng của Công ty Du lịch Teitan tên Gondo Yutaka - một hướng dẫn viên kỳ cựu. Ông ta cúi đầu chào mọi người và bắt đầu nói:

- Từ ngày mai, tôi và hai nhân viên sẽ hết lòng phục vụ quý vị. Tôi tin chắc rằng với sự chuẩn bị chu đáo của các thầy cô giáo, sẽ không có sự việc gì đáng tiếc xảy ra và chuyến dã ngoại sẽ thành công tốt đẹp.

Nói xong, ông ta lại cúi đầu lần nữa. Nghe những lời này, nét mặt thầy hiệu trưởng biểu lộ sự hài lòng rõ rệt.

- Tuy là như vậy, những nếu quản lý các em quá nghiêm khắc thì sẽ đem lại cảm giác gò bó không hay, gây ảnh hưởng đến chương trình dã ngoại mà chúng ta đã mất bao công sức chuẩn bị. Cho nên, về cơ bản, chúng ta tôn trọng tính tự giác, kỷ luật của các em. Hãy để chuyến đi lần này trở thành một kỷ niệm sâu sắc đối với các em.

Nói đến đây thầy mỉm cười vui vẻ làm các thầy cô khác cũng cảm thấy đỡ căng thẳng hơn và cất tiếng cười thoải mái. Riêng thầy giáo ngồi khuất phía sau cùng thì không hề nở một nụ cười nào. Sắc mặt thầy xanh xao và còn đeo thêm chiếc khẩu trang, thỉnh thoảng lại húng hắng ho.

Trong lớp học, tại bàn của mình, Ran và Sonoko đang hào hứng nghiên cứu tờ hướng dẫn dã ngoại. Các bạn cùng lớp cũng chia theo từng nhóm bắt đầu lên kế hoạch cho buổi dã ngoại. Riêng Shinichi thì hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, nét mặt lộ rõ vẻ chán nản. Bầu trời thu ngoài cửa sổ cao lồng lộng và trong vắt.

- Không biết ở chỗ nào có vụ gì hay ho không nhỉ...?

Nói rồi cậu giơ cao hai tay vươn vai, ngáp một cái ngon lành. Đúng lúc ấy, cánh cửa lớp mở ra và thầy giáo đeo khẩu trang đột ngột bước vào.

- Khụ! Khụ! Xin chào các em. Rất khôn may là thầy Tatsumi phải nằm viện lâu hơn dự tính, nên chuyển dã ngoại ngày mai của lớp chúng ta sẽ do tôi, Kitajima - thầy giáo dạy thay, phụ trách.

- Gì cơ? Thầy Kitajima á?

- Có ổn không thầy? Em lo lắm thầy ơi! - Cô bé ngồi bàn đầu tiên tiếng làm các bạn khác cười rộ lên.

- Ha ha.... Tôi đang bị cảm cúm, lại là thầy giáo mới nên tôi mới là người phải lo nhất chứ!

Nghe câu trả lời của thầy Kitajima, đám học sinh lại càng cười to hơn.

- Không sao đâu thầy ơi, chúng em sẽ lo cho thầy!

- Ồ tốt quá, vậy các em giúp cho nhé!

Nghe thầy Kitajima nói vậy, đám học sinh lại cười rộ lên.

- Nhưng hiện nay đang có dịch cúm hoành hành nên các em phải chú ý giữ gìn đấy. Trong lớp mình, tôi cũng đã thấy hai, ba bạn đeo khẩu trang rồi. Tối nay các em hãy giữ ấm và ngủ sớm đi.

Đến đây, những học sinh đeo khẩu tang và không đeo khẩu trang đều gật gật đầu. Riêng chỉ có Shinichi là nhìn thầy Kitajima với ánh mắt nghi hoặc. Cậu cảm thấy có gì đó khó hiểu, bởi thầy Tatsumi đang khỏe mạnh như thế lại đột nhiên đổ bệnh. Tiếp xúc với thầy Kitajima đã được ba tuần, Shinichi cảm thấy tính cách của thầy có những điểm còn chưa rõ ràng, và cậu chưa thể hoàn toàn tin tưởng thầy.

- Shinichi, cậu sao vậy? Sao nét mặt khó coi thế kia - Ran lo lắng hỏi Shinichi.

- Không, có gì đâu. - Trả lời Ran xong, cậu lại lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Thích thật đấy, tụi mình lại được đi dã ngoại cùng nhau, suốt từ hồi tiểu học đến giờ còn gì nữa! - Ran phấn khích nói tiếp. - Lần này được đến hòn đảo phía Nam là địa điểm dã ngoại yêu thích của học sinh.

Ngày mai, tụi mình sẽ nô đùa dưới ánh nắng mặt trời, đắm mình giữa mặt biển dưới ánh trăng. Rồi khi đêm xuống là khoảng thời gian tự do, cậu có muốn đi đâu không hả Shinichi?

Ran hào hứng nói thao thao bất tuyệt, nhưng Shinichi thì chỉ im lặng nhìn bên ra bên ngoài cửa sổ.

- Shinichi! Cậu không nghe tớ nói gì à?

- Chắc tớ trốn không đi dã ngoại!

- Hả! Tại sao?

- Phí thời giờ với mấy trò đó làm gì, đi nghiên cứu những vụ án thực tế còn bổ ích hơn nhiều. Sao trên đời này vẫn còn có người vui thú mấy thứ ấy nhỉ?

Nghe Shinichi nói đến đây, Ran lộ rõ vẻ thất vọng. "Kính koong!", chuông báo hết giờ học vang lên.

- Tớ đến phòng sinh học trước! - Nói rồi Shinichi cầm quyển sách và vở sinh học đứng lên bỏ đi.

Sonoko thấy nét mặt thẫn thờ của Ran thì lo lắng hỏi:

- Lại chuyện gì hả Ran?

- Có gì đâu...

- Cơ hội ngàn năm có một nha! Tớ chả thấy chàng thám tử nhà cậu có điểm gì hay ho cả, nhưng dù sao thì cậu ta cũng được lên ti vi, thế nên mới nhiều em theo!

Phen này cậu phải cho các cô em biết mặt vợ tương lai của thám tử để các em ấy còn tránh xa hắn ra!

- Shinichi bảo... không đi.
- Hả? Tại sao chứ? - Sonoko nhìn thẳng vào đôi mắt đầy nước của Ran và hỏi.
- Cậu ấy bảo... đi dã ngoại là lãng phí thời gian.
- Ủi, cái đồ đáng ghét!

Sonoko tức giận lườn về phía cửa lớp, dù Shinichi đã đi khỏi.

- Chắc ở sở cảnh sát nào đó lại có vụ án khó khăn, nên cậu ấy phải giúp họ.
- Nhưng cậu đã rất là mong đợi dịp này đúng không, Ran?
- Ủ! Nhưng không sao đâu, tớ muốn Shinichi được tự do làm điều cậu ấy thích. - Nói rồi Ran cầm sách vở ra khỏi lớp.
- Ran... - Nhìn dáng thất thế của Ran, Sonoko cũng thấy buồn lây.

Hôm đó, Shinichi bị Sonoko lườm nguýt cả ngày.

- Sao cậu cứ lườm tớ thế? - Hết tiết học thứ sáu, Shinichi không chịu nổi, đành phải hỏi Sonoko.
- Cậu tự hỏi lòng mình đi! Hú! - Sonoko hất mặt sang phía khác, kéo tay Ran và cả hai bỏ đi.

- Tự hỏi lòng mình ư...? - Không hiểu ý cô bạn nói gì, Shinichi đứng tần ngần trong lớp một lát.

Cùng lúc ấy tại văn phòng thám tử tư của mình, Mori Kogoro mặt mũi lã chã mồ hôi, tiễn vị khách khó tính ra tận cửa. Khách hàng là một quý bà khoảng trên sáu mươi tuổi, xịt đẫm nước hoa, từ đầu tới chân toàn là hàng hiệu. Bà ta liên tục cúi chào ông Kogoro.

- Mong ông giúp cho ạ! - Vừa nói vị khách vừa nắm chặt tay Kogoro như vật nài. Kogoro mặt mũi khổ sở đáp lễ.

- Tôi đã rõ. Rất rõ, thưa phu nhân. Thám tử lừng danh Mori Kogoro này nhất định sẽ tìm ra tung tích của cậu Shunsaku. Bà có thể tin tưởng hoàn toàn ở tôi.

-Tôi đã không còn trông mong gì ở cảnh sát nữa rồi, chỉ hy vọng ở anh thôi đấy ạ! - Người phụ nữ vừa nói vừa dùng khăn tay lau nước mắt.

- Bà cứ yên tâm chờ kết quả.

- Vâng, trăm sự nhờ anh...- Người phụ nữ vừa nói vừa cúi đầu lia lịa rồi đi khuất.

- Xin bà hãy đợi tin tốt lành của tôi...! - Ông Kogoro thò đầu qua cửa sổ nói với theo người phụ nữ, khiến bà ta phải quay lại và cúi đầu thêm một lần nữa.

Kogoro lập tức đáp lễ, sau đó ông ta nhanh chóng thụt vào bên trong văn phòng như thể muốn chạy trốn.

Trên bàn làm việc vẫn còn một bức ảnh mà khách hàng vừa để lại.

- Để coi mặt mũi cái cậu Shunsaku này nào! - Ông Kogoro vừa nhìn qua bức ảnh đã như bị trúng độc.

Trong ảnh là một chú mèo xinh xắn.

- Cái giống mèo này, nếu môi trường sống không thoái mái nữa thì dù đã sống được vài năm chúng vẫn cứ bỏ đi như thường. Chắc là chú ta đã quá khó chịu bởi mùi nước hoa của bà chủ đây mà. - Vừa lẩm bẩm, ông Kogoro vừa với tay lấy tờ báo và lướt nhanh qua phần các chương trình ti vi. - Oái, bắt đầu mất rồi! - Ông kêu lên rồi cuống cuồng chạy lại gần ti vi, nhấn nút bật điều khiển.

- Xin chào, tôi là Okino Yoko, đây là lần đầu tôi thử sức trong vai trò thám tử, mong mọi người nhiệt tình đón xem và ủng hộ. - Gương mặt tươi cười của Okino Yoko choán toàn bộ màn hình ti vi.

- Chà! Cô em Yoko đóng vai thám tử à? Thế thì phải xem, phải xem chứ! - Kogoro gào lên, hai tay ôm trọn lấy cái ti vi.

- Xin chào Yoko, tôi nghe nói có một nhân vật đã khiến chị quyết định nhận vai thám tử lần này thì phải? - Nữ biên tập viên đeo kính chìa micro về phía Yoko và hỏi.

- Vâng, người đó là một thám tử đang rất nổi tiếng.

- Thật ư? Là ai thế ạ? - Biên tập viên hỏi đầy vẻ ngạc nhiên.

- Phải chăng là Okino Yoko bị thuyết phục bởi Mori Kogoro này nhỉ?... Hừm, chắc không đâu... Nhưng trong giới thám tử, làm gì có ai ngang tài với Mori ta chứ... Không nghi ngờ gì nữa, cô em Yoko chắc chắn đã bị thuyết phục bởi mình! - Một lần nữa, ông Kogoro lại ôm ghì lấy cái ti vi.

- Người đó là... - Yoko ngập ngừng.

- Là ai thế ạ? - Nữ phóng viên chìa chiếc micro lại gần.

- Cô em Yoko ơi! Đừng có ngượng ngịu nữa! Hãy hét to lên với bàn dân thiên hạ rằng đó chính là ngài thám tử thiên tài Mori Kogoro!

- Tên người đó là... Kudo... Kudo Shinichi.

- Cái gì? - Kogoro giật nảy người, suýt nữa thì ngã lăn ra.

- À, thì ra là cậu thám tử học sinh trung học lừng danh ấy! - Nữ biên tập viên gật đầu như đã đoán biết từ trước.

- Cậu Shinichi! Hãy chờ xem tôi săm vai thám tử thế nào nhé!

Sau khi Okino Yoko mỉm cười, bắt tay người phóng viên, chương trình chuyển sang phần quảng cáo.

Bụp!

Chiếc ti vi bị ngắt điện một cách thô bạo.

- Bực muối chết! Cái thằng thám tử lỗi con ấy, lúc nào cũng lấn sân của mình! - Ông Kogoro vừa nói vừa nắm chặt nắm đấm, tay run lên. - Rồi ta sẽ cho cả thế giới này biết thực lực!

Đang mải lên gân lên cốt một mình thì cánh cửa phòng bật mở, Ran bước vào.

-Ồ, Ran! Con về rồi à?

Ran lặng thinh không trả lời câu hỏi của bố, cô vào bếp uống một cốc nước rồi lên thẳng phòng mình.

- Ran...? - Thấy thái độ của Ran khác thường, ông Kogoro bất chợt lo lắng và lập tức quên hết chuyện liên quan đến Okino Yoko. - Ran, ở trường xảy ra chuyện gì à?

Cộc, cộc, ông Kogoro nhẹ nhàng gõ cửa phòng con gái.

Vẫn không có tiếng trả lời.

- Chuyện gì xảy ra không biết... Cái con bé Ran này...

Ông Kogoro quay trở xuống phòng khác, trong lòng rất băn khoăn.

- Tại mình đã làm gì chăng... Liệu có phải do mình vẫn chưa thể bỏ được cái tật cờ bạc không nhỉ... Cũng có thể do mình phớt lờ không chịu nghe lời con bé làm lành với Eri mẹ nó, mà vẫn tiếp tục sống riêng như thế này...?

Ông Kogoro thấy mình rất có lỗi với Ran. Từ lúc nào, ông cứ đi từ góc này sang góc khác của phòng khách, chẳng khác nào con gấu ở sở thú vậy.

- Bị làm sao thì cũng phải nói chứ! - Ông ngược nhìn lên tầng trên nơi có căn phòng của Ran.

Còn Ran vẫn mặc nguyên bộ đồng phục, vào đến phòng là lao ngay lên giường, giấu mặt dưới gối. Cô biết rõ bố mình đang lo lắng không yên dưới phòng khách. Nhưng lúc này cô không đủ tự tin để nở nụ cười trấn an ông. Chỉ cần nhìn thấy mặt bố, thế nào cô cũng òa khóc và làm cho ông thêm lo lắng. Nghĩ vậy nên cô vùi sâu mặt xuống gối và tấm tức khóc một mình.

## CHƯƠNG 003

### **VỤ BẮT CÓC ĐẦU TIÊN**

Vì mải xem những phát minh mới của tiến sĩ Agasa tại nhà tiến sĩ, nên khi Shinichi đứng lên ra về thì đã khá muộn. Đèn ở sảnh nhà tiến sĩ Agasa vừa sáng thì cửa mở, tiến sĩ Agasa và Shinichi bước ra.

- Bác đang bận nghiên cứu, còn tiến cháu làm gì ạ. - Shinichi ái ngại nói với ông tiến sĩ - người vẫn đang đọc sấp tài liệu trên tay.
- Không không, cháu đã đến chơi thì bác phải tiến cháu chứ! - Nhận thấy vẻ ái ngại của Shinichi, tiến sĩ Agasa liền rời mắt khỏi đống tài liệu.
- Các phát minh của bác thú vị lắm ạ, có nhiều thứ rất hữu dụng cho việc điều tra của cháu.
- Nhưng để sử dụng được trong thực tế thì chưa đâu cháu ạ. - Tiến sĩ Agasa đưa tay lên gãi đầu.

Shinichi rảo bước về phía nhà mình ở ngay bên cạnh, vừa đi cậu vừa vẫy chào tạm biệt ông tiến sĩ. Khi nhìn thấy Shinichi vẫy chào, tiến sĩ Agasa khẽ giơ tay phảit lên đáp lại.

Bầu trời lấp lánh muôn vàn ánh sao.

Sau khi chắc chắn ông tiến sĩ đã ôm tập tài liệu vào trong nhà, Shinichi liền lấy từ trong túi ra một vật màu bạc có hình dạng giống như một chiếc máy nghe đĩa CD mini.

- Xin lỗi tiến sĩ Agasa! Tuy cái này vẫn đang trong thời gian thử nghiệm, nhưng vì thấy nó hay quá nên cháu mượn tạm của bác!

Shinichi nắm chặt sản phẩm thử nghiệm của ông tiến sĩ, cậu cười sung sướng không khác gì một đứa bé đang sở hữu món đồ chơi mới.

- Mình tự tiện đem đi thế này... tiến sĩ mà biết thì sẽ giận lắm đây... Nhưng giờ bác ấy đang mải mê nghiên cứu, nên mình cứ mượn một thời gian đã. Đợi thông tỏ cách dùng rồi, mình sẽ trả lại đúng chỗ cũ, làm sao mà bác ấy biết được! - Shinichi tự thuyết phục chính mình rồi rảo bước về nhà. - Đúng rồi! Không hiểu sao hôm nay con nhỏ Sonoko cứ lườm nguýt mình cả buổi thế nhỉ? - Trong đầu Shinichi chợt hiện lên gương mặt giận dữ của Sonoko. Cậu chẳng hề hay biết rằng quyết định không đi dã ngoại của mình đã khiến cho các bạn buồn chán tới mức nào.

Đồng hồ đã chỉ quá mười giờ đêm. Nhưng dù có muộn cỡ nào thì cũng sẽ chẳng có ai đợi cậu ở tòa nhà lớn có tấm biển "Nhà Kudo". Bố cậu - nhà văn trinh thám - cùng mẹ cậu đã chuyển đến Mỹ sinh sống từ ba năm trước, nên căn nhà to lớn này giờ chỉ còn mình Shinichi. Cậu nhìn vào căn nhà tối om không một ánh đèn, khẽ buông tiếng thở dài và đưa tay chạm vào cánh cửa sắt.

- Uả?

Trong khe cửa có giắt một lá thư. Cậu với tay lấy lá thư, ngoài phong bì có đề dòng chữ: "Thư thách đấu gửi Kudo Shinichi." Shinichi tức tốc xé phong bì, lấy lá thư ra.

Đọc xong nội dung của bức thư, ánh mắt cậu bỗng rực sáng.

- Vụ này hay ho đây! Mình phải nhận lời thách đấu chứ! - Cậu lẩm bẩm bằng một giọng hoan hỉ.

Đúng lúc ấy, Shinichi cảm thấy một ánh mắt sắc lẹm đang chiếu sau lưng mình.

- Ai đấy? - Cậu quay phắt người lại và hô to, nhưng xung quanh chẳng có bóng người nào cả.

Cho rằng mình bị thần hồn nát thần tính nên Shinichi cầm lá thư bước vào nhà.

Chỉ chờ Shinichi khuất dạng, một bóng đen nấp sau cột điện bước ra.

- Khà khà, Kudo Shinichi ơi, rồi mi sẽ thấy mi vô dụng thế nào...  
- Hắn cất tiếng cười ghê rợn rồi lẩn nhanh vào bóng đêm.

Sảnh chờ ở sân bay rất đông khách vì giờ đang trong đợt cao điểm du lịch mùa thu. Trong đám đông ấy có cả học sinh trường Teitan đang chuẩn bị đi dã ngoại.

Thầy tổng phụ trách Tamaoki đang cố gắng yêu cầu đám học sinh trật tự, tránh làm phiền các hành khách khác.

Nhưng khi nhìn thấy một nữ sinh đeo khẩu trang, bộ dạng có vẻ lờ ngớ, thầy chuyển giọng lo lắng:

- Nay, em là Tachibana Maiko, học sinh mới chuyển trường đến phải không? Em vẫn ổn chứ?
- Khu khu... Em không sao đâu à. Em đã hết sốt rồi. Đây là cơ hội tốt để em kết thân với các bạn nên thầy cứ cho em tham gia đi ạ! - Cô nữ sinh ngược ánh mắt ngân ngắn nước, khẩn khoản nói với thầy giáo.
- Ủ, thầy phụ trách y tế Tanaka đã cho phép nên em có thể đi. Nhưng nếu cảm thấy không khỏe thì phải báo ngay với thầy, đừng có ngại nhé! Thầy Tanaka còn dặn em uống thuốc chống say nữa đấy!
- Vâng ạ! - Tachibana Maiko gật đầu ngoan ngoãn trước lời dặn dò tình cảm của thầy Tamaoki.

Cách Tachibana một khoảng không xa, Ran đang đảo mắt tìm kiếm xung quanh. Cô lẩm bẩm một cách buồn bã.

- Cậu ấy không đến thật rồi...
- Ran! Chào cậu! - Sonoko xuất hiện với đôi giày hiệu nổi bật.
- Trời ơi, Sonoko! Cậu mang những gì thế kia?
- Còn cái gì được nữa? Quần áo, đồ trang điểm và bộ bikini "bom tấn"!
- Bikini... bom tấn?

- Chứ sao! Kỳ dã ngoại này, tớ quyết tâm phải "chài" được một anh chàng!

Trước vẻ ráo hoảnh của Sonoko, Ran chỉ còn biết lặng thinh.

- Mà này Ran! Cậu cũng nên quên bêng cái tên thám tử nửa mùa ấy đi mà kiếm lấy một chàng khác. Tớ hứa sẽ cho cậu mượn bộ đồ ưng ý thứ hai của tớ!

- Hả?! Ờ ờ...

Ran cười nhạt thêch. Biết Sonoko có ý tốt, nên Ran chỉ im lặng không nói thêm gì nữa.

- Nào! Làm một kiểu ảnh trước giờ xuất phát nhé! - Ran hướng ống kính chiếc máy ảnh kỹ thuật số mà cô đang đeo ở cổ về phía Sonoko.

- Tất cả cùng chụp một kiểu đi! - Sonoko tiện tay liền kéo ngay Tachibana Maiko đang đứng sát bên trái, và cả thầy dạy thay Kitajima đứng sát bên phải.

- Cười lên nào! - Ran vừa dứt lời thì chiếc máy ảnh cũng kêu "tách" một cái.

-Ồ, ảnh đẹp ra trò đấy!

Màn hình tinh thể lỏng của chiếc máy ảnh hiện lên hình Sonoko đang cười rất tươi ở giữa, còn hai nhân vật ở bên cạnh cô là Tachibana và thầy Kitajima thì ngơ ngác vì quá bất ngờ.

- Các em chú ý! Thầy xin giới thiệu các hướng dẫn viên của Công ty Du lịch Teitan, những người sẽ đồng hành cùng chúng ta trong chuyến dã ngoại lần này. Xin mời các vị tự giới thiệu đơn giản thôi ạ! - Thầy tổng phụ trách Tamaoki vừa nói vừa hướng về ba người mặc áo vét xanh rất nổi đang đứng cạnh mình.

- Tôi tên là Gondo, là người của Công ty Du lịch Teitan. Nếu các em có gì không hiểu, hoặc gặp bất cứ vấn đề gì, xin cứ hỏi tôi, đừng ngại. - Ông Gondo tươi cười cúi thấp đầu chào các thành viên.

- Còn tôi là Iida, cũng là nhân viên Công ty Du lịch Teitan. Rất vui được đi cùng các bạn. - Người đàn ông trung niên tóc hoa râm khẽ cúi đầu chào hỏi rất nhanh. Ánh mắt ông ta chẳng có vẻ gì là của người làm nghề dịch vụ. Ánh mắt sắt lẹm khiến cho đám nữ sinh trước mặt ông ta bất giác cụp mắt xuống.

- Còn tôi là Nishida Mai. Tôi mới vào công ty được hai năm thôi. Tôi xin được phục vụ các bạn trong chuyến đi dã ngoại bốn ngày tới đây. Tôi xin nỗ lực hết sức để các bạn có một kỳ dã ngoại đáng nhớ trong cuộc đời học sinh của mình. - Người phụ nữ còn lại cúi đầu kính cẩn nói.

Cô ấy mới làm việc ở công ty được hai năm nên chắc rơi vào độ tuổi khoảng hai mươi lăm, vóc người nhỏ nhắn, cao chỉ tầm một mét rưỡi, nét mặt trẻ trung xinh xắn, dễ mến khiến người ta lầm tưởng cô là một nhân vật của giới giải trí.

- Ôi, chị ấy đẹp quá!

- Chị ấy mà làm hướng dẫn viên á?
- Chị Mai, nhờ chị chỉ bảo dạy dỗ chúng em nhé! Đám nam sinh Trường trung học Teitan nhao nhao thi nhau nói, tất cả đều bị ánh mắt đẹp mê hoặc của cô gái hút hồn. Còn đám nữ sinh thì lại nhìn cô với ánh mắt ra chiều ghen tức.
- Nào, chuẩn bị đi thôi! - Thầy Tamaoki nói với thầy giáo dẫn đoàn.

Thầy dẫn đoàn liền gật đầu và ngoắc tay ra hiệu cho đám học sinh xuất phát.

- Khoan! Đợi em với! - Đúng lúc ấy, bỗng có tiếng của Shinichi vọng vào sảnh đợi. Và tất nhiên, Ran chính là người đầu tiên nghe thấy, nhanh hơn bất cứ ai khác.

Shinichi lao đến, trên vai cậu là túi đựng đồ đá bóng được lèn chặt quần áo.

- Thầy Kitajima! Em xin lỗi, em ngủ quên! - Cậu vừa thở hổn hển vừa đưa tay gãi đầu ra chiều biết lỗi.
- Không sao, em đến kịp là may lắm rồi. Dịp dã ngoại ở cấp trung học này cả đời học sinh chỉ có một lần thôi. Em phải đi để còn có những kỷ niệm đáng nhớ cùng tất cả các bạn chứ!
- Đúng thế đấy ạ! Chúng tôi cũng rất mong các bạn sẽ có những kỷ niệm thật ấn tượng khó quên! - Cô Nishida Mai mỉm cười nói, mắt nhìn thẳng vào mặt thầy Kitajima.

Thầy Kitajima bất ngờ được cô Nishida bắt chuyện nên đỏ bừng cả mặt.

- Các em ơi, xếp hàng chuẩn bị kiểm tra hành lý nào!

Theo hiệu lệnh của thầy Tamaoki, tất cả học sinh lục tục xếp thành một hàng dài trước cửa làm thủ tục kiểm tra hành lý.

Ran thì thầm vào tai Shinichi - lúc đó đang đứng ở phía cuối hàng:

- Sao bảo không thèm đi kia mà!?

- Tớ đổi ý rồi. Thỉnh thoảng đi xem mấy cô nhóc cậu nhóc các cậu cũng là cách giết thời gian không tệ.

- Hứ, cậu thì không phải là nhóc chắc!

Bỗng từ đâu Sonoko thò mặt chen vào giữa hai người:

- Hay quá còn gì, thế là đủ mặt cả đôi vợ chồng nhé! Coi như các cậu đi hưởng tuần trăng mật luôn!

- Vợ chồng gì chứ... ai mà thèm cái tên thám tử nửa mùa ấy! - Ran đỏ bừng mặt mũi, cãi lại Sonoko.

Nhin thấy vẻ mặt của Ran, Sonoko cười khoái chí chọc ghẹo tiếp:

- Ồ... Xem cô dâu mới đỏ bừng mặt kia, sướng quá không giấu được chứ gì?

- Cậu thôi ngay đi! - Vừa nói Ran vừa giơ nắm tay định thuị Sonoko. Nhưng Sonoko đã kêu ré lên rồi chạy đi, làm cho Ran cũng phải chạy đuổi theo với bộ mặt đỏ lựng.
- Chậc! - Nhìn cảnh vui đùa vô tư của hai cô bạn gái, Shinichi bỗng phì cười. Nhưng ngay sau đó, cậu lập tức nhớ lại chuyện tối qua.

Bức thư thách đấu giắt trên khe cửa viết: "Chào Kudo Shinichi! Đây là bức thư thách đấu ta gửi cho ngươi. Ta sẽ bắt cóc một học sinh của trường Teitan trong buổi dã ngoại mà ngươi sẽ tham gia. Nếu ngươi bảo vệ được nó, coi như ngươi thắng. Còn nếu không, thì người thắng là ta. Lúc ấy, ngươi hãy trả lại ta cái danh xưng "Thám tử học sinh trung học". Đây là trận đấu một chọi một giữa ngươi và ta. Nhưng ta vốn là người tốt tính, nên sẽ cho ngươi gợi ý: Vụ bắt cóc được tiến hành trên một phương tiện giao thông.

Kí tên: Kẻ bắt cóc"

Nhớ lại nội dung bức thư, Shinichi lập tức để ý cảnh giác.

- Cậu làm gì thế? Đến lượt cậu rồi kia! - Shinichi cứ thế đứng ngây người trước cửa kiểm tra hành lý, khiến cho Sonoko phải đẩy cậu từ phía sau.
- À, ừ ừ... - Cậu đưa hành lý cho nhân viên kiểm tra rồi bước qua cửa để vào sảnh chờ ra máy bay. Đầu cậu miên man những suy luận về Kẻ bắt cóc. "Địa điểm bắt có là trên phương tiện giao thông. Nếu hắn ra tay thì máy bay có thể là giả thuyết đầu tiên.

Nhưng khi đang bay với vận tốc 800km/giờ, bản thân máy bay sẽ trở thành một cái hộp kín mít. Liệu hắn sẽ thực hiện kế hoạch bắt cóc thế nào đây...?" - Trên đường ra cửa khởi hành, Shinichi suy nghĩ rất mông lung.

Chiếc máy bay chở đoàn học sinh đỗ ở phía cuối sân bay, nên cả đoàn phải chia nhau ra, lên máy chuyến xe buýt mới tới được chỗ máy bay đậu. Trong sân đỗ có đủ các loại máy bay xếp hàng, từ máy bay phản lực cỡ lớn cho tới những chiếc máy bay cánh quạt.

- Ôi! Chiếc B777-200 ER kìa! - Một cậu nam sinh thốt lên khi trông thấy chiếc máy bay tối tân nhất.

Khi tất cả đã vào bên trong máy bay, đám học sinh không còn phải e ngại làm ảnh hưởng đến các hành khách khác, do nhà trường đã thuê toàn bộ máy bay. Cả hội bắt đầu gây huyên náo hơn cả lúc ở sảnh đợi. Trong cảnh ồn ào, có một cậu thanh niên dáng vẻ bặm trợn đang to tiếng với một cậu ngồi cạnh cửa sổ.

-Ê, để tôi ngồi gần cửa sổ!

- Mỗi người đều có số ghế riêng rồi. - Cậu kia cãi lại.

- Hừ! Cái đồ ngang bướng! Tao mà phải ngồi với mày suốt hai tiếng đồng hồ chắc tao không chịu nổi! Này, đổi chỗ cho tao đi!

- Vừa nói cậu ta vừa trợn mắt lườm cậu học sinh có vẻ yếu đuối ngồi cạnh cửa sổ hàng ghế sau.

Những tiếng ồn ào vang khắp cả khoang máy bay, các giáo viên cố gắng hò hét yêu cầu đám học sinh giữ trật tự nhưng mãi mà không được. Sự ồn ào mất trật tự vọng đến cả tai của ba hướng dẫn viên ngồi ở tầng trên của máy bay.

Ở hàng ghế ba người, cô Nishida Mai ngồi cạnh lối đi nhẹ nhàng hỏi ông Gondo - Người ngồi sát cửa sổ.

- Sếp ơi, ở tầng dưới vẫn còn ghế trống đúng không ạ?

Trong lúc ấy, người ngồi ghế giữa là ông Iida đã trùm chăn qua đầu và ngủ ngon lành tự lúc nào.

- Hình như còn trống khoảng ba ghế thì phải! - Ông Gondo cũng thì thầm trả lời.

- Vậy để tôi xuống dưới hỗ trợ mấy thầy giáo trông nom đám học sinh. Khi nào ổn định thì tôi lại lên.

- Vậy cũng được, phiền cô nhé!

- Không cần thiết cái gì cũng phải can thiệp đâu. Quản lý học sinh là nhiệm vụ của giáo viên. - Giọng nói lạnh tanh của ông Iida từ trong chăn vọng ra.

- Nhưng... nhưng tôi không yên tâm. - Cô Nishida giải thích.

Ngay tức thì, sếp Gondo hất hàm ra hiệu rằng "cứ đi đi". Cô Nishida hiểu ý liền rời khỏi ghế và xuống cầu thang.

- Hừ, bọn nhóc bây giờ đúng là khó dạy bảo. - Ông Iida lùa bàu tở vẻ giận dữ, rồi lại chìm vào giấc ngủ trong tư thế chăn vẫn trùm kín mít.

Tại tầng một, đoàn tiếp viên đang họp trong khoang bếp được che kín rèm. Người tiếp viên trưởng trông có vẻ già dặn nhất nghiêm nét mặt nói:

- So với những đoàn khách toàn người già thì phục vụ đoàn khách học sinh đi dã ngoại ngoài kia chắc chắn là mệt hơn nhiều. Nhưng chúng ta nhất quyết không chịu thua, cố gắng hoàn thành tốt công việc cho tới khi chuyến bay đến đích nhé!

- Rõ! - Các nhân viên hô to hưởng ứng lời của Tiếp viên trưởng.

- Uả...? - Cô tiếp viên trẻ Yamamoto Shizuka khẽ kêu lên khi phát hiện thấy chiếc xe đẩy phục vụ trà và nước ngọt cho khách hơi chêch khỏi vị trí quy định. Nhưng cô không để ý gì thêm, vì cô nghĩ đấy là chuyện vẫn thường xảy ra mỗi khi máy bay rung lắc. Cô còn có cả núi công việc, đó là kiểm tra xem hành khách đã thắt dây an toàn chưa, và cửa các ngăn chứa hành lý đã được đóng kín hay chưa.

Cạnh cửa máy bay dưới tầng một, ở hàng ghế số 19 có ba thanh niên dáng vẻ rất lắc cắc ngồi đó. Shizuka nhìn thấy đồ đạc của họ bị nhô ra khỏi ngăn hành lý nên cô tiến đến chỉnh lại, nhưng ba thanh niên thì chẳng hề tỏ vẻ quan tâm và vẫn mải mê trò chuyện.

- Ông chú tú mà đi cùng lần này thì đã có rắc rối to rồi.

- Tại sao?
- Ông ấy mắc chứng sợ độ cao, lúc nào cũng bảo nhỡ máy bay mà gặp sự cố thì có mà chết hết cả lũ. Kể cả khi máy bay có hạ cánh khẩn cấp xuống biển thì với kiểu cấu tạo chỉ có người bên ngoài mới mở được cửa, chắc chắn tất cả sẽ chết vì ngập nước.
- Chú cậu chỉ nói phét!
- Chú ấy nói thật đấy! Lúc nãy chẳng phải nhân viên sân bay đã khóa cửa máy bay từ bên ngoài là gì!
- Ờ... ờ nhỉ...
- Các cậu ngốc vừa thôi! Tất nhiên là máy bay phải có cơ chế mở cửa từ bên trong chứ! - Cậu thanh niên ngồi ở ghế sát cửa sổ, đeo đôi gọng kính có vẻ trí thức cắt ngang.
- Thật vậy à?
- Thật chứ sao! Chuyện chỉ người bên ngoài mới mở được cửa máy bay là do các hãng hàng không bịa ra để tránh việc có những người tẩy máy nghịch thử thôi.
- Ồ...
- Có đúng vậy không hả chị tiếp viên? - Cậu thanh niên trí thức hỏi cô tiếp viên Shizuka đang miệt mài sắp xếp ngăn hành lý như muốn tìm kiếm ý kiến đồng tình.
- Vâng, đúng vậy. Trong những trường hợp khẩn cấp, chúng tôi sẽ hướng dẫn cụ thể nên các em cứ yên tâm!

- Hơ... vâng!

Đám thanh niên ngoan ngoãn gật đầu, một phần cũng vì đang bị hớp hồn trước nhan sắc của cô tiếp viên.

- Nhưng nếu có kẻ biết được cách làm thì hắn có thể tự do đóng mở cửa đúng không?

- Ờ, tất nhiên là thế rồi.

- Ủm... - Nghe câu trả lời của thanh niên đeo kính, hai người còn lại không hiểu đang nghĩ gì trong đầu mà cứ dán mắt vào cánh cửa máy bay.

Nhóm Shinichi ngồi ở hàng ghế số 21, cách hàng ghế của ba thanh niên nọ hai hàng. Ran ngồi sát cửa sổ, bên cạnh là Shinichi, ngoài cùng giáp với lối đi là Sonoko.

- Shinichi, sao từ nãy tới giờ mặt cậu có vẻ nghiêm trọng thế? - Ran kéo tay áo Shinichi đang ngồi đực mặt ở hàng ghế giữa.

-Ê tên kia! Không được ngồi cạnh cửa sổ nên cay cú chứ gì? - Sonoko châm chọc.

Shinichi nhìn sang Sonoko bằng ánh mắt lạnh lùng.

- Thôi mặc kệ cái tên dở hơi này! Xem cái kế hoạch vui chơi tự do của bọn mình thế nào!

Sonoko ngồi phía ngoài nhưng lại hạ bàn ăn phía trước mặt Shinichi xuống và đặt tấm bản đồ to dùng chèn ềnh lên đó.

- Nay, vướng quá đấy! - Shinichi nhăn nhó ra chiều đang bị làm phiền, nhưng Sonoko tảng lờ và bắt đầu bàn bạc về kế hoạch vui chơi tự do một cách thích thú với Ran.

Shinichi chỉ biết thở dài não ruột, ngả lưng ra ghế và nhắm mắt. Cậu đành chấp nhận đợi cho đến khi vụ bàn bạc ồn ào kết thúc. Bỗng nhiên, Shinichi bị ai đó giật tóc từ phía sau rất mạnh.

- Ái, đau quá!

Theo phản xạ, cậu đứng phắt dậy quay xuống thì thấy tay của cô bạn đeo khẩu trang Tachibana đang để ở thành ghế của mình.

- Trời đất, là cậu hả Tachibana!

- Ồi, tớ xin lỗi! - Tachibana tròn mắt ngạc nhiên, lập tức xin lỗi Shinichi. Thì ra cô vừa đi vệ sinh và quay trở lại chỗ ngồi, định đưa tay vịn lên ghế trước để ngồi xuống, không ngờ đúng lúc Shinichi ngả đầu vào ghế nên cô mới nắm nhầm vào tóc của Shinichi.

- Cậu có sao không? Hình như tớ kéo mạnh lắm thì phải? - Tachibana hỏi bằng giọng lo lắng.

- À, ờ... không sao đâu. - Shinichi vừa đưa tay ôm lấy đầu vừa trả lời bằng giọng như cố nhịn để trấn át cơn đau, rồi quay mặt lên phía trước.

Ở hàng ghế sau, Tachibana và hai cô bạn bắt đầu nói chuyện.

- Cậu có mệt không Maiko?

- Không, tớ không sao, chỉ có điều nhà vệ sinh đong quá!
- Vậy hả? Nếu cậu thấy không khỏe thì phải báo ngay cho thầy phụ trách y tế biết đấy nhé!
- Tớ không sao thật mà!

Câu chuyện dừng ở đó, cả hàng ghế sau yên ắng trở lại. Nhưng hai cô bạn ngồi hai bên cạnh cậu thì vẫn tiếp tục bàn tán ngày càng rôm rả, không có vẻ gì là sắp kết thúc cả. Không còn cách nào khác, Shinichi xé bao nilon đựng headphone ra, rồi gắn vào tai. Chọn được chương trình yêu thích, cậu bèn vặn lớn âm thanh và nhắm mắt lại.

- Ái chà, tên này định lờ tịt chúng ta đi đây mà! - Thấy Shinichi nhắm nghiền mắt nghe nhạc, Sonoko liền liếc xéo một cái.
- Người ta thì đang nhiệt tình lên kế hoạch vui chơi cho Ran, trong khi hắn lại...
- Thôi mà Sonoko, cậu ấy đã đi cùng tụi mình rồi còn gì!
- À, nếu cậu nói thế thì thôi vậy. - Sonoko không nói gì thêm nữa, cô gấp chiếc bàn ăn trở về chỗ cũ, rồi mở tờ tạp chí "Vui chơi ở đảo phượng Nam" ra đọc.
- "Đảo phượng Nam - nơi khởi nguồn cho sự lãng mạn..." nghe mà thấy hấp dẫn quá! - Sonoko thốt lên rồi chăm chú đọc cuốn tạp chí.

Thầy Sonoko vùi mặt vào cuốn tạp chí, Shinichi liền giảm bớt âm thanh của headphone.

- Tốt rồi! Sĩ số đủ cả! - Thầy Kamata chủ nhiệm niêm khóa báo cáo với thầy tổng phụ trách Tamaoki sau khi điểm danh sĩ số của đoàn.

Ngay sau đó, thông báo của phi hành đoàn vang lên:

- Máy bay của chúng ta chuẩn bị cất cánh!

Như đã phải chờ đợi quá lâu, chiếc máy bay lập tức lăn bánh ra đường băng. Cùng với tiếng động cơ mỗi lúc một lớn, chiếc máy bay tăng tốc và bay vút lên bầu trời.

-Ồ! - Có tiếng hô nhở vọng ra từ đám học sinh nam.

Shinichi vẫn đang nhắm nghiền mắt thưởng thức bản nhạc, còn Ran thì ngắm nghía khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu một cách hạnh phúc. Nhưng trong đầu Shinichi lúc ấy lại quay cuồng với những ý nghĩ về kẻ là chủ nhân của lá thư thách đấu. Cậu tưởng tượng ra hàng loạt các tình huống mà hắn có thể giở trò.

Không lâu sau khi máy bay cất cánh, một tiếng "bíp" vang lên và biểu tượng buộc thắt dây an toàn vụt tắt. Các tiếp viên bắt đầu phục vụ trà nước cho hành khách.

- Cho xin cà phê ạ!

Shinichi như thể muốn cái đầu của mình hoạt động tích cực hơn nên đã yêu cầu cà phê. Cậu vừa nhấm nháp tách cà phê, vừa tiếp tục dòng suy nghĩ về Kẻ bắt cóc.

Bên trong máy bay, cơ trưởng bắt đầu chào hỏi hành khách.

- Thưa quý khách, hiện nay khói khí áp cao Thái Bình Dương đang bao phủ lên toàn bộ quần đảo Nhật Bản nên chúng ta không gặp phải vùng thời tiết nhiễu loạn nào, nhờ vậy mà chuyến bay của chúng ta hết sức thuận lợi. Tuy nhiên, tôi rất lấy làm tiếc rằng điểm đến của quý khách lại nằm tại vùng ven của khói khí ẩm áp này nên bắt đầu từ tối nay thời tiết sẽ thay đổi.

- Ôi trời... - Nghe xong lời phi cơ trưởng, đám học sinh đồng loạt thốt lên, nét mặt lộ đầy vẻ thất vọng.

Riêng Shinichi không hề phản ứng gì trước tin xấu của cơ trưởng, cậu đang bận quan sát tình hình trong máy bay với tinh thần cảnh giác cao độ. Nhưng chẳng có chuyện gì bất thường xảy ra, và cũng chẳng có học sinh nào biến mất khỏi ghế ngồi cả. Đám học sinh bắt đầu huyên náo trở lại, rồi bàn tán xôn xao về chủ đề chuyến dã ngoại như đã quên băng thông tin thời tiết mà cơ trưởng vừa cho biết.

Shinichi nghĩ: "Bắt có một học sinh trong khi máy bay đang bay với vận tốc 800km/giờ là điều không tưởng... Chắc đây đơn giản chỉ là một trò đùa thôi".

- Cô vất vả quá! - Hướng dẫn viên trưởng Gondo nói với cô Nishida khi thấy cô đi từ tầng dưới lên. - Dưới kia có vẻ im ắng rồi nhỉ!
- Vâng ạ! Các học sinh đã bớt phấn khích rồi. - Cô Nishida cười gượng gạo, rồi ngồi xuống ghế của mình.

Còn Iida thì vẫn ngủ vùi trong tấm chăn trùm lên đầu kín mít.

Gondo lại nói tiếp bằng giọng thì thào, tránh đánh thức Iida:

- Còn khoảng ba mươi phút nữa là máy bay hạ cánh, cô tranh thủ chợp mắt đi, đợi khi đến nơi rồi thì phải chiến đấu thật sự đấy!
- Vâng. - Cô Nishida đáp lại đầy cảm kích trước sự quan tâm của Gondo, cô hít thở sâu rồi nhắm mắt lại.

Cô Nishida ngủ thiếp đi say sưa và khi loáng thoáng nghe: "Nishida, Nishida! Dậy đi!" thì cô mới bừng tỉnh.

- Ôi, tôi xin lỗi, đến nơi rồi phải không ạ?
- Ủ, đến nơi rồi. Nhưng vấn đề là có một học sinh mất tích!
- Sao cơ ạ?! - Nghe đến đây thì cô tỉnh hẳn ngủ.

Sếp Gondo đang ôm đầu, mặt mũi rất nghiêm trọng. Còn ông Iida cũng đã tỉnh ngủ, ngơ ngác nhìn quanh. Ngay lập tức, cô Nishida cùng ông Gondo và ông Iida đi xuống tầng một, trước mắt họ là một quang cảnh náo loạn.

- Tachibana biến mất từ lúc nào? - Shinichi hỏi cô bé học sinh ngồi ngay cạnh Tachibana bằng nét mặt rất hình sự.

- Ồi, tớ... tớ không biết! Cả tớ và Kumi đều ngủ thiếp đi sau khi uống cốc nước hoa quả mà cô tiếp viên đưa cho... - Hoảng sợ trước nét mặt của Shinichi, hai học sinh ngồi cạnh Tachibana lắp bắp trả lời.

- Hừm... "Không phải là ngủ thiếp đi, mà chắc chắn đã bị đánh thuốc mê." - Shinichi nghĩ bụng. "Nhưng mà... thủ phạm có thể là ai nhỉ..." Tiếp viên vẫn chưa mở cửa máy bay nên bên trong này chẳng khác gì một mêt thất nội bất xuất ngoại bất nhập.

Shinichi là người tiên phong, rồi đến đoàn tiếp viên, các thày giáo phụ trách và nhân viên Công ty Du lịch Teitan bắt đầu tìm kiếm mọi ngóc ngách trong khoang máy bay. Mọi người lục tìm khắp nơi, cả các ngăn chứa đồ trong gian bếp, ngăn để hành lý phía trên ghế ngồi của hành khách, cả trong nhà vệ sinh nhưng không thấy bóng dáng Tachibana đâu cả.

Thậm chí, thày phụ trách trưởng Tamaoki còn quỳ xuống để kiểm tra gầm ghế nhưng cũng vô ích. Sau đó, họ còn tìm kiếm xung quanh ghế ngồi của phi công, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tachibana đâu. Shinichi ôm đầu nghĩ ngợi: Đúng là chuyện hoang đường, khoang máy bay như một mêt thất kín bưng di chuyển với tốc độ 800km/giờ. Rốt cuộc, cô ấy biến đi đâu được nhỉ?

Máy bay đã hạ cánh được hơn một tiếng đồng hồ. Cứ để tình trạng này mãi cũng không được, nên đoàn học sinh được lệnh

ra khỏi máy bay và ngồi chờ ở sảnh sân bay để tránh làm phiền đến các hành khách khác.

- Bây giờ thì sẽ thế nào nhỉ? - Sonoko hỏi với vẻ mặt chán nản. Cô chán nản cũng phải thôi, chờ mãi mới đến dịp cả trường đi dã ngoại thì chưa chi đã vấp phải chuyện không hay rồi.

- Shinichi này, cậu không biết Tachibana biến đi đâu nào à? - Ran hỏi.

Shinichi chỉ khoanh tay ngồi im lặng. Cậu vắt óc suy nghĩ từ nãy tới giờ nhưng vẫn không làm sao biết được tên tội phạm đó đã bắt cóc Tachibana Maiko kiểu gì.

Ngồi cạnh Shinichi, thầy chủ nhiệm Kumata lên tiếng hỏi thầy tổng phụ trách Tamaoki:

- Thầy Tamaoki, đến nước này thì chỉ còn cách hủy chuyến dã ngoại phải không ạ?

- Ừm, chắc sẽ phải thế thôi, một học sinh bị mất tích kia mà. Nhưng tôi rất băn khoăn không hiểu kẻ nào đã bắt cóc Tachibana, và vì mục đích gì kia chứ. Tại sao kẻ đó lại phá hoại chuyến dã ngoại đầy mong đợi của các học sinh? - Thầy Tamaoki nói với nét mặt giận dữ. "Lỗi là tại mình!" - Shinichi suýt thì buột miệng nói ra một cách vô thức. Nhưng đúng lúc đó, điện thoại của thầy Tamaoki đổ chuông.

- Vâng, tôi là Tamaoki đây ạ. Sao cơ? Em Tachibana đã đến khách sạn rồi ư?

Nghe đến đây, Shinichi sững sốt cực độ.

- Vâng, vâng tôi hiểu rồi. Cảm ơn rất nhiều! Chúng tôi sẽ đến khách sạn ngay lập tức!

- Thế là thế nào ạ? - Kumada hỏi với nét mặt vô cùng ngạc nhiên.

- Họ bảo là nữ sinh Tachibana đã ở khách sạn rồi. Em ấy không nhớ một chút gì kể từ sau khi uống xong cốc nước cam trên máy bay. Lúc tỉnh lại, em ấy thấy mình đang ngồi trên taxi và điểm đến chính là khách sạn mà đoàn ta dự định ở. Vì em ấy kêu mệt nên khách sạn đã bố trí để em ấy nằm nghỉ trong phòng y tế.

- Phù, tốt quá rồi! - Thầy Kumata nói bằng giọng như vừa trút được gánh nặng.

- Nhưng làm thế nào em ấy ra khỏi máy bay và về khách sạn được nhỉ? - Thầy tiếp tục hỏi với vẻ đầy thắc mắc.

- Thôi, tạm thời bỏ qua đi. Dù sao cũng đã tìm thấy Tachibana rồi, sau này chỉ cần hỏi em ấy là rõ thôi.

- Vâng, chúng ta bị muộn so với dự tính rất nhiều rồi, nên trước mắt cứ phải về khách sạn đã.

- Ủ, đi thôi. - Thầy Tamaoki đồng ý, thầy Kumata bèn ra hiệu cho các giáo viên khác. Nhận được hiệu lệnh của các giáo viên, cả đoàn học sinh đang ngồi bệt dưới sàn lục tục đứng lên.

- Cuối cùng thì cũng xuất phát. - Sonoko vừa đứng dậy vừa đấm thùm thụp vào cái chân đã bị tê cứng. Shinichi cũng vơ vội chiếc túi áo thể thao và đứng lên.
- Ủa! - Vô tình lướt mắt qua chiếc túi, cậu phát hiện thấy ở ngăn bên ngoài có một phong thư giống hệt thư thách đấu giắt ở khe cửa tối qua.
- Có chuyện gì thế? - Ran quay sang hỏi Shinichi khi thấy mặt cậu biến sắc.
- Không, không có gì cả! - Nói rồi cậu chạy vội về phía nhà vệ sinh.
- Không nhanh lên là sẽ bị bỏ lại đây! - Sonoko hét lớn theo Shinichi.

Vừa tới nhà vệ sinh, Shinichi đã chui tọt vào buồng trong cùng, ngay lập tức cậu xé phong bì ra để lấy lá thư. "Ngươi đã làm cho ta thực sự thất vọng... Trong khi ta đã gợi ý cho ngươi như thế... Nhờ vậy, có lẽ ngươi đã hiểu ra rằng ngươi vô dụng tới mức nào. Nhưng mà ta đây rất rộng lượng, ta sẽ cho ngươi thêm một cơ hội nữa. Lần này cũng là trên một phương tiện giao thông, và ta sẽ lại bắt cóc một đứa học sinh khác. Cố gắng mà ngăn chặn vụ này thử xem. Nếu lần này mi vẫn không ngăn được ta thì sinh mạng đứa bé bị bắt cóc cũng coi như xong." Đọc xong nội dung, Shinichi tức giận vò nát cả lá thư lẫn phong bì.

- Đồ khốn! Lần này ta sẽ chặn đứng âm mưu của mi và giao nộp mi cho cảnh sát. - Shinichi tự hứa với mình như vậy và lên xe buýt về khách sạn.

- Shinichi...

Ran cất tiếng gọi Shinichi đang ngồi bên cạnh, ở ghế sát cửa sổ. Nhưng mắt Shinichi thì lại dán vào quang cảnh đang lướt qua vùn vụt bên ngoài.

- Rõ ràng lúc máy bay đang bay thì Tachibana vẫn còn ở đó... - Vừa lẩm bẩm cậu vừa đưa tay ra phía sau đầu, sờ lên chỗ tóc bị Tachibana túm phải như muốn khẳng định trí nhớ của mình.

## CHƯƠNG 004

# ***VỤ BẮT CÓC THỨ HAI***

Khách sạn nơi đoàn Shinichi nghỉ lại nằm ở chân mỏm núi nhô ra biển, có kiến trúc theo kiểu Tây Ban Nha rất đáng yêu với tường trắng và ngói đỏ. Bao quanh là một màu xanh bát ngát của biển, bờ biển riêng của khách sạn có bãi cát trắng trải dài như được rải đường tinh luyện, lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến người ta nhức mắt. Khi nhìn thấy bờ biển xanh ngắt qua khung cửa sổ lớn của khách sạn, cả đoàn học sinh đang tập trung tại sảnh không khỏi thốt lên những lời trầm trồ thán phục.

- Các em giữ trật tự nào! - Thầy giáo nhắc nhở trong tâm trạng ngại ngùng với những người khách xung quanh, rồi thầy bắt đầu phát chìa khóa phòng cho học sinh.

Nhận được chìa khóa, đám học sinh nhanh chóng tản về phòng của mình. Riêng Shinichi, được thầy tổng phụ trách Tamaoki cho phép, cậu lập tức tới phòng y tế của khách sạn để đặt vài câu hỏi với Tachibana. Thầy Tamaoki và thầy chủ nhiệm Kitajima cùng đi với cậu.

- Thực sự là tút không nhớ gì hết... tút chỉ nhớ được đến lúc uống cốc nước cam của cô tiếp viên đưa cho thôi, sau đó thì... khu khu.  
 - Tachibana vừa nhăn mặt ho rũ rượi vừa trả lời. - À, tút còn nhớ lúc ở sân bay thầy tổng phụ trách đã dặn tút uống thuốc chống say!

- Đúng là thầy có nói thế. - Thầy Tamaoki từ nãy giờ đứng bên cạnh cũng vội gật đầu xác nhận.

Shinichi vẫn chỉ khoanh tay yên lặng lắng nghe.

- Khu khu... - Tachibana lại tiếp tục ho một cách khốn khổ.

Nhận ra điều đó, thầy Kitajima nói với Shinichi:

- Thầy nghĩ dừng ở đây được rồi đấy nhỉ?

- Đúng rồi, nên dừng ở đây đi. Tachibana đã đang bị cảm săn rồi, bây giờ lại dính vào vụ việc này nên rất mệt mỏi, chúng ta hãy để cho em ấy nghỉ ngơi! - Thầy Tamaoki cũng tán đồng ý kiến của Kitajima.

- Em không sao đâu ạ, em rất muốn giúp Shinichi! - Vừa nói cô vừa nhìn Shinichi.

- Thế là đủ rồi, cảm ơn cậu nhiều, ngủ sớm đi nhé! - Shinichi đáp và nhanh chóng cùng hai thầy giáo rút lui.

Cậu đã hy vọng sau khi hỏi trực tiếp Tachibana sẽ lần ra được manh mối nào đó, nhưng kết quả thật đáng thất vọng. Chỉ có thể kết luận tên tội phạm đã hành động thật hoàn hảo. Khi sắp rời khỏi phòng y tế, Shinichi nghi ngờ rằng thể nào Tachibana cũng lại xin lỗi mình về chuyện xảy ra trong máy bay, nhưng cô ấy không nói gì cả. Bất giác cậu quay lại thì thấy Tachibana đã nằm xuống giường, nét mặt rất mệt mỏi, có lẽ do ngạt mũi nên đã phải há miệng ra thở "hộc hộc" rất đáng thương.

Buổi chiều hôm đó, các học sinh chia làm ba nhóm với các hoạt động khác nhau. Một nhóm tắm biển, một nhóm đi tham quan thủy cung Toyoichi, nhóm còn lại thử sức với trò lặn biển.

- Bọn tớ đã quyết định nhóm mình sẽ đi lặn! - Sonoko thông báo với Shinichi ngay tại sảnh khách sạn.

- Hả?

- Vì cậu cứ chần chừ nên bọn này tự quyết định lấy. Cậu có thắc mắc gì không?

Trước nét mặt hầm hầm đáng sợ của Sonoko, Shinichi không dám phản đối mà chỉ im lặng gật đầu đồng ý. Thực ra trong đầu cậu đang nghĩ rằng lựa chọn này cũng khá hay. Kể bắt cóc cũng đã nói hắn sẽ ra tay lần nữa, vẫn trên một phương tiện giao thông. Mà từ khách sạn đến điểm lặn, đi bằng tàu biển cũng mất chừng sáu mươi phút, đấy là cậu nghe thầy chủ nhiệm tạm thời Kitajima nói vậy.

Con tàu của khách sạn đang neo ở cầu tàu to lớn hơn sự tưởng tượng của tất cả mọi người. Nó có chiều dài hai mươi lăm mét, và được gắn hai động cơ cỡ lớn. Sau khi cả nhóm Shinichi đã lên tàu, con tàu bắt đầu nhổ neo xuất phát, chân vịt của hai động cơ đánh tung bọt trắng xóa giúp con tàu lao đi với vận tốc tối đa.

- Cảm giác tuyệt quá! - Ran và Sonoko đứng ở mạn tàu ngửa mặt hít căng lồng ngực bầu không khí của biển và reo lên đầy khoái.

- Biển đẹp quá, đúng là biển phía Nam có khác!
  - Ủ, công nhận là đẹp thật! - Ran gật đầu đồng tình với Sonoko. Trên đầu họ là bầu trời xanh bát ngát, còn trước mắt lại là một màu xanh cô ban bao la của biển. Cảnh sắc quá tuyệt vời khiến Ran rút máy ảnh ra và chụp hết cái này đến cái khác. Sonoko xem chừng có vẻ hưng phấn quá rồi, cô uốn éo tạo dáng và bắt Ran chụp cho mình.
  - Chị Nishida ơi, cảnh đẹp quá! - Dường như đã chán chụp ảnh cho Sonoko, Ran hướng ống kính sang phía cô hướng dẫn viên của Công ty Du lịch Teitan - Cô Nishida Mai - đang điệu đà trong trang phục bikini.
- Cô Nashida có thân hình tương đối nở nang, bất chấp vóc dáng hết sức khiêm tốn. Đã đặt chân lên hòn đảo phương Nam rồi, có lẽ cũng cảm thấy cần phải giải phóng mình hơn nên cô cũng bắt đầu tạo dáng không thua gì Sonoko. Ran cười vang thích thú rồi liên tiếp bấm máy hết kiểu này đến kiểu khác.
- Chị ta còn bạo dạn hơn mình... Địch thủ đáng gờm của mình đây... - Sonoko liếc xéo cô hướng dẫn viên đầy hậm hực.
  - Ủa, Shinichi đâu nhỉ?

Ran chạy đi tìm Shinichi thì thấy cậu đang khoanh tay, im lặng ngắm biển ở một góc boong tàu, nét mặt còn đáng sợ hơn lúc trước. Cô nhìn chăm chăm về mặt nghiêm nghị của Shinichi, trong lòng đầy lo lắng.

Cô Nishida Mai đi về phía mạn sau của tàu và thấy thầy Kitajima

- Người được giao nhiệm vụ phụ trách nhóm lặn - đang mặc bộ đồ lặn của mình, nét mặt lộ rõ vẻ chán nản.

- Chắc, mãi mới có cơ hội để thể hiện bản lĩnh, thế mà... - Vừa trông thấy mặt cô Nishida, thầy Kitajima lập tức than vãn.

- Kể cũng hơi chán thầy nhỉ! Tôi nghe nói mọi khi trò lặn biển này thu hút đông đảo các em học sinh lắm! - Cô Nishida bắt đầu mặc đồ lặn mà cô thuê ở khách sạn, rồi nói với thầy Kitajima ra chiều thông cảm.

Thầy giáo Kitajima dì ứng hầu hết với các môn thể thao, nhưng riêng môn lặn thì thầy đã theo học từ hồi còn là sinh viên. Sau này, thầy làm trưởng nhóm ba mươi người ở một câu lạc bộ lặn và đã có chứng chỉ huấn luyện viên lặn. Mọi ngày thầy vẫn bị học sinh xem thường, nên rất hy vọng hôm nay sẽ là cơ hội được chứng tỏ mình.

Khi bàn bạc với thầy Kitajima về chuyến dã ngoại này, cô Nishida đã nghe thầy nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần rằng thầy đã có bằng huấn luyện viên lặn. Từ khi ấy, cô đã thầm ngưỡng mộ thầy Kitajima vì bản thân cô cũng mới chỉ có được tấm bằng C dành cho người mới gia nhập môn thể thao này.

- Thế sao lần này lại chỉ có vén vẹn mười em tham gia thôi nhỉ?  
- Thầy Kitajima hỏi tiếp như muốn thăm dò ý tứ của cô Nishida. Thầy lo lắng không biết liệu có phải do người phụ trách nhóm lặn là mình nên các em học sinh mới không thích chăng?

- Ba tháng trước, Thủy cung Toyoichi vừa được khánh thành, nó nằm ngay sát khách sạn. Họ quảng cáo liên tục trên ti vi, cả các kênh thông tin mà mọi người yêu thích cũng đưa tin về thủy cung này nhiều lần, nên các em học sinh đều háo hức muốn xem thầy ạ.

- À, hóa ra là vậy... - Thầy Kitajima có vẻ trút bớt được băn khoăn khi nghe cô Nishida trả lời.

- Năm sau chắc chắn sẽ có rất nhiều em tham gia nhóm lặn của thầy đấy!

- Nhưng tôi chỉ là giáo viên tạm thời thôi, năm sau chắc là tôi không còn dạy ở trường này nữa rồi.

- Ồ, thế ạ... - Vốn định an ủi thầy Kitajima nhưng kết quả thì ngược lại, càng làm cho thầy buồn thêm nên cô Nishida chẳng dám nói thêm lời nào nữa.

Bên cạnh hai người là thợ lặn chuyên nghiệp của khách sạn, anh này mặt mũi đen thuui vì cháy nắng. Anh ta bắt đầu giới thiệu về mình với các học sinh.

- Xin chào các bạn, tôi là Azuma Kumio của tổ lặn Southern ở tầng 1 của khách sạn. Tôi xin có vài lời với các bạn. Biển là nơi giúp chúng ta vui chơi thư giãn, nhưng cũng là nơi hết sức nguy hiểm, mà chỉ cần sảy một bước chân là có thể mất mạng. Bãi lặn của chúng ta nằm ngay gần đảo Pisara, nơi có độ sâu chỉ khoảng năm, sáu mét... nói chung là tương đối an toàn. Nhưng tôi vẫn yêu cầu các bạn phải tuyệt đối tuân thủ hướng dẫn của tôi.

Nói đến đây, người thợ lặn cao lớn với bộ ngực vạm vỡ và gương mặt đầy râu ria cầm lấy dụng cụ lặn và chuẩn bị hướng dẫn cách sử dụng.

- Và xin giới thiệu với các bạn, lần này thầy Kitajima sẽ là trợ lý của tôi.
- Cái gì ạ? - Đám học sinh đồng thanh tỏ vẻ ngạc nhiên.
- Liệu có ổn không hả thầy? - Một học sinh cất tiếng hỏi với nét mặt bất an.
- Không sao đâu! Thầy Kitajima đã có chứng chỉ huấn luyện viên và là một tay lặn lão làng nên các bạn cứ yên tâm.
- Sao cơ ạ?

Nghe người thợ lặn chuyên nghiệp Azuma nói thế, đám học sinh ngay lập tức nhìn vị thầy giáo của mình với ánh mắt hoàn toàn khác.

- Ha ha ha...- Thầy Kitajima không giấu nổi vẻ tự đắc trước ánh mắt ngưỡng mộ của học sinh cho dù chỉ có vén vẹn mười đứa.
- Sau đây tôi xin phổ biến cách sử dụng đồ lặn. Xem thông tin của các bạn trên phiếu điều tra, tôi biết hầu hết các bạn đã có kinh nghiệm lặn rồi, nhưng cũng có người mới hoàn toàn nên tôi sẽ phổ biến lại cách sử dụng các loại dụng cụ, được không ạ?

Đám học sinh ngoan ngoãn gật đầu đồng ý trước câu hỏi của ông Azuma.

- Ôi Ran ơi, anh ấy tuyệt quá! - Sonoko nhìn về hướng tay thợ lặn Azuma với ánh mắt mơ màng.
- Hả? Cậu mê cái người mặt mũi toàn râu ria, đáng tuổi chú mình kia á?
- Trời nóng quá nên Sonoko bị say nắng mất rồi! - Vừa nói Shinichi vừa chỉ lên mặt trời chói chang.
- ĐIÊN À! Tớ nói đến anh chàng đang đứng cạnh chú Azuma cơ.
- À, rồi rồi... - Ran và Shinichi cùng đồng tình.

Có một chàng thanh niên là thợ lặn phụ tá đang đứng cạnh ông Azuma. Thân hình anh ta săn chắc, cuồn cuộn những cơ bắp, nước da nâu bóng vì cháy nắng. Mỗi khi mỉm cười, anh ta lại để lộ hàm răng trắng lấp lánh khá ấn tượng, đúng là một anh chàng rất điển trai.

- Anh ấy tên Minamida Kyosuke, là thợ lặn phụ tá.
- Cậu điều tra lúc nào vậy? - Ran tròn mắt hỏi.
- Ôi xời, chuyện nhỏ như con thỏ! Mà này, cậu ngắm bộ đồ lặn của tớ xem, hàng độc tớ thừa riêng đấy! Với bộ đồ lặn này, tớ sẽ cưa đổ anh chàng phụ tá kia cho cậu xem!

Thì ra Sonoko đã sẵn sàng trong bộ đồ lặn rực rỡ xanh-đỏ-trắng, đủ sắc màu đến chói cả mắt.

- Ối! Ủm... cũng hợp với cậu...! - Ran nói yếu ớt, một giọt mồ hôi rơi từ trên trán cô xuống.

Còn Shinichi thì vừa kiểm tra bình oxy theo lời hướng dẫn của ông Azuma vừa thủng thẳng nói với nét mặt thản nhiên:

- Dở người! Cẩn thận kéo bị ngư dân vùng này tưởng nhầm là cá rồi dính chưởng mốc câu của họ thì toi. Cá ở vùng biển phía Nam này không phải loại thường đâu, mà toàn loại màu mè sặc sỡ đấy!

- Cậu lo thừa rồi! Trái tim tớ đã ngừng đập vì anh chàng Minamida kia, chứ đâu còn mà sợ dính câu người khác! Ôi chao... càng ngắm càng thấy mê, Ran nhỉ?

- Hả? À... ừ.

- Tớ quyết định chọn anh ấy rồi! Nhất định tớ sẽ cưa đổ cho cậu xem! - Vừa nói Sonoko vừa giơ nắm đấm lên trước mặt Ran, ra vẻ quyết tâm.

- Nay, bạn ở góc kia! Bạn có nghe hướng dẫn không đấy? Ủa, hình như cậu là... Kudo Shinichi phải không?

Anh Minamida nhắc nhở Sonoko khi thấy cô nói chuyện, rồi ánh mắt anh ta dừng lại ở Shinichi.

- Hả? Cậu thám tử học sinh trung học danh nổi như cồn đây á? Thế mà tôi hoàn toàn không biết. - Cô Nishida ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt Shinichi.

- Tôi là một fan trung thành của cậu đấy! Gặp được cậu thế này tôi vui quá, à không, phải nói là vinh hạnh chứ! - Nói rồi anh ta chìa bàn tay đen sạm vì cháy nắng về phía Shinichi.

Shinichi chìa tay ra trong tâm trạng khá ngại ngùng. Thật không ngờ cái bắt tay của anh Minamida quá mạnh, khiến cậu bất giác nhăn mặt.

- Ha ha, xin lỗi cậu! Tôi vui quá nên hơi mạnh tay mất rồi. - Anh Minamida cười trù, luống cuống thế nào làm cho chiếc bình oxy từ nãy vẫn để dưới chân lăn ra phía sau và rơi ùm xuống biển.

- Xì! Có con gái đẹp nhường này đứng ở đây mà sao anh ta không thèm để ý, lại đi bắt tay cái tên Shinichi kia chứ! Không lẽ anh ta chỉ hứng thú với đàn ông?

- Thôi đừng khùng nữa!

Shinichi vừa liếc nhìn Sonoko với nét mặt thản nhiên vừa đeo mặt nạ vào, bàn tay phải vẫn còn tê rần rần do cái nắm tay quá mạnh của anh Minamida. Cậu cảm nhận được sự ngưỡng mộ của anh đã dành cho mình trong cái bắt tay mạnh quá mức cần thiết ấy.

- Được thôi! Kể cả anh ta là hạng mê đàn ông đi nữa thì mình cũng sẽ làm cho anh ta phải chết mê chết mệt đàn bà con gái cho coi!

- Sonoko! Mọi người chuẩn bị gần xong rồi kìa!

- Hả?

Sonoko giật mình nhìn lên thì thấy Ran đã sẵn sàng trong bộ đồ lặn với đầy đủ bình dưỡng khí, áo lặn, và cả mặt nạ.

Sợ bị bỏ rơi, cô cuống cuồng gỡ chiếc ruy băng kẹp tóc hàng hiệu, chụp mũ bơi, rồi đeo bình dưỡng khí.

- Nào, các bạn hãy theo cầu thang kia mà xuống biển! - Anh Minamida đã xuống nước từ trước, anh ta chỉ vào bậc cầu thang và nói với mọi người.

Vừa nghe dứt lời, Sonoko lạnh chanh gạt đám bạn ra để bước về phía cầu thang trước tiên. Đám học sinh còn lại cũng lần lượt xuống cầu thang để dầm mình trong làn nước biển.

Tất cả mọi người vẫn an toàn.

Các học sinh đều đông đủ, không thiếu một ai.

Shinichi nhìn quanh một lần nữa như để xác nhận xem có kẻ nào khả nghi hay không, bởi tên tội phạm đã tuyên bố rằng hắn sẽ ra tay ở trên phương tiện giao thông. Nhưng đến thời điểm này mọi chuyện vẫn ổn nên có lẽ thắng bại đã được phân định khi cuộc lặn kết thúc và tất cả trồi lên mặt nước. Sau khi quan sát thấy mọi người đã xuống biển an toàn, Shinichi mới tiến đến cầu thang.

Lại nói về nhóm học sinh, từ khoảnh khắc đầu tiên chạm nước biển, tất cả đều có một cảm giác như đang được chu du giữa bầu trời. Mặt nước xanh trong thăm thẳm nhìn xuyên suốt tới tận đáy. Thế giới này hoàn toàn khác biệt với thế giới bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt lúc còn ở trên boong tàu, còn nước biển thì mát mẻ dễ chịu vô cùng.

Ông Azuma đang dẫn đầu, ông nhẹ nhàng điều khiển đôi chân nhái, rẽ nước tiến về phía trước. Cả nhóm học sinh nối theo sau, bắt đầu cuộc lặn biển trong tâm trạng hồi hộp xen lẫn thích thú.

Lặn được khoảng ba phút, trước mắt mọi người hiện ra đủ các loài cá sắc sỡ và một rừng san hô đẹp tuyệt vời. Tất cả đều đang ngậm ống thở nên không thể nghe thấy tiếng nhau, nhưng Shinichi biết chắc rằng các bạn mình vừa reo lên sung sướng. Bởi khi rặng san hô vừa hiện ra thì chân nhái của tất cả mọi người đều ngừng chuyển động.

Ran và Sonoko đều nhớ lại lời giới thiệu của anh Minamida. Anh ta nói san hô ở đây rất đa dạng, có tới hơn ba trăm loài tất cả, nào là san hô nhánh, san hô bàn... Điểm nổi bật là vùng biển này có rất nhiều loài cá đặc biệt, đủ làm say mê cả những du khách là lính mới của môn lặn biển.

Quả đúng như lời anh ta nói, tất cả học sinh nữ đang mê mải chiêm ngưỡng chú cá hề sắc sỡ khi thấy chú vừa ló mặt ra khỏi đáy biển quỳ. Trước đây bọn con gái đã từng bị hớp hồn bởi một bộ phim hoạt hình mà nhân vật chính là chú cá đáng yêu này.

Vừa thấy khuôn mặt dễ thương của chú cá hề ló ra khỏi đáy biển quỳ đang dung đưa trong làn nước, Sonoko và bọn con gái lập tức bấm tanh tách chiếc máy ảnh chịu nước, chụp lấy chụp để hết kiểu này đến kiểu khác. Bọn con trai thì mải mê với mấy con lươn biển đang vùi mình trong cát trắng, chốc chốc lại thò phần đầu ra. Lươn biển là loài cá thân mềm, màu trắng, có cái mặt hết sức dễ thương.

Mỗi khi có ai đó trong bọn con trai định sà tới gần là thoát một cái các chú lươn lập tức biến mất dưới lớp cát.

Ngắm nhìn khung cảnh đẹp như mơ trước mặt, một suy nghĩ bỗng vọt qua trong đầu Shinichi, rằng lá thư thách đấu kia cũng chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Đang phiêu diêu thì người hướng dẫn ra hiệu lệnh "nối lên", kéo tất cả về thực tại.

Tất cả ngược nhìn lên mặt nước, thì đã thấy con tàu đang chờ sẵn. Và khi mọi người ra khỏi mặt nước, lúc ấy mặt trời đã bắt đầu ngả về phía Tây. Nhóm học sinh lần lượt leo lên cầu thang để trở về tàu. Shinichi leo lên tàu đầu tiên, cậu bắt đầu đếm số. Người thứ mười là Sonoko đang cùng lên với anh Minamida, vừa thấy họ cậu như trút đi được một phần lo lắng.

- Trước khi tàu cập bến, các em hãy tranh thủ tắm tráng và thay quần áo. Vì khi tàu cập bến, chúng ta sẽ lên xe buýt và đi tham quan vài địa điểm nổi tiếng nữa. - Thầy Kitajima dõng dạc ra lệnh cho nhóm học sinh.

Thế là nhóm học sinh chia nhau vào hai phòng tắm nam - nữ riêng biệt, sau khi thay quần áo, tất cả lại tập trung tại boong tàu. Họ cùng nhau ngắm biển, chụp ảnh cho nhau lưu lại những giây phút khó quên.

Shinichi bất chợt quay sang nhìn anh Minamida thì thấy anh ta vẫn mặc nguyên bộ đồ lặn, một mình thu gọn đồng mặt nạ và ống thở mà đám học sinh vừa sử dụng. Sonoko thì đã thay xong quần áo đang tiến về phía anh ta.

- Anh Minamida có bạn gái chưa ạ?
- Cái gì cơ? Tại sao em hỏi vậy?
- Tại sao á? Anh biết mà còn hỏi! - Sonoko nhìn Minamida bằng ánh mắt đầy ẩn ý.
- Ha ha ha... Xin lỗi em nhé, anh có việc phải làm nữa.

Như muốn lảng tránh ánh mắt của Sonoko nên anh Minamida bắt đầu dùng tay trái vác từng bình oxy mà các học sinh đã sử dụng đem chất vào góc tàu.

- Để em giúp anh! - Nói rồi, Sonoko ghé vào định vác một bình, thế nhưng... - Ồi, sao mà nặng thế! Vừa vác lên, cô liền khuyễn xuống ngay vì không chịu được sức nặng của chiếc bình.

Như không nhìn thấy việc đó, anh Minamida vẫn thản nhiên dùng tay trái nhấc từng chiếc bình lên một cách non lành.

- Ôi, anh giỏi ghê! - Sonoko kêu lên thán phục.

Shinichi từ nãy giờ vẫn quan sát cảnh đó, nhưng nét mặt cậu không hề biểu cảm gì hết, cậu chuyển hướng nhìn về phía con tàu đang lao tới. Con tàu vẫn đang chạy hết tốc lực về phía bờ.

Vừa ngắm biển, Shinichi vừa suy nghĩ. Còn khoảng hai mươi phút nữa là tàu sẽ về tới cầu cảng của khách sạn. Con tàu này đang chạy với vận tốc 30 hải lý/giờ, cho nên không thể có kẻ nào đó từ bên ngoài trèo vào tàu mà không bị phát hiện được...

Vậy có thể suy đoán Kẻ bắt cóc chính là một trong số những người đang có mặt trên tàu. Nhưng có thể là ai nhỉ...? Shinichi lại đảo mắt một vòng.

Ông Azuma đang điều khiển tàu, mắt nhìn phía trước, tay nắm chặt bánh lái. Cảm nhận được ánh nhìn của Shinichi, ông quay sang và nở một nụ cười thân thiện. Có lẽ ông ta nghĩ rằng cậu này có hứng thú với việc lái tàu. Shinichi cũng vội gật đầu đáp lễ, rồi cậu chuyển ánh mắt lên boong phía trước. Ở đó, thầy giáo dạy thay Kitajima và cô hướng dẫn viên Nishida của Công ty Du lịch Teitan đang mở tờ lịch trình trước mặt và trao đổi gì đó. Có lẽ cả hai đang xác nhận lại lịch trình tiếp theo...

Ngay bên cạnh, anh chàng phụ tá Minamida đã mở cửa hầm tàu, và cất những bình oxy vào đó. Sonoko lảng xăng vẫn những chiếc bình ở xa lại gần chỗ anh Minamida, miệng vẫn rên rỉ kêu nặng.

Trong bốn nhân vật: hướng dẫn viên lặn Azuma, anh chàng phụ tá Minamida, thầy giáo dạy thay Kitajima, và cô hướng dẫn viên Nishida của Công ty Du lịch Teitan... liệu ai có thể là Kẻ bắt cóc? Dù có là ai đi nữa thì việc bắt cóc một học sinh rồi đưa đi khỏi con tàu là điều không tưởng...

Nhưng rồi cậu lập tức nhớ ra việc tên tội phạm đã ra tay rất hoàn hảo với cô bạn mình ngay trên máy bay trong khi họ đang bay với vận tốc 800km/giờ. Nghĩ rồi cậu lại quan sát xung quanh một lần nữa. Bỗng "bộp bộp", có ai đó vỗ vào vai cậu.

Shinichi quay người lại thì thấy Ran đang đứng đó miệng cười tươi.

- Có chuyện gì à, sao từ nãy trông mặt cậu đáng sợ thế?
- Không, có gì đâu...
- Nếu không có thì tốt...

Ran biết chắc Shinichi đang có chuyện gì đó giấu cô, nhưng thấy cậu không muốn nói nên cô cũng chẳng gặng hỏi thêm.

- Gió biển dễ chịu quá nhỉ! Shinichi, tụi mình chụp ảnh nhé!
- Hả?
- Ngày còn bé bọn mình rất hay chụp ảnh chung, nhưng dạo gần đây thì chẳng có bức nào cả. Cậu đồng ý chụp đi mà! - Vừa nói Ran vừa chìa máy ảnh về phía Shinichi rồi nhanh chóng đứng sát vào cậu. Cô hướng ống kính vào phía hai người rồi nói to: "Một hai... ba!" và bấm tách một cái.

Ran thích thú xem lại ảnh trên màn hình, nét mặt lộ rõ vẻ vui sướng. Thế nhưng trong ảnh là một Shinichi mặt đang méo xệch.

- Shinichi! Cậu cười lên có được không! Nào, chụp kiểu khác! - Nói rồi, Ran lại chuẩn bị giờ máy ảnh lên. Đúng lúc ấy thì...
- Á!!! - Một tiếng thét vang lên.
- Là Sonoko!

- Đúng rồi!

Shinichi gật đầu xác nhận với Ran rồi chạy như bay về phía sau. Ran cũng ngay lập tức đuổi theo. Cả hai chạy đến nơi thì thấy người Sonoko đang vắt qua lan can tàu.

- Cậu làm sao đấy?

- O... Không sao... Tại hồi trưa tớ ăn gì, bây giờ bị nôn ra y như thế nên hơi khiếp thôi.

Sonoko vẫn vắt ngang người qua lan can tàu, nét mặt xanh như tàu lá.

- Tưởng gì, chỉ là hiện tượng say sóng thôi! - Shinichi trông thấy bộ dạng Sonoko thì thở phào nhẹ nhõm.

- Thế cậu tưởng gì hả? - Sonoko lườm Shinichi bằng đôi mắt hình viên đạn.

- Suzuki! Em không sao chứ? - Thầy Kitajima cùng cô hướng dẫn Nishida lao tới với vẻ mặt đầy lo lắng. - Gió to quá nên tàu bị rung lắc dữ lắm!

Nói rồi, thầy bước tới định đỡ lưng cho Sonoko. Nhưng Sonoko giật mạnh người rồi tự mình đứng phắt dậy.

- Thầy đừng có lạm dụng, thầy làm em càng khó chịu thêm!

- Sonoko, cậu nói năng kiểu gì đấy! - Ran nhắc nhở khi thấy thái độ không hay của bạn.

- Trong kia có phòng nghỉ. Kudo, em giúp chị một tay đưa bạn ấy vào nhé! - Nishida lúc ấy mới tiến đến xốc nách trái của Sonoko và lên tiếng nhờ Shinichi.
- Không cần Shinichi, tú muối nhờ anh Minamida cơ! - Sonoko làm nũng.
- Thôi đi Sonoko, anh Minamida còn đang bận thu dọn chứ đâu có rảnh! - Ran lườm Sonoko bằng ánh mắt giận dữ.
- Thôi được rồi, Shinichi cũng được. Nhờ cậu dùu tú vào... - Sonoko đành phải nhượng bộ.
- Ghê nhỉ! Cũng được kia đấy! - Shinichi lẩm bẩm tiến tới xốc bên nách phải của Sonoko, rồi cùng với Nishida đang xốc nách trái, đưa Sonoko vào phòng nghỉ.

Thầy dạy thay Kitajima và Ran lo lắng bước theo sau.

Phòng nghỉ trên tàu rộng chừng bảy tám mét vuông, bên trong có một chiếc giường, một cái tủ tường nhỏ, ngoài ra trên mặt bàn còn có một cây đèn, tiện nghi đủ để làm nơi nghỉ ngơi.

- Cảm ơn chị. - Sonoko tỏ ý cảm ơn Nishida sau khi đã nằm xuống giường.
- Thế không ơn huệ gì tú hả? - Shinichi châm chọc.
- Tôi không mang theo thuốc chống say thật rồi. - Tay thầy Kitajima vẫn không ngừng lục trong túi đeo bên hông nhưng nét mặt thì lộ rõ vẻ thất vọng.

- Không sao, tôi có đây ạ! - Cô hướng dẫn viên Nishida lấy từ trong túi ra một viên thuốc chống say rồi đưa cho Sonoko.

- Phiền cô quá!

- Có gì đâu ạ, khách du lịch say tàu xe là chuyện thường xuyên mà.

Cô Nishida đi tới chỗ chiếc tủ lạnh được kê ở góc phòng, lấy từ trong đó ra một chai nước, rồi mở nắp đưa cho Sonoko. Sonoko đón lấy viên thuốc, bỏ tọt vào miệng rồi nuốt liền xuống bụng.

- Ủc! - Uống xong viên thuốc, Sonoko nấc một tiếng nhỏ, rồi lại nằm xuống giường.

- Chắc! Cô tiểu thư chuyên vi vu trên du thuyền của gia đình mà lại bị say sóng mới hay chứ! - Shinichi liếc nhìn bộ dạng rũ rượi của Sonoko rồi làm bộ mặt chán ngán.

- Nhà em này có du thuyền riêng cơ à!? - Cô Nishida không giấu nổi ngạc nhiên.

- Nhìn thế này thôi nhưng Sonoko là con gái của nhà tài phiệt Suzuki đấy!

- Thầy Kitajima! Sao thầy lại bảo em là "nhìn thế này thôi"?

- Đã có em và Shinichi chăm sóc Sonoko rồi, thầy và chị Nishida không cần ở đây đâu ạ.

- Hả, cả tớ nữa á? - Shinichi hốt hoảng khi nghe Ran nói vậy.

- Vậy nhờ hai em để ý Sonoko hộ thầy. - Thầy Kitajima nhìn sang cô Nishida và thấy cô gật đầu đồng tình.

- Em chú ý chăm sóc sức khỏe nhé!

Nói rồi, cả hai cùng bước ra khỏi phòng. Trong phòng lúc này chỉ còn lại ba người: Sonoko, Ran và Shinichi.

- Tớ ở đây một mình được mà. Căn phòng thì bé tí tẹo, lại còn chứa thêm cả hai cậu... chỉ tổ làm tớ khó chịu thêm. Thôi các cậu đi ra ngoài đi!

Sonoko ngồi dậy, lấy hai tay đẩy vào lưng Ran. Rồi cô thì thầm vào tai Ran như không muốn để Shinichi nghe được:

- Cậu và Shinichi hãy đi đâu đó để chuyến đi này còn trở thành một kỷ niệm đáng nhớ chứ!

Cô rướn người, cố đẩy Ran ra khỏi phòng.

- Cả cậu cũng ra ngoài nốt đi!

Vừa thấy Sonoko chỉ tay ra phía ngoài cửa, Shinichi lập tức làm theo không hề phản ứng. Đuối được hai người ra khỏi phòng rồi, Sonoko lập tức đóng sầm cửa.

- Cậu có chắc là ổn không đấy? - Ran không yên tâm, vẫn cố nói vọng vào từ bên ngoài.

- Tớ hoàn toàn ổn! - Tiếng Sonoko trả lời chắc nịch vọng ra từ bên trong cánh cửa.

- Vậy bọn tớ đi đây! - Ran nói với giọng chưa hoàn toàn yên tâm, rồi cùng Shinichi đi tới boong tàu.

Nhưng đột nhiên Shinichi quay phắt, chạy lại phía căn phòng như chợt nhớ ra điều gì quan trọng.

- Sonoko! - Từ bên ngoài cửa, Shinichi cất tiếng gọi Sonoko.

- Hả? Có chuyện gì? - Sonoko vừa nằm xuống giường, nghe tiếng gọi lại phải tới gần cánh cửa.

- Cậu phải chốt cửa cẩn thận vào đấy! Từ giờ đến lúc tàu cập bến, không được mở cửa cho bất cứ ai nghe chưa!

- Sao phải như thế?

- Sao cũng được, cứ làm như tớ bảo!

Sonoko không hỏi thêm gì nữa trước thái độ gay gắt của Shinichi, vì cô biết nếu không có chuyện gì nghiêm trọng Shinichi sẽ không bao giờ nói với bạn gái bằng giọng điệu như thế.

- Ủ! Tớ biết rồi... - Sonoko ngoan ngoãn trả lời, rồi khóa cửa lại và quay về giường.

- Sonoko à, anh là Minamida đây. Anh thấy lo cho em nên đến xem em thế nào. Nếu không ngại thì mở cửa cho anh! - Bỗng nhiên có giọng nói của anh Minamida từ sau cánh cửa.

- Dạ?

Trong một thoáng Sonoko cảm thấy phân vân khó xử. "Không được mở cửa cho bất cứ ai!", lời cảnh báo của Shinichi vang lên trong đầu cô.

Nhưng người đang đứng bên kia cánh cửa chính là anh Minamida, chứ không phải ai khác. Cơ hội này ngàn năm có một, nên cho dù đang rất khó chịu vì say sóng thì cô cũng không thể bỏ lỡ được. Nghĩ vậy, Sonoko quyết định mở khóa.

- Cảm ơn anh đã quan tâm! - Cô cố nở nụ cười tươi tắn rồi mở cửa.

Nhưng... người đứng trước mặt cô không phải là chàng hoàng tử Minamida, mà lại là cậu bạn Shinichi với vẻ mặt hầm hầm.

- Đã dặn không được mở cửa cho bất cứ ai kia mà?

- O'... Rõ ràng... tớ nghe thấy giọng anh Minamida....

Sonoko thò cổ ra ngoài cửa, dáo dác nhìn quanh.

- Đồ ngốc! Chính tớ đã bắt chước tiếng anh ấy bằng cái máy biến đổi giọng nói do tiến sĩ Agasa phát minh ra đây này!

Bàn tay phải của Shinichi đang nắm một vật nhỏ cỡ bằng chiếc máy nghe nhạc.

- Tiến sĩ Agasa chính là cái ông chuyên phát minh ra những thứ vớ vẩn chứ gì? Cậu bảo ông ấy đừng có mà làm mấy thứ dở hơi ấy nữa! - Sonoko nổi giận đùng đùng, đóng sập cửa lại và chốt khóa "cách" một cái.

- Từ bây giờ, cậu không được mở cửa cho người nào rõ chưa! - Shinichi nghiêm khắc nói vọng vào.

- Nhớ rồi! - Cùng với tiếng hét của Sonoko, có cả âm thanh của chiếc gối bị ném vào cánh cửa. Shinichi tạm yên tâm, vì chắc là Sonoko sẽ không mở cửa cho bất cứ ai nữa.

Ở bên ngoài, vừa mới rồi trời còn xanh trong là thế, nhưng chỉ trong phút chốc lát mây mưa đã kéo đến, những đám mây màu xám nặng trịch nước. Tại phòng lái, anh Minamida đang báo cáo với ông Azuma rằng công việc dọn dẹp đã xong.

- Cậu mệt lắm hả! Trời như muốn mưa ấy nhỉ? - Nói rồi, ông Azuma nhồi người ra khỏi cửa sổ buồng lái, nhìn lên bầu trời mây mưa đang vần vũ.

- Bởi vì chúng ta đang ở vùng ven của khói khí áp cao. Gió cũng nổi lên rồi, trời có thể mưa bất cứ lúc nào. - Anh Minamida vừa nói vừa ngược nhìn lên bầu trời với vẻ mặt lo lắng.

Sóng biển cao và dữ dội hơn rất nhiều so với thời điểm xuất phát, nhưng con tàu vẫn vững vàng rẽ sóng tiến lên phía trước. Trên boong, hầu hết học sinh đều cảm thấy khó ở trong người. Tất cả phải dựa người vào lan can tàu, thậm chí có cậu học sinh nôn ọe cả xuống biển.

Sonoko nằm bết trên giường trong phòng nghỉ, thầm cầu mong cảm giác nôn nao sẽ sớm qua đi. Thế nhưng, càng lúc con tàu càng lắc lư khiến cho tình trạng xấu đi trông thấy. Cô như mê man không còn biết gì xung quanh nữa.

Xoạch! Xoạch!

Có tiếng ai đó đang cố mở cửa phòng nghỉ.

Nhưng cơ thể cô giờ đã nặng như chì, khiến cho cô không thể cử động dù chỉ là một ngón tay. "Cạch!" - Khóa đã được mở ra ... - "Kẹt!" - Tiếng cửa mở, rồi một bóng người xuất hiện.

Sonoko chưa kịp nhận diện bóng người đó thì mũi cô đã bị một chiếc khăn tay bít kín.

- Ra... Ran! Cứu tớ... - Sonoko cố gắng kêu lên, nhưng không thoát nổi thành lời.

## CHƯƠNG 005

### **CUỘC TÌM KIẾM TRÊN TÀU**

Tại boong phía trước, Shinichi đang đứng ngược chiều gió, cậu nhìn đồng hồ và nói:

- Còn mươi phút nữa, chúng ta sẽ về đến cầu cảng của khách sạn.

Ngay sát cạnh, Ran đang nhìn cậu chầm chằm.

- Nhìn cậu lạ lắm! Từ lúc lên tàu, à không phải, từ lúc lên máy bay tớ đã thấy cậu không bình thường rồi!

- Làm gì có chuyện đó!

- Tớ chắc chắn đấy!

Shinichi lặng thinh.

- Tớ biết thừa mà.

Shinichi nhìn về phía mặt trời, như để tránh ánh mắt dò xét của Ran. Ngay đằng sau hai người, cô hướng dẫn viên Nishida đang giơ cao mấy viên thuốc chống say và nói to:

- Tôi có thuốc chống say sóng đây, bạn nào cần xin mời đến lấy!

Đám học sinh nghe thấy bèn tập trung về phía mũi tàu để xin thuốc. Thầy dạy thay Kitajima phải dùi một cậu đang dựa người vào lan can nôn ọe.

Trong buồng lái, ông Azuma và anh Minamida đang chỉ tay lên trời, nói với nhau chuyện gì đó bằng thái độ rất nghiêm trọng. "Chắc là bọn họ đang bàn tán chuyện thời tiết", Shinichi nghĩ thầm.

- Ran, cậu không cần uống thuốc chống say à?
- Đừng có mà đánh trống lảng! - Ran nổi cáu lườm Shinichi.

Đúng lúc ấy thì "ùm", có vật gì đó rơi xuống nước tạo ra tiếng động rất lớn ở boong tàu phía sau. Shinichi giật nảy mình, ngay lập tức cậu lao về hướng phát ra tiếng động. Ran cũng chạy theo Shinichi. Đám học sinh đang nhốn nháo ở boong tàu phía trước cũng chợt im phăng phắc.

- Có... có chuyện gì thế? Âm thanh vừa rồi là...? - Mặt biến sắc, thầy Kitajima hướng lên buồng lái hỏi ông Azuma.
- Tôi cũng không biết.

Trả lời xong, ông Azuma liền hất hàm ra hiệu cho anh Minamida xuống dưới kiểm tra xem. Anh Minamida lập tức nhảy khỏi buồng lái.

- Để tôi đi xem có chuyện gì!

Cả thầy Kitajima và cô hướng dẫn viên Nishida cùng tiến về phía đó. Đám học sinh cũng chạy tới boong sau. Khi tất cả tới nơi, thì đã thấy Shinichi đu người qua lan can tàu để nhìn xuống biển.

- Hình như có ai đó rơi xuống nước phải không? - Anh Minamida chạy tới, vừa thở hổn hển vừa hỏi Shinichi.
- Em không biết! - Shinichi lắc đầu, mắt cậu vẫn nhìn xuống mặt biển cuồn cuộn sóng.
- Ồi, ruy băng kẹp tóc của Sonoko kìa!

Ran phát hiện ra chiếc ruy băng đang dập dềnh trên mặt nước.

- Lẽ nào em Suzuki Sonoko bị ngã xuống biển?

Thầy Kitajima và cô hướng dẫn viên Nishida chạy đến và cũng nhìn thấy chiếc ruy băng.

- Anh Minamida! Anh hãy báo chú Azuma dừng tàu lại ngay!
- Tôi biết rồi!

Sau khi nghe Shinichi nói, lần này anh Minamida chạy ngược về phía buồng lái. Còn Shinichi thì gạt vội đám học sinh đang đứng lối nhô xung quanh, và lao tới phòng nghỉ. Ran theo sát Shinichi.

- Các em yên lặng, giữ bình tĩnh nào!

Ở boong tàu phía sau, thầy Kitajima và cô Nishida cố gắng trấn an đám học sinh đang bắt đầu hoảng loạn.

Khi Shinichi chạy đến phòng nghỉ thì cánh cửa màu trắng đang mở tung. Cậu nhòm vào bên trong, thầm khấn trời đất cho cô bạn của mình vẫn được bình an. Nhưng trước mặt cậu chỉ có

chiếc giường trống trơn với ga trải giường nhau nát, còn cái chăn mà Sonoko đắp thì nằm vương trên sàn.

- Sonoko!

Ran chạy đến nơi, ngạc nhiên khi thấy căn phòng lộn xộn, cô định lao vào bên trong.

- Không được! Phải giữ nguyên hiện trường!

Shinichi nắm lấy vai của Ran, ngăn không cho cô vào.

- Nhưng...

Mắt Ran đã ngân ngắn nước.

- Không được! - Shinichi nhìn thẳng vào mắt Ran và nhắc lại.

- Ừ... Tớ hiểu rồi! - Ran gật đầu thiếu não.

- Để coi nào!

Shinichi quan sát căn phòng một lượt.

- Cái gì thế này?

Trên sàn nhà còn lưu lại rất nhiều dấu chân ướt nước. Dấu chân ấy bắt đầu từ cuối hành lang chỗ chân cầu thang, đi thẳng vào phòng, đến đầu giường nơi Sonoko nằm thì chuyển hướng, rồi quay ngược lại vị trí cầu thang ở cuối hành lang.

Nếu đi lên cầu thang đó, ta sẽ tới boong sau, nơi phát ra âm thanh Sonoko rơi xuống nước. Tuy nhiên, lên tới boong thì rất

khó để có thể phân biệt được đâu là dấu chân tội phạm, bởi trên đó chắc chắn có vô số dấu chân của các học sinh - Shinichi nghĩ bụng.

- Ran! Máy ảnh đâu!

Ran tháo chiếc máy ảnh đang treo ở cổ ra đưa cho Shinichi. Cậu bèn chụp lại tất cả các dấu chân đang còn in trên sàn.

Đúng lúc ấy, cả thầy Kitajima, cô hướng dẫn viên Nishida, huấn luyện viên lặn biển Azuma và anh chàng phụ tá Minamida cùng chạy tới.

- Xin mọi người đừng vào, trong phòng vẫn còn lưu dấu chân của thủ phạm.

- Rõ rồi! - Tất cả gật đầu khi nghe Shinichi cảnh báo.

- Nhưng em Suzuki đâu? - Thầy Kitajima lo lắng hỏi.

- Không thấy đâu ạ.

Sắc mặt cả bốn người tái đi trước câu trả lời của Shinichi.

- Rốt cuộc, đã có chuyện gì xảy ra ở đây?

- ... Cháu không biết. - Trước câu hỏi của ông Azuma, Shinichi cũng chỉ biết lắc đầu.

- Sếp ơi! Cái áo phao vốn nằm ở vị trí kia biến mất rồi!

Anh Minamida ngồi xổm xuống sàn, nhòm vào gầm giường rồi thông báo với Azuma.

- Áo phao biển mất ư...
- Nói vậy, Sonoko đã nhảy xuống biển... - Nishida lên tiếng, mặt cô tái mét vì sợ.
- Bây giờ kết luận vẫn còn hơi sớm ạ. Nhờ thầy Kitajima và anh Minamida hãy chia nhau đi tìm khắc các ngóc ngách trên tàu.
- Chú Azuma! Chú hãy liên lạc với cảnh sát để báo sơ qua tình hình, và nhờ họ tìm kiếm quanh khu vực cảng và các bờ biển gần đó. Còn chị Nishida, chị giúp em trấn an các bạn khác. Tạm thời ta nên giữ kín chuyện Sonoko mất tích.
- Được rồi!

Tất cả cùng gật đầu rồi lập tức tản ra, ai đi làm nhiệm vụ của người ấy, đúng như Shinichi phân công. Shinichi nhòm vào thùng rác ở hành lang, cậu thấy có hai chiếc túi nilon trắng liền lấy ra.

- Cậu làm gì vậy? - Ran ngạc nhiên hỏi.
- Để bọc vào giày, tránh làm lưu lại vết chân.

Shinichi nhanh chóng dùng túi nilon bọc bên ngoài hai chiếc giày của mình, cẩn thận buộc chặt phần cổ chân rồi mới bước vào phòng. Vào đến nơi, cậu chăm chú quan sát khắp phòng. Ánh mắt cậu dừng lại ở cánh cửa tủ. Shinichi mở cánh cửa ra một cách dứt khoát.

- Chẳng có gì cả... - Cậu khẽ buông tiếng thở dài.

Shinichi khoanh tay trước ngực và bắt đầu suy nghĩ: "Kẻ bắt cóc đã tấn công Sonoko khi cô ấy ở một mình, sau khi mặc áo phao cho Sonoko, hắn đã cùng cô ấy nhảy xuống biển chăng?

Hoặc giả, hắn chính là một trong số những người có mặt trên con tàu này, hắn ném Sonoko xuống biển, trao cô ấy cho đồng bọn đang đợi sẵn trên một con tàu ngoài vịnh..." Shinichi biết vùng này dòng chảy rất xiết, chỉ cần rơi xuống là lập tức sẽ bị cuốn ra ngoài khơi. Cứ cho rằng có kẻ đã tính toán trước dòng chảy và đợi sẵn ngoài khơi để vớt Sonoko lên, nhưng chỉ cần sai một li thôi là sẽ không thể nào vớt nổi.

Hắn sẽ không đời nào bỏ phí con mồi mà hắn đã mất bao công sức mới bắt cóc được. "Nếu mình là Kẻ bắt cóc, mình cũng không bao giờ hành động như vậy. Chắc chắn Sonoko vẫn đang ở trên tàu..." - Shinichi thầm kết luận. - "Nhưng... nếu đúng vậy thì cậu ấy đang ở đâu..."

Trong khi Shinichi đang mải mê suy nghĩ thì tàu cảnh sát đã tiếp cận con tàu. Sau khi nhận được tin cấp báo của Azuma về vụ việc cô con gái rượu của một trong số không nhiều tập đoàn tài chính Nhật Bản bỗng nhiên bị mất tích, ngay lập tức sở cảnh sát đã cử ba mươi người lên tàu điều tra.

Họ tổ chức lực lượng kiểm tra bốn phòng tắm, các nhà vệ sinh, cả phòng máy, kho chứa dụng cụ lặn. Riêng sáu khoang hành khách trên tàu, mỗi khoang được giao cho hai cảnh sát đảm nhiệm việc tìm kiếm.

- Chú ý kiểm tra cả dưới gầm giường đấy! - Viên cảnh sát trung niên đang lục soát căn phòng đặc biệt nhắc nhở cậu cảnh sát trẻ.

Nghe vậy, anh cảnh sát trẻ cúi gập người nhòm vào gầm chiếc giường cỡ lớn.

- Không có gì thưa sếp!

- Vậy à? Phía này cũng chẳng có gì cả.

Viên cảnh sát trung niên đóng cánh cửa tủ sau khi đã chắc chắn bên trong không có gì.

- Ủa, cậu là ai? - Ông ta ngạc nhiên khi thấy Shinichi đứng ngay trước mặt.

Nãy giờ Shinichi đứng yên lặng ở boong sau, theo dõi toán cảnh sát tìm kiếm, nhưng thấy tình hình chẳng hề tiến triển nên cậu không chịu nổi nữa, quyết định hành động.

- Cháu là Kudo Shinichi, thám tử. Nạn nhân mất tích Suzuki Sonoko là bạn cùng lớp với cháu.

- Kudo Shinichi à? Cái tên này tôi đã nghe ở đâu đó thì phải...

Trong khi viên cảnh sát còn đang lục lợi trí nhớ xem đã nghe thấy cái tên ấy ở đâu thì Shinichi liền đặt câu hỏi luôn:

- Các chú đã tìm thấy Sonoko chưa ạ?

- Chưa, chúng tôi đã tìm thấy đâu.

- Cháu chắc chắn là Sonoko vẫn đang ở trên tàu này!

- Cậu nói vậy nhưng ba mươi cảnh sát chúng tôi đã tìm liên tục hơn một tiếng đồng hồ rồi mà đâu có thấy. Hơn nữa, có rất nhiều học sinh nghe thấy tiếng của người nào đó rơi xuống nước. Tôi chắc chắn nạn nhân đã rơi xuống biển rồi!

- Không, không phải vậy đâu ạ.

- Nay cậu, đừng có tự ý dẫn dắt hướng điều tra của chúng tôi, cậu đang làm phiền cảnh sát đấy! Tàu đã cập cảng rồi, cậu hãy cùng bạn bè lên bờ và chờ tin báo của chúng tôi.

Nói dứt lời, ông ta liếc nhìn tay cảnh sát trẻ như ra hiệu. Tức thì tay cảnh sát trẻ liền tiến tới tóm lấy tay Shinichi, anh ta áp cậu ra khỏi phòng và dẫn lên boong.

Từ trên boong tàu nhìn xuống cầu cảng, Shinichi trông thấy tất cả bạn bè của mình đều đã rời khỏi con tàu. Đứng lẫn trong đám đông ấy có cả Ran, vừa nhìn thấy bóng Shinichi, ánh mắt Ran trở nên lo lắng khôn tả. Huấn luyện viên lặn biển Azuma, anh chàng phụ tá Minamida, rồi cả cô hướng dẫn viên Nishida nữa, chắc vì quá lo lắng cho Sonoko mà cứ đi lại lại trên cầu cảng.

- Chắc chắn Sonoko vẫn còn ở trên tàu! - Shinichi quả quyết nói với tay cảnh sát trẻ.

- Chúng tôi biết rồi, biết rồi! - Tay cảnh sát nói như quát.

Đúng lúc ấy, chiếc bộ đầm giặt ở thắt lưng của anh ta đổ chuông. Anh ta cầm lấy bộ đầm và trả lời.

- Sao ạ? Đã phát hiện thấy một bộ đồ lặn cỡ lớn của nam giới, bình ôxy và cả một chiếc áo phao có in logo của Câu lạc bộ lặn Southern ở bờ biển ấy ạ?

Nghe được cuộc trao đổi qua bộ đàm của tay cảnh sát, Shinichi lặng đi không nói thêm được gì nữa.

- Cậu nghe cả rồi chứ! Vậy là cô bé Suzuki Sonoko đã bị tên bắt cóc đẩy xuống biển và đã bị hắn đưa đi. - Viên cảnh sát trẻ nói với Shinichi bằng giọng điệu đắc thắng ra mặt, rồi anh ta hối thúc Shinichi nhanh chóng rời khỏi tàu.

Trước hoàn cảnh như vậy, Shinichi chỉ còn biết ngoan ngoãn nghe lời anh ta bước xuống cầu cảng. Trời bắt đầu đổ mưa nặng hạt, phía xa xa ngoài biển Đông có tiếng sấm rền kéo theo một luồng sét. Vừa dứt tiếng sấm là tiếng ì ùng rất to từ biển vọng vào.

Nghe thấy âm thanh đó, thầy Kitajima bèn ra lệnh cho đám học sinh vào bên trong khách sạn ngồi chờ. Để tránh cơn mưa to, đám học sinh nhất loạt chạy tới khách sạn. Riêng Shinichi vẫn đứng im trong mưa, mắt nhìn không chớp về phía con tàu.

- Shinichi! Mình vào trong đợi đi! - Ran cầm ô bước tới.

- Không sao, tớ đứng đây được rồi.

- Nhưng thế này thì cậu sẽ bị cảm đấy!

Ran chộp lấy tay Shinichi cổ kéo đi, nhưng Shinichi chẳng hề nhúc nhích nửa phân. Trong khi Ran đang loay hoay thì Shinichi bỗng vùng chạy tới một nơi nào đó.

- Shinichi!

Ran hét to, gọi với theo Shinichi nhưng cậu không hề quay lại, cứ thế chạy mất hút vào bóng tối.

- Shinichi...

Chỉ còn lại một mình trên cầu, Ran lại gọi tên Shinichi một lần nữa.

Căn phòng rộng nhất trong sở cảnh sát đã được trưng dụng thành nơi làm việc của đội chuyên án phụ trách vụ Suzuki Sonoko mất tích. Bên ngoài cánh cửa có dán một mảnh giấy ghi rằng: "Vụ án con gái nhà tài phiệt Suzuki mất tích".

Bên trong căn phòng không chỉ có thành viên Ban hình sự là ban được giao nhiệm vụ trực tiếp tìm kiếm, mà còn có sự góp mặt của thành viên các phòng ban khác như Ban giao thông và Ban thiếu niêm.

Đứng đầu các cảnh sát đó là viên thanh tra Tamagawa tên tuổi lẫy lừng với thâm niên hai mươi lăm năm trong ngành. Ông ta có một phong thái đĩnh đạc, ánh mắt sắc lẹm, tỏ rõ bản lĩnh gạo cội của mình.

Vẫn bằng ánh mắt ấy, Tamagawa liếc một vòng tất cả các gương mặt rồi chậm rãi lên tiếng.

- Nạn nhân bị bắt cóc là con gái thứ của nhà tài phiệt Suzuki, tiểu thư Suzuki Sonoko. Cho tới thời điểm này, bọn bắt cóc vẫn chưa liên lạc gì với gia đình Suzuki, nhưng khả năng bắt cóc tổng tiền là rất lớn.

Tôi đã yêu cầu các cơ quan truyền thông hợp tác trong việc bảo mật thông tin. Còn chúng ta, việc duy nhất phải làm bây giờ là bảo vệ tính mạng tiểu thư Suzuki và tìm ra thủ phạm sớm phút nào hay phút ấy.

Nghe ông sếp Tamagawa nói xong, tất cả các cảnh sát nhất loạt gật đầu hưởng ứng.

- Cá nhân tôi không phân biệt đây là chuyện của tỉ phú hay chuyện của dân nghèo. Việc bắt cóc một cô gái mười bảy tuổi đang đầy hoài bão, gây ra cho cô gái ấy những tổn thương mà suốt đời không thể nhạt phai là hành động khó có thể dung tha. Nhất định tôi sẽ đưa hắn ra trước vành móng ngựa và bắt hắn phải đền tội trước pháp luật.

- Rõ, thưa sếp! - Các cảnh sát hô to đáp lời và nhất loạt đứng lên.

Đúng lúc ấy thì cánh cửa phòng bật mở.

Tất cả các con mắt đổ dồn về hướng ấy. Đứng giữa cửa ra vào là một cậu thanh niên mồ côi ướt nhoẹt nước mưa. Đó chính là Shinichi. Cậu chậm rãi bước thẳng đến chỗ thanh tra Tamagawa.

- Cháu là Kudo Shinichi. Xin chú hãy cho cháu cùng tham gia điều tra vụ này.
- Cái gì?!

Mặt thanh tra Tamagawa lộn ra vì quá đỗi ngạc nhiên. Một cậu học sinh trung học bỗng nhiên ở đâu xuất hiện, lại còn đòi được tham gia phá vụ án quan trọng nữa chứ. Qủa là một diễn biến không ai nghĩ đến.

- Cậu đang định làm gì hả?

Ông Tamagawa quét ánh mắt sắc lẹm qua người Shinichi.

- Thưa sếp, cậu ta chính là thám tử học sinh trung học đang được các phương tiện truyền thông lăng xê. Nghe nói cậu ta đã phá được rất nhiều vụ án hiểm hóc xảy ra ở Tokyo. - Một viên thanh tra trung tuổi đứng lên giải thích cho Tamagawa.

- Ồ... rõ rồi. Thì ra đây chính là Kudo, tên nhóc mà cái lão Megure đó cưng như cưng trứng...

Nói dứt lời, Tamagawa lại nhìn từ đầu tới chân Shinichi một lần nữa.

- Tôi không biết cậu tài giỏi thế nào. Nhưng ở nơi này, người không phận sự không được phép có mặt! - Ông ta nói tiếp, ánh mắt lạnh như băng.
- Cháu không phải là người không có liên quan. Sonoko là bạn rất thân cùng lớp với cháu. Chú hãy liên lạc với thanh tra

Megure, rồi chú sẽ rõ mọi chuyện. - Không nao núng trước ánh nhìn lạnh như băng của thanh tra Tamagawa, Shinichi đáp trả.

- Rất tiếc, tôi đây lại là tuýp người không biết răm rắp nghe lời của Sở cảnh sát. Cậu có biết vì sao tôi bị đày ra cái chốn này không? Vì tôi đã dám cãi lời một sếp bự trên đó đấy.

Lần này thì ông ta nhìn Shinichi với ánh mắt lộ rõ vẻ khinh miệt.

- Ừm...

Giờ thì Shinichi chỉ còn biết ngậm tăm, không tìm được lời nào để đối đáp lại ông ta.

- Được rồi! Từ giờ phút này trở đi, chúng ta đã trở thành những chú chó săn! Hãy đánh hơi cho kỹ mùi của tên tội phạm, bằng mọi giá phải tìm ra manh mối, lôi kẻ thù ác đang ẩn nấp trong cái hang tối tăm ra trước lưỡi tròi!

- Tuân lệnh!

Tất cả các cảnh sát lập tức hô to hướng ứng rồi nhanh chóng rời khỏi căn phòng. Chỉ còn lại Shinichi, cậu bước ra trong dáng vẻ ủ rũ.

- Kudo, rất cảm ơn cậu đã bảo vệ hiện trường căn phòng nơi xảy ra vụ án. Nhờ vậy mà chúng tôi đã thu thập được những manh mối vô cùng quan trọng. - Từ phía sau lưng, ông Tamagawa cất lời cảm ơn Shinichi.

Ngay lập tức, Shinichi hiểu ra rằng ông ta muốn ám chỉ những dấu chân in trên nền nhà.

Không quay đầu lại, Shinichi hỏi thanh tra Tamagawa:

- Vậy coi như để trả ơn, chú hãy cho cháu biết một điều...
- Cậu muốn hỏi gì?
- Cháu muốn biết áp suất còn lại trong bình oxy mà tên bắt cóc bỏ lại trên bãi biển là bao nhiêu?
- 150, nhưng thế thì sao nào?
- 150... Cảm ơn chú! - Nói rồi cậu bỏ đi.

Tuy nhiên, Shinichi lúc này đã không còn cái vẻ thiếu não như khi nãy. Rõ ràng là có một sự thay đổi, hình như cậu vừa nắm bắt được điều gì đó, và lại hăm hở lấy lại tinh thần một cách nhanh chóng. Nhưng thanh tra Tamagawa không hề nhận ra điều ấy, ông ta cúi xuống thu xếp lại đống tài liệu trên bàn.

- Tên nhóc này có vấn đề về thần kinh rồi... - Ông ta nhìn về phía cửa nơi Shinichi vừa đi khuất, miệng lẩm bẩm. - Lượng khí còn lại trong bình oxy có thể nói lên cái gì chứ...

Tamagawa ngừng việc sắp xếp giấy tờ, ông ta đưa tay phải lên để vuốt mẩy sợi râu vừa mới nhú trên cằm.

Lúc này tại khách sạn nơi đoàn học sinh trường Teitan lưu trú, một bầu không khí nặng nề đang bao trùm lên tất cả. Chuyến đi

được kỳ vọng đầy những sự kiện vui vẻ bỗng chốc bị cuốn vào một vụ án bắt cóc nghiêm trọng. Biết làm sao được bây giờ.

- Chuyện gì xảy ra thế này...

Thầy tổng phụ trách Tamaoki vừa quay về sau chương trình tham quan Viện hải dương học thì được thầy Kitajima báo cáo lại tình hình ngay tại sảnh khách sạn. Kể từ lúc đó, thầy cứ ôm lấy đầu một cách khổ sở.

- Anh đã báo cáo với thầy hiệu trưởng chưa?

- Dạ rồi. - Thầy Kitajima gật đầu trả lời thầy Tamaoki. - Thầy hiệu trưởng chỉ thị cho chúng ta hủy buổi dã ngoại này và quay về ngay... - Thầy Kitajima nói thêm với vẻ khó nhọc.

- Đáng lẽ chúng ta nên hủy bỏ chuyến đi ngay từ lúc xảy ra vụ việc Tachibana mất tích... - Thầy Tamaoki lại tiếp tục dùng tay ôm lấy đầu.

Thấy thế, thầy chủ nhiệm khóa Kamata liền lên tiếng như thể biện hộ thay cho thầy tổng phụ trách Tamaoki:

- Nhưng đây là chuyến đi đã được chuẩn bị từ hơn nửa năm nay rồi, còn các em học sinh thì đang háo hức như thế. Nếu tôi là phụ trách đi nữa, thì lúc đó cũng khó có thể đưa ra quyết định hủy bỏ được.

- Cảm ơn anh Kamata. Nhưng sự việc cứ liên tục tiếp diễn thế này, hết em Tachibana đến em Suzuki, không loại trừ khả năng các em học sinh khác của trường chúng ta sẽ lại bị bắt cóc...

- Cái đó thì có thể lăm. - Thầy Kamata gật đầu tán thành.
- Nhờ anh tập trung tất cả các giáo viên lại. Tôi sẽ trình bày tình hình hiện nay. Có thể điều này làm các em học sinh rất buồn, nhưng chúng ta đành phải yêu cầu các em lập tức thu xếp đồ đạc để ra về.
- Vâng, tôi làm ngay! - Nói rồi, thầy Kamada chạy như bay về phía quầy lễ tân của khách sạn rồi nói gì đó với nhân viên lễ tân. Chẳng bao lâu sau, tiếng loa thông báo vang lên.
- Kính mời các thầy cô giáo Trường trung học Teitan khẩn trương tập trung tại sảnh lớn của khách sạn!

Nghe những lời thông báo đang được lặp đi lặp lại, thầy tổng phụ trách Tamaoki chỉ còn biết thở dài não ruột và lại ôm lấy đầu.

Tại căn phòng số 501 trong khách sạn, những giọt nước mưa của cơn mưa rào đang đập dữ dội vào cánh cửa sổ. Ran vẫn đang áp chiếc điện thoại di động vào tai, và đi lại không ngừng trên tấm thảm trải trong phòng.

- Con nói thật mà! Sonoko bị bắt cóc rồi! - Giọng nói của Ran hoảng hốt và gấp gáp khác hẳn với vẻ điềm tĩnh vốn có của cô. - Vâng, đúng thế à! Lần này thì Shinichi cũng có vẻ giơ tay xin hàng rồi... Bố ơi, con lo cho Sonoko lắm...

Ran khẽ thả người xuống giường, rồi cô bỗng trở nên mềm yếu, từ trong khói mắt của cô một giọt nước úa ra.

- Sao cơ? Bố đến đây á? Bố nhất định sẽ tìm ra bạn ấy cho con á?  
Khoan đã! Bố ơi! - Cô gào to lên nhưng đầu bên kia chỉ còn dội  
lại những tiếng "tút... tút...".

Ran trút một tiếng thở dài thật to. Cô chỉ muốn được chia sẻ với  
ai đó cho vơi bớt nỗi lo lắng, nhưng không ngờ bố cô lại đòi đến  
tận đây. Giờ thì Ran đành cầu trời khấn phạt, mong cho bố cô -  
thám tử Kogoro đừng có làm rối cuộc điều tra của cảnh sát mà  
thôi.

## CHƯƠNG 006

# **LÁ THƯ THÁCH ĐẤU MỚI**

Mây mù đã biến mất, nên giờ trên bầu trời hiện rõ vầng trăng. "Trời phương Nam cứ lúc mưa, lúc tạnh ấy nhỉ", Shinichi đứng trên bờ biển vừa ngắm trời vừa nghĩ. Cậu rút điện thoại ra gọi cho thanh tra Megure:

- Vâng, cảnh sát ở đây thắng thùng từ chối sự giúp đỡ của cháu rồi. Ấy ấy, sao bác lại xin lỗi cháu? Vâng, dĩ nhiên cháu vẫn điều tra vụ này chứ ạ. Nếu có việc cần cháu sẽ gọi lại sau.

Shinichi cúp máy. Như chỉ chờ có vậy, điện thoại của cậu lại lập tức rung bần bật. Nhận ra người gọi sử dụng dịch vụ không hiện số điện thoại, Shinichi biết ngay mình sắp nói chuyện với ai.

- Kudo Shinichi phải không? - Giọng bên kia bị bóp méo bằng thiết bị chỉnh âm đặc biệt.

- Kẻ bắt cóc hả?

- Đúng.

- Sonoko vẫn an toàn chứ?

- Hiện giờ thì còn.

Tên bắt cóc vừa cười vừa nói. Bỗng có tiếng gào của Sonoko vọng ra từ điện thoại:

- Đồ điên, thả tôi ra mau!

Nghe tiếng kêu đó, Shinichi yên tâm hơn một chút. Giọng nói ở đầu bên kia lại tiếp tục, lần này tỏ vẻ thất vọng rõ rệt:

- Ta đã hy vọng nhiều hơn vào cậu kia... Ai ngờ lần ra tay này ta vẫn là kẻ chiến thắng. Ta tưởng cậu giỏi giang lắm cơ mà? Cậu cứ thua thế này, thì còn gọi gì là cuộc chơi nữa... Mai chúng ta tiếp tục nhé?

- Cái gì?

- Vì cậu có vẻ bí quá, nên lần này ta sẽ cho gợi ý dễ hiểu hơn. Được chứ?

Shinichi không nói gì. Kẻ bắt cóc cười khùng khục:

- Chà, cậu cứng đầu quá đấy. Vụ bắt cóc sẽ diễn ra vào đúng trưa ngày mai, không lêch một giây. - Hắn cười rồi ngắt máy.

- Hừm, ngươi dám coi thường ta quá! - Shinichi nghiến răng kẽm kẹt. Nhưng cậu bình tĩnh lại ngay, lấy đèn pin khỏi túi, vừa chiếu lên bãi biển vừa đi tiếp. Cậu muốn tìm nơi cảnh sát phát hiện ra chiếc bình oxy và bộ áo phao mà họ cho là Sonoko đã mặc.

Có tiếng gọi Shinichi từ trong bóng đêm. Shinichi giật mình, chiếu đèn về phía có âm thanh, thì thấy một mình Ran đứng tro troi.

- Thầy cô bảo cậu phải ở yên trong khách sạn cơ mà?

- Thế cậu thì sao? - Ran cãi.

- Hừm... Mì sao cậu biết tớ ở đây?

- Tớ nghĩ Shinichi sẽ quyết tìm ra Sonoko... Với lại, đầu mối duy nhất hiện giờ chỉ có bãi biển này thôi. "Đúng là con gái thám tử. Nhưng cô ấy có tài suy luận hơn ông bố nhiều", Shinichi nghĩ thầm.
- Của cậu này. - Ran chìa ra một chiếc túi ni lông. - Cậu chưa ăn gì đúng không? Tớ biết cậu mà, cứ tập trung vào vụ án là quên hết những thứ khác.
- Cảm ơn cậu.

Shinichi mở túi ra, thấy ba miếng cơm nắm và chai nhân trần mua ở cửa hàng. Cậu bóc ngay nắm cơm ra, ăn ngấu nghiến.

- Tớ cũng muốn giúp cậu.
- Cậu chỉ làm vướng chân tớ thôi.
- Tớ muốn giúp Sonoko... Lúc bị bắt cóc, chắc cậu ấy phải gọi tên tớ dữ lắm, thế mà tớ không thể cứu cậu ấy... Vói lại, nếu tớ bị bắt cóc, chắc Sonoko cũng không chịu ngồi yên đâu. - Ran nói một tràng, rồi nhìn chằm chằm vào Shinichi dò xét.
- Cậu từ xưa vẫn thế, đã muốn gì là không ai ngăn được...
- Cậu đồng ý rồi hả! - Ran mừng rỡ.

Shinichi tiếp tục xem xét bờ biển, nói vẻ nhường nhịn:

- Đành tùy cậu thôi.
- Thế cậu tìm ra gì chưa?

- Chưa. Nếu có dấu chân của hung thủ thì trận mưa lúc nãy cũng xóa mất rồi.
- Cậu nói "nếu" là sao? Hung thủ chắc chắn đã đưa Sonoko lên bờ rồi chứ?
- Đúng là cảnh sát đã phát hiện ra áo lặn cho nam giới, bình khí oxy và áo phao bị lấy cắp từ trên thuyền. Nhưng nhỡ đâu hung thủ chỉ đang đánh lạc hướng mọi người thì sao?
- Sao cậu lại nghĩ thế?
- Thì cậu xem lượng áp suất còn lại trong bình đấy...
- Hả?

Thấy Ran ngạc nhiên, Shinichi rút trong túi sau quần ra một tấm bản đồ, trải lên bãi cát, soi đèn:

- Cậu nhìn đi. Bạn mình nghe thấy tiếng vật gì đó rơi xuống nước ở khoảng này trên biển. Còn mảnh thủy tinh được phát hiện ở điểm này. Hai nơi cách nhau phải đến hơn 2km.
- Ủm.
- Bình khí oxy bị vứt ở đây có lượng áp suất còn lại là 150, trong khi mức tối đa của bình là 200. Nếu hung thủ vác thêm một người, bơi tận 2km, thì lượng áp suất không thể còn nhiều như thế được.
- Ý cậu là... - Ran nhìn Shinichi.

- Hung thủ cố tình để lại bằng chứng ở đây.
- Thế khi có tiếng vật rơi xuống nước, thủ phạm vẫn ở trên tàu à?
- Rất có khả năng đó.
- Để tớ xem nào... Khi đó trên tàu có mười học sinh, chú Azuma và anh Minamida của đội lặn Southern, thầy Kitajima và chị Nishida của Công ty Du lịch Teitan.
- Đúng thế.
- Tớ không tin trong số đó có hung thủ đâu!
- Tớ cũng chưa chắc chắn, nhưng chỉ cần khám con thuyền là mình biết ngay.
- Cậu định lên cả thuyền à?
- Ủ. Giờ này đội khám nghiệm hiện trường đã kết thúc công việc, số người ở lại canh gác cũng ít. Nếu cậu sợ thì quay về đi, không cần đi cùng tớ đâu.

Nói rồi Shinichi rảo bước. Ran vội đuổi theo, phàn nàn: "Cậu đúng là xấu tính!".

Bầu trời đã bắt đầu hửng đông. Mặt trời từ từ ló dạng, chiếu sáng những đám mây, nhuộm chúng bằng một màu xanh tím. Ran bước trên bãi cát trắng trải dài trước mặt biển xanh mênh mông cùng Shinichi, cảm thấy thật may mắn vì được đắm chìm trong khung cảnh tuyệt vời này với cậu.

Nhưng rồi cô lại nghĩ, nếu thủ phạm không bắt cóc Sonoko, thì niềm vui đó sẽ trọn vẹn đến mức nào, và bắt đầu cảm thấy hơi bức bối.

Cảnh sát đã chăng tấm băng màu vàng ghi chữ "Không phận sự miễn vào" ngang chiếc cầu dẫn lên con tàu. Shinichi quan sát quanh tàu thật kỹ, nhưng không thấy viên cảnh sát nào. Gần cầu có một chiếc xe cảnh sát, nhưng hai người ngồi trong đó đang mải mê nói chuyện. Thấy thời cơ thuận lợi, Shinichi kéo tay Ran chui qua làn băng, lén lên tàu.

- Cậu có sao không?

- Không sao.

- Được rồi, chúng ta lật lại vụ án nhé. - Shinichi nhắm mắt, hít vào một hơi dài, nhớ lại vụ việc. - Sau khi tựi mình lặn, anh Minamida thu dọn đồ lặn và bình oxy.

- Ủ.

- Thuyền bắt đầu rung lắc mạnh, nên chị Nishida của Công ty Du lịch Teitan gọi học sinh để phát thuốc chống say...

- Đúng rồi.

- Chú Azuma khi đó lái tàu, còn thầy Kitajima cũng đang trấn an học sinh.

- Cả bốn người đều có bằng chứng ngoại phạm, làm sao bắt cóc Sonoko được?

- Cậu nói đúng. Có một chi tiết nữa là trong phòng nghỉ mà Sonoko nằm cũng như trên boong tàu có vết chân được cho là của thủ phạm.

- Chắc khi thuyền dừng. A, tú biết rồi! Khi bọn mình đang lặn, có kẻ đã lén lên tàu, nấp ở đâu đó. Hắn đợi Sonoko ở trong phòng một mình rồi mặc áo phao cho cậu ấy và lôi cậu ấy xuống biển.

- Không thể thế được.

- Tại sao không chứ?

- Sóng khi đó dữ lắm, mà dòng biển quanh đây vốn đã mạnh rồi. Nếu thủ phạm biết rõ về biển, thì không đời nào mạo hiểm bế thêm một người nữa lặn xuống biển, dù người đó chỉ là một cô gái đi nữa.

- Thế thì làm thế nào... - Ran nghiêng đầu.

- Chắc chắn hung thủ nằm trong số bốn người kia. Hắn đã dùng mẹo gì đó để tạo bằng chứng giả.

Shinichi đứng dậy, chạy về boong phía đuôi tàu nơi có tiếng nước động khi trước. Ran vội vàng chạy theo:

- Cậu đừng có tự dựng bỏ đi như thế chứ!

Shinichi ghé sát vào tay vịn, kiểm tra kỹ lưỡng.

- Đây rồi! - Cậu kêu lên khi thấy thứ màu đen bám trên lang can. Shinichi dùng đầu ngón tay cọ lên đó, rồi đưa lên mũi ngửi. - Biết ngay mà.

- Biết gì cơ?
- Đúng như túi nghĩ, ở đây có vết thuốc nổ.
- Thuốc nổ ấy à?
- Ủ. Túi nghĩ thủ phạm đã buộc một sợi dây thừng treo vật có khối lượng bằng một người bình thường vào lan can. Sau đó, hắn đặt giờ thiết bị phát nổ loại nhỏ. Đến giờ, thiết bị sẽ làm cháy dây thừng, thả vật nặng xuống biển, làm mọi người tưởng có kẻ đã nhảy khỏi tàu.
- Nếu thế, thì hung thủ vẫn có thể có bằng chứng ngoại phạm?
- Chính xác, một bằng chứng ngoại phạm chắc chắn là đằng khác. Còn Sonoko thì bị bắt cóc từ trước khi có tiếng nước động rồi.
- Thế thì cậu ấy ở đâu? Bao nhiêu cảnh sát đã chia nhau tìm, mà có ra đâu...
- Chuyện đó thì... - Shinichi không biết nói thế nào.
- Hay Sonoko bị thả xuống biển nhẹ nhàng nên không ai để ý? Chẳng lẽ cậu ấy vẫn còn ở trên biển? Shinichi bảo biển ở đây dữ lắm mà, biết đâu cậu ấy chìm rồi... - Mắt Ran đầy nước, trông cô như sắp khóc đến nơi.
- Cậu đừng lo, Sonoko vẫn ổn.
- Sao cậu biết?

Ran tỏ vẻ ngờ vực, làm Shinichi hối hận vì lỡ lời. Thấy cậu im lặng, Ran tức giận hỏi dồn:

- Cậu trả lời đi chứ!

Ngập ngừng một lát rồi Shinichi nặng nề nói:

- Thôi được rồi... Sự thật là có kẻ đã gửi thư thách đấu cho tớ. Hắn đe tên là Kẻ bắt cóc, và bảo tớ nếu giỏi thì hãy ngăn vụ bắt cóc xảy ra trong chuyến đi dã ngoại lần này.

Nghe Shinichi thú nhận, Ran kinh ngạc.

- Lúc nãy tớ nhận được điện thoại của hắn.

- Hả?

- Hắn bảo đúng trưa nay sẽ bắt cóc thêm một người nữa. Tớ nghe tiếng Sonoko trên điện thoại.

Ran bỗng khóc òa lên. Shinichi lúng túng, không hiểu chuyện gì xảy ra.

- Ran?

- Tại sao?

- Hả?

- Tại sao cậu không báo cảnh sát ngay khi nhận được thư? Đây không phải là trò chơi! Là một thám tử, đáng lẽ cậu không được làm liên lụy đến những người khác chứ! - Vừa khóc Ran vừa đấm Shinichi.

Shinichi nắm lấy tay Ran, nhìn thẳng vào cô:

- Ran, tú có coi đây là trò chơi đâu! Đây là trận đấu nghiêm túc giữa tú và hắn.
- Trận đấu ư? Sao cậu lại nhận lời một kẻ như hắn chứ!
- Tú phải nhận lời. Vì hắn là một kẻ nhẫn tâm, nên tú không thể rút lui. Nếu tú bỏ chạy, hắn sẽ gây ra nhiều điều không hay cho những học sinh khác nữa. Theo kinh nghiệm thám tử của tú, thì những lời thách đấu kiểu này không thể từ chối được. Chỉ bằng cách thẳng, tú mới có thể bảo vệ học sinh trường trung học Teitan này.
- Shinichi...
- VỚI LẠI, NHƠ...

Shinichi bỗng im lặng, cúi đầu. Ran nhìn cậu dò hỏi:

- Nhơ gì cơ?
- Không có gì. Giờ tú phải ngăn hắn ra tay lần thứ ba, và tìm cách bắt hắn tại trận.

Ran nhìn chăm chăm Shinichi.

- Thỉnh thoảng cậu cũng phải tin tú chứ.
- Tú lúc nào cũng tin cậu. Nhưng đổi lại...
- Gì nào?

- Cậu đừng giữ bí mật với mọi người nữa.

- Được rồi, từ sẽ làm như lời cậu bảo.

Nghe Shinichi hứa vậy, cuối cùng Ran cũng lau nước mắt, mỉm cười. Nhưng Shinichi vẫn còn băn khoăn. Nếu cậu kể chuyện Kẻ bắt cóc và lá thư thách đấu của hắn cho nhà trường hoặc cảnh sát, có thể Sonoko sẽ gặp nguy hiểm. Đối thủ của Shinichi đang tìm mọi cách để chơi trò chơi này đến cùng. Cảnh sát có thể giúp đỡ cậu, nhưng cũng có thể gián tiếp đẩy Sonoko vào chỗ chết bằng việc điều tra.

Shinichi ngược nhìn chòm sao thập tự chỉ có thể quan sát được ở bầu trời phía Nam, đắn đo suy nghĩ.

## CHƯƠNG 007

# ***NỖI LO CỦA NGƯỜI CHA***

Mới sáng sớm, nhưng ánh nắng mặt trời của vùng đất phương Nam rời qua cửa sổ khách sạn đã rất gay gắt. Trong sảnh, các thầy cô của Trường trung học Teitan đi lại lại, trán nhãnh nhại mồ hôi.

Ông Suzuki Shirou, cha của Sonoko và đồng thời là chủ tịch tập đoàn Suzuki chính là nguyên nhân của sự hoảng hốt đó. Nhận được tin con gái bị bắt cóc, ông đã lập tức cùng vợ - bà Tomoko - lên phi cơ riêng. Giờ cả hai đã có mặt ở khách sạn. Họ được chủ khách sạn dẫn ngay vào phòng dành cho khách đặc biệt.

Thầy tổng phụ trách Tamaoki và các thầy cô giáo của trường, cùng với thanh tra Tamagawa và hai thanh tra khác kéo nhau vào theo.

Ông Shirou với vẻ ngoài hồng hào và bộ ria mép cong tít đurlng hoàng ngồi xuống ghế sofa trong phòng. Bà Tomoko, một người phụ nữ mặt nhọn với mái tóc cắt ngắn, ngồi xuống cạnh ông.

Thầy tổng phụ trách và các thầy cô giáo khác xếp thành một hàng trước hai vợ chồng nhà ông Suzuki, không dám động đậy, như những học trò vừa vi phạm nội quy. Ba cảnh sát có vẻ ngại ngùng, đứng túm lại ở góc phòng.

Thầy Tamaoki chuẩn bị tinh thần cho khả năng xấu nhất. Ông Shirou, chủ tịch tập đoàn tài chính Suzuki, là một trong những

người giàu nhất Nhật Bản, lại quen biết rất nhiều người có thế lực, từ các chính trị gia cho tới những người làm trong ngành giáo dục.

Chỉ cần ông ta nói một câu, trường cấp ba Teitan sẽ bị giải tán ngay tức khắc. Nếu Suzuki Sonoko gặp phải chuyện không hay, chắc chắn tất cả các giáo viên, để bảo vệ ngôi trường, sẽ đổ hết trách nhiệm lên thầy tổng phụ trách.

- Tôi thực sự không biết phải bắt đầu xin lỗi từ đâu nữa. Vụ việc lần này tất cả là do tôi quá bất cẩn trong công tác quản lý...

Thầy Tamaoki cúi mái đầu đã thưa tóc. Các thầy cô khác cũng cúi theo. Họ vừa toát mồ hôi hột vừa chờ ông Shirou lên tiếng.

- Tôi mới là người phải xin lỗi chứ. - Ông Shirou từ tốn đứng dậy, cúi đầu.

Tất cả ngạc nhiên:

- Hả?

- Sonoko đã mười bảy tuổi, đáng lẽ phải biết tự bảo vệ bản thân mình. Tôi không biết cụ thể tình hình vụ việc, nhưng rõ ràng một phần lỗi nằm ở con gái tôi. Vì chủ quan, con bé đã tạo điều kiện cho tên bắt cóc dễ dàng ra tay. Các thầy, các cô đừng nhận hết trách nhiệm về mình như vậy.

Nói rồi ông Shirou ngồi xuống. Đến lượt bà Tomoko đứng lên. Bà cúi đầu xin lỗi, đôi mắt rưng rưng:

- Tất cả là do tôi giáo dục cháu chưa tốt. Tôi chưa đủ nghiêm khắc, nên cháu nó mới thành ra thế này...

- Không phải đâu. - Ông Shirou đứng dậy, quàng tay qua người vợ.

- Ông Suzuki, nếu ông không phiền, chúng tôi có vài điều cần hỏi... - Thanh tra Tamagawa ngập ngừng nói.

- Được thôi. - Ông Shirou để vợ ngồi lại ghế, theo thanh tra sang phòng bên cạnh.

- Tôi có một số câu hỏi mang tính cá nhân một chút... Ông nghĩ có người nào thù ghét mình, kể cả trong công việc và trong đời tư không?

- Không. - Ông Shirou dứt khoát lắc đầu.

- Con gái ông gần đây có nói về kẻ nào khả nghi không? Cô bé có bị ai đó theo dõi không?

- Không.

Ông Shirou kiên quyết lắc đầu. Ông tin rằng bà Tomoko vợ mình cũng sẽ có câu trả lời tương tự.

Thanh Tra Tamagawa đã cho cấp dưới điều tra về các công ty cạnh tranh với tập đoàn Suzuki, để tìm xem có kẻ nào vì ganh ghét, thù hận trong việc làm ăn mà gây ra việc này không.

Theo điều tra, có một vài công ty đã thua trong cuộc đua trên thương trường với tập đoàn tài chính Suzuki, nhưng điều đó là

hết sức bình thường trong kinh doanh, và không công ty nào có vẻ hận ông Suzuki tới mức ra tay bắt cóc cô tiểu thư của tập đoàn. Thanh tra Tamagawa quyết định nói ra suy luận của mình:

- Điều này thật khó nói... Nhưng tôi nghĩ tên bắt cóc lần này không nhầm vào tiền.
- Hả, vậy thì là gì?

Thanh tra Tamagawa lặng thinh. Trong một lúc, ông Shirou có vẻ thắc mắc. Nhưng rồi ông kêu lên, lần này với vẻ hoảng hốt của một người cha:

- Không thể thế được! Sao anh lại nghĩ vậy?
- Cô Sonoko đã mất tích mười hai tiếng. Nếu nhầm vào tiền, chắc chắn kẻ bắt cóc sẽ liên lạc ngay sau khi ra tay, hoặc muộn nhất là trong vòng vài tiếng từ khi vụ việc xảy ra, để đòi tiền chuộc của gia đình.
- Tôi hiểu rồi. Vậy thì... - Ông Shirou ôm đầu.
- Vụ bắt cóc này có điều gì đó lạ lẫm.
- Anh nói sao?
- Con gái ông bị bắt cóc ngay trên con thuyền đi với tốc độ cao giữa biển. Trên thuyền khi đó còn có học sinh, thầy giáo phụ trách và vài người lớn khác nữa.
- Ý anh là gì?

- Kẻ bắt cóc thường ra tay ở những nơi vắng vẻ, chứ không chọn chỗ ít lối thoát như thế được. Trước nay các vụ bắt cóc học sinh đều xảy ra ở những nơi vắng vẻ trên đường đến trường. Nếu ở nơi đông người, thì hắn cũng lợi dụng giờ tan tầm để dễ dàng lẩn trốn. Trường hợp nào cũng xảy ra ở nơi có đường đàng hoàng, vì thường kẻ bắt cóc phải dùng ô tô để đưa con tin đi.

- Hừm...

- Lần này lại hoàn toàn khác. Vụ bắt cóc xảy ra ở nơi không ai ngờ tới. Thầy tổng phụ trách còn nói có một nữ sinh đã biến mất khi cả đoàn đang ở trên máy bay.

- Thật thế à?

- Vâng. Cô học sinh đó không hiểu sao lại có mặt trước ở khách sạn này. Vì không có chuyện nguy hiểm, nên các thầy cô vẫn tiếp tục chuyến dã ngoại. Tôi cho rằng cả hai vụ bắt cóc đều do một người gây ra.

- Giờ tôi mới biết đấy...

- Tôi cảm giác thụ phạm đang thử thách chúng ta. Hắn muốn chứng tỏ mình có thể bắt cóc học sinh từ bất cứ chỗ nào, và bảo chúng ta nếu giỏi thì hãy tìm ra hắn...

- Hắn thách thức cảnh sát à?

- Không hoàn toàn là thế... - Thanh tra Tamagawa lắp bắp.

Khi đó, cánh cửa bật mở, Shinichi bước vào:

- Hắn đang thách thức cháu.
- Ồ, Kudo đấy à?
- Lâu lắm bác cháu mình mới gặp nhau nhỉ? Cháu đúng là Kudo Shinichi chơi với Sonoko từ hồi mẫu giáo đây ạ.

Thanh tra Tamagawa lườm Shinichi:

- Cậu nói kẻ bắt cóc thách thức cậu sao?

Nghe câu hỏi, Shinichi lấy bức thư của Kẻ bắt cóc từ túi quần ra, đưa cho thanh tra. Ông thanh tra đọc thư, nét mặt dần thay đổi. Cuối cùng, ông quát to:

- Sao cậu không đưa cho cảnh sát cái này từ đầu hả?
- Có chuyện gì thế? - Ông Shirou chưa nắm bắt được tình hình bèn hỏi.

Thanh tra Tamagawa đưa cho ông Shirou bức thư. Đọc xong, ông tái mặt, thẫn thờ:

- Trời ơi...
- Vừa rồi cháu có nhận được điện thoại của Kẻ bắt cóc. Cháu có nghe giọng Sonoko ở đầu bên kia.
- Thật... Thật à?! - Ông Shirou vui mừng.
- Bạn ấy hé tăm lên: "Đồ điên, thả tôi ra mau"...

- Ha ha, đúng là Sonoko... - Ông Shirou thở phào nhẹ nhõm trong chốc lát.
- Việc lần này đều là lỗi của cháu. - Shinichi cúi đầu.
- Kudo, việc Tachibana biến mất trên máy bay cũng là do tên Kẻ bắt cóc này gây ra hả?
- Vâng.

Thấy Shinichi lặng lẽ thừa nhận, thanh tra Tamagawa đập bàn:

- Hừm, cậu giỏi nhỉ? Cậu nghĩ mình là thám tử nổi tiếng thì có thể chấp nhận mấy trò thách đấu này mà không cần nghĩ đến người khác hả? Cậu có biết cậu gây phiền hà đến thế nào với cảnh sát chúng tôi không?!

Cà phê trong cốc bắn lên mặt Shinichi, nhưng cậu vẫn yên lặng, nhìn thẳng vào mặt ông thanh tra:

- Chú làm trong ngành này lâu rồi nên chắc cũng hiểu, những kẻ như thế này khi đã ra lời thách đấu mà không được chấp nhận, chắc chắn sẽ gây ra nhiều vụ việc nghiêm trọng hơn để buộc đối phương phải tham gia cuộc chơi của hắn.
- Nghiêm trọng hơn ư? - Ông Shirou nheo mày.
- Hắn có thể giết hai, ba mạng người mà không thấy ghê tay.
- Cái gì...

Nghe Shinichi nói, mặt ông Shirou xanh lại. Thanh tra Tamagawa cũng im lặng, không biết đối đáp ra sao.

- Hắn nói đúng giữa trưa sẽ ra tay bắt cóc một người nữa.
- Cái gì?! - Hai người kia bàng hoàng.
- Thanh tra Tamagawa, chúng ta nên hợp sức ngăn vụ bắt cóc này.
- Hừm, cậu đừng có đùa. Việc này chỉ nên để cảnh sát chúng tôi lo liệu thôi. - Nói rồi ông Tamagawa ra hiệu gọi hai đồng nghiệp lại gần.
- Sao chú lại nói thế?
- Tại sao ấy à? Cậu muốn thì tôi nói cho mà nghe. Thứ nhất, cậu không phải là người trong ngành. Thứ hai, cậu đã để thủ phạm trốn thoát hai lần liền rồi. Hai lý do như vậy đủ chưa?

Shinichi không còn giữ được bình tĩnh, nói gay gắt:

- Chú nói không đúng! Khi Sonoko bị bắt cóc trên thuyền, cảnh sát đã lập tức kết luận hung thủ đưa cậu ấy lên xuồng để bỏ trốn. Nhưng thật ra khi ấy Sonoko vẫn còn trên thuyền. Nếu tìm kiếm kỹ hơn, chắc chắn cảnh sát đã tìm ra cậu ấy rồi.
- Cậu dám bảo cảnh sát phải chịu trách nhiệm cho sai sót của cậu hả! - Thanh tra Tamagawa bật dậy quát to. Hai viên cảnh sát kia cũng lườm Shinichi. - Tôi không biết báo chí tung hô ca ngợi

cậu đến đâu, nhưng cậu đừng có tức giận vì bị mất danh tiếng thám tử vớ vẩn của mình mà đổ tội cho người khác!

- Chú nói gì?! - Shinichi trợn mắt.

Ông Shirou vội xoa dịu tình hình:

- Thôi nào, giờ không phải là lúc cãi nhau... - Nghe ông Shirou nói, thanh tra Tamagawa gật đầu, bình tĩnh lại. - Nếu vụ bắt cóc lần này không nhắm vào tài sản của tập đoàn Suzuki chúng tôi, mà lời thách thức gửi Kudo, thì chúng ta cần phải điều tra những kẻ có hận thù với cậu ấy đúng không?

- Vâng. - Ông thanh tra lại quay ra lườm Shinichi. - Điều tra mới thấy, thằng nhóc con này phá được nhiều vụ án hơn cả hai mươi năm làm cảnh sát của tôi. Nhưng chắc tất cả đều là tình cờ hoặc may mắn thôi. Cậu ta toàn phá những vụ giết người hoặc phóng hỏa do những kẻ máu lạnh gây nên. Hầu hết bọn chúng đang trong tù, nhưng cũng có vài tên đã mãn hạn.Thêm nữa, đồng bọn, thậm chí là người thân của chúng chắc cũng không thiếu kẻ mang mối thù với cậu ta...

- Nhiều thế cơ à?

Ôn Shirou ngạc nhiên nhìn Shinichi vẻ cảm thông, nhưng cậu vẫn lạnh tanh. Shinichi biết rõ rằng trở thành thám tử đồng nghĩa với việc có nhiều kẻ thù, nên không hề có vẻ sợ hãi hay lo lắng.

- Kudo, cậu có đoán được hung thủ lần này không?

- Không ạ.
- Nếu đoán được, cậu hãy báo ngay với cảnh sát, đừng giữ bí mật nữa. Lần này tiểu thư Suzuki đang gặp nguy hiểm đến tính mạng, không thể đùa được.
- Cháu hiểu rồi.

Nói rồi Shinichi cúi đầu chào và ra khỏi phòng. Cậu đi dọc hành lang khách sạn, vừa cố quên đi thái độ của thanh tra Tamagawa, vừa đoán xem kẻ nào thù hận mình đến mức gây ra vụ việc này.

## CHƯƠNG 008

### ***ÔNG KOGORO XUẤT HIỆN!***

Hội trường dưới hầm khách sạn đông nghịt học sinh xếp hàng chờ ăn sáng. Không rõ vì sao, tất cả đều biết đến việc Sonoko bị bắt cóc và đang rì rào bàn luận.

- Cậu ấy có sao không nhỉ?

- Nhà Suzuki giàu lắm. Nếu tên bắt cóc muốn có tiền thì đơn giản thôi. Vấn đề là đưa tiền cho hắn xong cậu ấy sẽ ra sao... - Tui học sinh bàn tán xôn xao, mỗi người suy đoán một kiểu.

Thầy Tamaoki đứng trên sân khấu, vỗ hai bàn tay kêu gọi sự chú ý:

- Rất đáng tiếc là thầy phải báo cho các em một tin không hay. Buổi tham quan về nghệ thuật dân tộc chúng ta đã lên kế hoạch trưa nay sẽ bị hủy bỏ. Đúng giữa trưa, các em phải xuống tập trung ở hội trường dưới hầm này. Từ giờ đến lúc đó các em làm gì tùy thích, nhưng tuyệt đối không được tự tiện ra ngoài khách sạn.

Nghe lời thầy Tamaoki, trong đám học sinh vang lên tiếng than vãn "Chán quá", "Biết làm gì bây giờ".

Sau khi ăn xong, một người đàn ông mà hầu hết học sinh không biết mặt bước lên sân khấu. Ông ta có dáng người to lớn và gương mặt đáng sợ, và đưa mắt gườm gườm nhìn mọi người

ngay khi cầm lấy micro. Đám học sinh thấy ông ta như vậy thì không dám ho he gì.

- Tôi là thanh tra tỉnh, tên là Tamagawa. Chắc các cô các cậu cũng biết cô Suzuki Sonoko đã bị bắt cóc. - Đám học sinh ồ lên khi lời đồn được khẳng định. - Hung thủ đã báo trước sẽ gay ra thêm một vụ nữa vào đúng trưa hôm nay.

- Hả! - Tiếng ồ chuyển thành tiếng kêu sợ hãi. Đám học sinh nãy giờ bàn luận về Sonoko một cách vô tâm, giờ hoảng loạn khi biết mình đang gặp nguy hiểm.

- Các em trật tự nào! - Thầy Tamaoki nói lớn, nhưng tiếng ồn ào vẫn không ngừng.

- Im lặng! - Thanh tra Tamagawa quát. Trong phòng im phăng phắc. Ông ta cười tự mãn. - Tốt. Nào, nghe đây. Sau khi thảo luận với bên trường học, cảnh sát chúng tôi cho rằng đoàn không nên quay về trường vội, mà cứ ở lại khách sạn này cho tới thời điểm tên bắt cóc thông báo. Cảnh sát sẽ làm mọi việc có thể để bắt thủ phạm, mọi người không việc gì phải hoảng loạn cả.

Nói rồi thanh tra nhìn thẳng vào mặt Shinichi, ý rằng cảnh sát không đòi nào để xảy ra sai sót như cậu. Nhưng Shinichi không hề sợ hãi, mà còn nhìn lại ông thanh tra. Ông ta chặc lưỡi như muốn nói "Đúng là một thằng nhãi kiêu ngạo", nhưng rồi quay lại đám học sinh, tiếp tục hướng dẫn:

- Cảnh sát sẽ nhận lời thách đấu của tên bắt cóc và đánh bại hắn bằng mọi giá. Tuy nhiên, chúng tôi cần sự hợp tác từ phía học

sinh. Tôi đề nghị tất cả tập trung tại hội trường này vào đúng mươi hai giờ trưa như thầy tổng phụ trách đã nói. Khi mọi người đã đông đủ, chúng tôi sẽ khóa tất cả sáu cửa ra vào từ bên trong. Chủ khách sạn đã trao cho tôi quyền giữ tất cả chìa khóa mở cửa hội trường. - Ông chủ khách sạn đứng cạnh sân khấu gật đầu khẳng định lời thanh tra. - Cạnh cửa cũng sẽ có cảnh sát đứng gác.Thêm nữa, lối ra vào khách sạn và các phòng chức năng như bể bơi cũng có người canh. Với hai, ba lớp bảo vệ như vậy, thủ phạm sẽ không thể chạm đến dù chỉ là một sợi tóc của các em.

Bỗng có tiếng người nói rất to vọng vào hội trường:

- Còn có một lớp bảo vệ nữa đây!

Ran quay ra thì thấy bố mình - thám tử Mori Kogoro - đang bị cảnh sát giữ lại ở cửa ra vào.

- Thả tôi ra! - Ông thám tử kêu lên, thoát khỏi tay viên cảnh sát và chạy thẳng lên sân khấu.

- Bối ơi! - Mặt Ran đỏ lựng.

- Ủa, bác đấy à? - Shinichi cũng ngạc nhiên.

- Rất xin lỗi vì đã đến muộn. Thám tử lừng danh Mori Kogoro đã tới giải cứu! Không giấu gì mọi người, tôi chính là bố của cháu Ran đây. - Ông chỉ vào Ran.

Cô cúi gằm xuống, mặt đỏ bừng.

- Lại một thám tử nữa sao? - Thanh tra Tamagawa thở dài ngao ngán.

- Tôi thấy cảnh sát các anh cũng mệt rồi, nên cảm thấy có nghĩa vụ tới giúp đỡ. - Ông Kogoro vỗ vai thanh tra Tamagawa một cách dễ dãi. Ông thanh tra phủi vai như thể sợ ông thám tử làm bẩn áo mình.

- Phụ huynh học sinh phải chờ ở phòng riêng. - Thanh tra Tamagawa lạnh lùng nói, rồi quay lại đám học sinh.

- Hả? Nhưng tôi là thám tử lừng danh...

- Tất cả nhớ tập trung đúng giờ. Giải tán!

Nói xong ông ta ra khỏi hội trường, lờ tịt câu nói của ông Kogoro. Đám học sinh cũng lục đục đứng dậy quay về phòng.

- Hừm, cảnh sát dạo gần đây chẳng biết lễ nghi gì cả. Thời ta còn làm trong ngành, cấp dưới sờ cấp trên một phép ấy chứ! - Ông Kogoro bực dọc nhìn theo thanh tra Tamagawa.

- Con không ngờ là bố lại đến thật! - Ran vui vẻ mừng.

- Dĩ nhiên rồi, làm sao bố ngồi yên khi con có việc quan trọng chứ! - Ông Kogoro gõ nhẹ đầu con gái.

- Mấy chú cảnh sát kia không muốn thám tử can dự vào việc điều tra đâu. Họ rất tức giận khi thấy cháu muốn tìm hiểu về vụ án. - Shinichi vừa đưa cà phê cho ông Kogoro vừa nói.

- Ra là thế.

- Chắc bác nghe Ran kể hết vụ việc rồi nhỉ?
- Ờ.
- Cháu sẽ kiểm tra tại hội trường này và để mắt tới mọi người trong buổi sáng. Bác lo việc kiểm tra ngoài khách sạn nhé, nhưng cẩn thận đừng để vướng chân cảnh sát.
- Mày đừng có ra lệnh cho ta.
- Thôi mà bố, bố cố gắng vì Sonoko đi. - Ran nài nỉ.
- Thôi được rồi. Thằng nhóc thám tử kia, mày kiểm tra cho cẩn thận đấy. - Ông Kogoro đặt cốc cà phê xuống, ra khỏi hội trường.
- Bác đừng để sót gì đấy. - Shinichi gọi với theo. Ông thám tử nói "Biết rồi, biết rồi" và đi khỏi.

Shinichi quay ra Ran nói:

- Tớ sẽ kiểm tra hội trường. Ran cứ về phòng nghỉ đi. Từ tối qua tới giờ cậu không ngủ được nhiều đúng không?
- Ủ... - Ran thấy Shinichi nghiêm túc kiểm tra nên không dám làm phiền. - Tớ về phòng đây. - Cô khẽ vẫy tay chào.

Shinichi khoanh tay nhìn quanh hội trường.

- Uả?

Shinichi nhận ra ở bức tường đối diện sân khấu có các thiết bị chiếu sáng, dành cho các dịp như biểu diễn ca nhạc hay đám cưới.

Đoán là sau cánh gà có phòng của người biểu diễn, Shinichi bèn bước về phía sân khấu. Đúng như dự đoán, cậu tìm thấy cánh cửa có chữ "Phòng nghỉ".

Shinichi mở cửa bước vào. Phòng rộng khoảng 20 mét vuông, dài và hẹp. Một bên tường được gắn gương dài từ đầu này đến đầu kia, trước gương có xếp ghế. Bên đối diện có xếp một dãy tủ. Căn phòng trông như phòng thay đồ của diễn viên.

Shinichi mở từng ngăn tủ ra xem xét, nhưng chỉ thấy vài bộ đồng phục của nhân viên khách sạn được treo gọn gàng trên mắc áo. Kiểm tra tủ xong, Shinichi mở cánh cửa nhà vệ sinh ở cuối phòng. Phòng vệ sinh nhỏ nhưng sạch sẽ. Cậu nhìn lên cánh cửa thông gió trên bồn cầu, nhưng mới lại gần thì có tiếng gọi:

- Cậu làm gì ở đây? Chúng tôi khóa cửa phòng bây giờ đấy. - Một viên cảnh sát trẻ nói từ sau lưng Shinichi.

- À, cháu xin lỗi. Nhà vệ sinh trong hành lang kín người rồi, nên cháu dùng nhờ phòng này.

Shinichi cúi đầu, giật nước và ra khỏi phòng. Viên cảnh sát nhìn theo cậu đầy nghi ngờ.

Ông Kogoro đã ra ngoài vườn và nấp sau một gốc cây, vừa lau mồ hôi lã chã vừa cắn nhẫn:

- Trời nóng quá đi mất... Đúng là miền Nam có khác. Nhưng cũng nhờ thời tiết này mà người ta ăn mặc cũng thoải mái hơn, hí hí...

Ông thám tử nhìn theo mấy cô gái mặc bikini. Nhưng rồi ông lắc đầu "Không được, không được", nhớ lại nhiệm vụ của mình là phải tìm ra thủ phạm bắt cóc Sonoko.

Ông lấy từ trong túi áo ra tấm bản đồ khách sạn lấy từ quầy lễ tân. Trên bản đồ có các ký hiệu chỉ bốn thang cuốn dẫn xuống hội trường dưới hầm, hai thang máy ở sảnh chính, và hai lối thoát hiểm.

- Trước bốn thang cuốn có cảnh sát đứng gác, nên chắc hung thủ không thể đường đường chính chính dùng nó mà xuống hội trường dưới hầm được. Thang máy cũng tương tự... Vậy hắn chỉ còn cách dùng lối thoát hiểm thôi. - Nói rồi ông Kogoro vừa cầm tấm bản đồ vừa đi về phía cầu thang thoát hiểm, nhưng gặp ngay hai viên cảnh sát trẻ đứng gác. Thấy vậy, ông gật đầu vẻ hài lòng:  
- Canh phòng cẩn mật thế này là tốt.

Nhìn xung quanh khách sạn, ông thấy khắp các góc đều có cảnh sát. Xung quanh bể bơi, sân tennis và cả bãi đỗ xe cũng có người túc trực.

- Tay thanh tra kia không cần trợ giúp của ta cũng đúng thôi. Với sự canh phòng này, đến một con chuột cũng không đi lọt nữa là... - Ông lại gật đầu.

Cùng với tiếng "keng", thang máy tầng năm mở ra. Ran ra khỏi thang và về phòng 501 của mình. Nhưng khi thấy đồ đạc chưa mở của Sonoko trong phòng, Ran lại nhớ đến việc bạn mình bị bắt cóc.

- Sonoko ơi, Shinichi sắp tìm ra thủ phạm bắt cóc cậu rồi. Cậu phải cố lên... - Ran nói thầm trong đầu, mắt nhìn đôi giày của Sonoko. - Ủa? - Cô phát hiện một lá thư đặt ở khoảng trống giữa đôi giày và giường.

Ran cầm bức thư và lấy lá thư ở bên trong ra. Một vật gì đó bằng kim loại rơi xuống sàn nhà, tạo âm thanh lạnh lẽo. Ran cúi xuống nhặt. Bên ngoài cửa sổ, một tia chớp xé ngang bầu trời, nhưng Ran không hề để ý. Cô còn mải đọc những dòng chữ trên lá thư, đôi lông mày nheo lại. Đọc thư xong, tay Ran run lấy bẩy, không rõ vì tức giận hay vì sợ hãi.

Hội trường dưới tầng hầm đã đông nghịt học sinh. Tachibana Youko - người bị Kẻ bắt cóc khi ở trên máy bay - cũng có mặt. Thanh tra Tamagawa nói cô sẽ an toàn khi ở dưới này cùng các bạn hơn là nằm lại một mình trong phòng y tế của khách sạn.

Thầy Tamaoki và các thầy cô phụ trách đang đếm số học sinh.

- Lớp 11B có mặt đủ! - Thầy Kitajima dạy thay lớp 11B báo cáo đầu tiên.

Tiếp theo đó, các thầy cô khác cũng báo học sinh lớp mình có mặt đầy đủ.

- Vậy là đủ học sinh rồi. - Thanh tra Tamagawa nhìn quanh, có vẻ hài lòng. - Khóa hết cửa lại đi!

Cùng với giọng ra lệnh sang sảng của ông thanh tra, các cảnh sát đứng gần sáu cửa ra vào đồng thời vặn nắm đấm, khóa trái cửa lại. Sau khi khóa xong, họ quay lại báo cáo:

- Đã khóa!
- Tốt. - Thanh tra Tamagawa cầm chìa khóa cửa.

Cửa ra vào hội trường được ông chủ khách sạn đặt làm riêng, nên cách cậy khóa thông thường sẽ không làm được gì. Kể cả những kẻ chuyên bẻ khóa cũng chỉ còn cách phá cả ổ mới có thể mở cửa.

- Từ bên ngoài chỉ ai có chìa khóa mình đang cầm mới có thể mở cửa... - Thanh tra Tamagawa lẩm bẩm với chính mình. Giờ thì Kẻ bắt cóc không thể ra tay.

Shinichi để ý rất kỹ thầy Kitajima phụ trách lớp 11B nhìn chằm chằm cảnh sát đang khóa cửa. Từ trán thầy mồ hôi toát ra đầm đìa.

- Đội phụ trách trên mặt đất không phát hiện điều gì khả nghi. - Có tiếng báo cáo phát ra từ bộ đàm mà thanh tra Tamagawa đeo bên hông.

- Tốt. - Ông thanh tra trả lời, mắt nhìn đồng hồ. - Giờ là 11 giờ 50 phút. Còn mười phút nữa là đến thời gian tên bắt cóc báo trước. Không ai được chủ quan. - Thanh tra nói vào bộ đàm.

Ran cũng đã để ý thấy thái độ khác thường của thầy Kitajima:

- Thầy sao thế ạ?
- À... Tôi bị chứng sợ không gian hẹp... - Thầy tiên tục dùng khăn tay lau mồ hôi.
- Thầy cố gắng nhé, chỉ mười phút thôi mà. - Ran an ủi.
- Ủ... mười phút thôi chắc không sao.

Shinichi nãy giờ đã cố gắng, nhưng không thể nghĩ ra hung thủ có thể vào hội trường bằng cách nào. Hội trường nằm dưới lòng đất, chỉ có sáu cửa ra vào đã bị khóa chặt, lại có cảnh sát đứng gác bên ngoài. Shinichi nhìn quanh quất. Cậu phát hiện thấy phòng nghỉ sau cánh gà cũng có cảnh sát đứng canh. Cậu lẩm bẩm:

- Hội trường này giờ là một phòng kín. Nếu giỏi thì ra tay đi, Kẻ bắt cóc...

Trên mặt đất, ông Kogoro đang bị cắp cảnh sát lườm vì ông cứ nhìn chằm chằm lối thoát hiểm dẫn xuống tầng hầm. Một trong hai viên cảnh sát tiến tới, làm ông Kogoro phải vội vàng đánh trống lảng bằng cách ngây thơ nói: "Trời hôm nay đẹp thật".

Thấy viên cảnh sát đi khỏi, ông thám tử rút điện thoại ra:

- A lô? Dưới đó có nghe rõ không? - Ông lo lắng hỏi.
- Có chuyện gì thế ạ? - Giọng Shinichi vang lên từ đầu bên kia.

- Mori Kogoro đây nhóc. Bên ngoài nhiều cảnh sát lăm, chắc Kẻ bắt cóc kia không vào trong được đâu. - Ông nhăn nhở cười khi lướt qua hai nữ cảnh sát xinh đẹp đi tuần quanh bể bơi.

- Dưới này cũng được canh phòng cẩn mật.

- Thế hả... Mà này... - Ông ngập ngừng một lát, rồi nét mặt trở nên nghiêm trọng. - Nghe này.

- Dạ?

- Nếu có chuyện gì thì...

Đầu bên kia im lặng.

- Nếu có chuyện, thì mày phải bảo vệ Ran đấy!

Ông thám tử cúp máy luôn, lẩm bẩm vẻ tức tối:

- Hù, ta đã thề sẽ không nói câu đó với nó, vậy mà...

Dưới hội trường, Shinichi gập điện thoại, mặt suy tư. Cậu cảm nhận được sức nặng của trách nhiệm bảo vệ Ran trên vai mình. "Cháu biết phải làm gì mà...", Shinichi nghĩ trong đầu, nhìn Ran đứng cạnh mình. Cô bé trông bồn chồn không yên. Những học sinh khác cũng có vẻ căng thẳng, có vài người còn cầm tay nhau.

Thấy vậy, nhiều học sinh bắt đầu bắt chước, và trong hội trường hình thành một "sợi xích" kéo dài. Nếu một trong số học sinh bị thủ phạm kéo đi, chắc chắn sẽ có người để ý.

Đồng hồ trên tường chỉ 11 giờ 55 phút. Tiếng thầy Kitajima nuốt nước bọt rõ mồn một trong hội trường đang im phăng phắc.

- Các em cứ bình tĩnh, chắc không sao đâu... - Thầy động viên, nhưng giọng run run, nên học sinh càng sợ hơn. Thầy Kitajima cũng nắm lấy tay một em học sinh đứng gần đó.

Ông Kogoro trên sảnh đứng ngồi không yên. Ông di chuyển từ vị trí từ trước cầu thang thoát hiểm ra ngoài sảnh. Hội trường tầng hầm thứ hai, nên ở sảnh có cầu thang cuốn rất dài kéo xuống dưới lòng đất. Dùng thang đó có thể xuống hội trường ở dưới. Ông thám tử đứng nhìn chằm chằm cánh cửa hội trường đã đóng chặt.

Bỗng cảm thấy có người sau lưng, ông quay lại thì thấy một người phụ nữ với ánh mắt cũng lo lắng như mình. Cô trông như một học sinh, nhưng lại mặc chiếc áo vét màu xanh lá cây của Công ty Du lịch Teitan. Cô có dáng người nhỏ nhắn và gương mặt sinh đẹp không kém gì thần tượng Okino Yoko của ông thám tử.

- Chào... chào cô... Cô có phải người liên quan đến vụ việc của Trường trung học Teitan không? Tôi là thám tử lừng danh Mori Kogoro.

- Tôi là Nishida Mai, hướng dẫn viên du lịch phụ trách chuyến dã ngoại lần này của trường. Tôi có mặt trên con thuyền xảy ra vụ bắt cóc em Suzuki Sonoko, nên đang rất lo, nhớ đâu một vụ

án khác lại xảy ra... - Cô nói ngắn gọn, rồi chắp tay như cầu nguyện, mắt không rời khỏi cánh cửa hội trường.

Ông Kogoro vừa định hỏi thêm vài câu thì có tiếng gọi, và hai người đàn ông cao lớn, da ngăm đen chạy tới:

- Cô Nishida, thế nào rồi?

- À, anh Azuma và anh Minamida. - Cô Nishida mừng rỡ.

- Hai người này cũng liên quan đến vụ việc à?

- Vâng. Họ có quầy bán đồ lặn ở tầng một của khách sạn. Cả hai đều có mặt trên thuyền khi vụ bắt cóc em Suzuki Sonoko xảy ra. Đây là... - Cô Nishida nhìn sang ông Kogoro, ngập ngừng.

- Thám tử lừng danh Mori Kogoro. - Ông thám tử nhanh nhau.

-Ồ, vậy à! - Ông Higashi và anh Minamida gật đầu.

- Còn bốn phút nữa là tới giờ. - Nghe ông Kogoro nói, cả ba người kia cùng đưa mắt nhìn hội trường dưới hầm.

- Không biết lần này có học sinh nào biến mất không nhỉ. - Ông Azuma và anh Minamida lo lắng. Gương mặt cô Nishida cũng tối sầm lại.

- Mọi người đừng lo. Trong hội trường còn có một thằng nhóc thám tử bướng bỉnh nữa.

- Hả? - Ba người nhìn ông Kogoro tỏ ý không hiểu.

Ông thám tử mỉm cười, gật đầu vẻ tin tưởng.

## CHƯƠNG 009

### **MỐI NHỤC**

Kim đồng hồ trên tường chỉ còn ba phút nữa sẽ cán đích 12 giờ. Mắt của các cảnh sát đứng gác sáu cửa ra vào cũng liếc đồng hồ không ngừng. Thanh tra Tamagawa nhắc nhở:

- Còn ba phút nữa thôi, không được chủ quan!
- Rõ! Tất cả đồng thanh.

Đám học sinh trong hội trường nín thở nhìn kim giây của đồng hồ đều đặn nhích. Chúng càng ngày càng đứng sát vào và nắm tay nhau thật chặt. Shinichi thấy Ran nãy giờ cứ ngó quanh bèn hỏi:

- Ran, cậu sao thế?

Ran không trả lời.

- Cậu đừng lo, tớ không để chuyện gì xảy ra đâu.
- Ủ... Nhưng tớ lo quá, không biết Sonoko giờ thế nào...
- Giờ chúng ta phải tập trung ngăn vụ án thứ ba đã. Sau đó tớ sẽ tìm cách cứu Sonoko ngay.
- Ủ. - Ran gật đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện, kim giây vẫn không ngừng di chuyển.

Trên sảnh, ông Kogoro đứng trước cầu thang cuốn dẫn xuống hội trường, mắt nhìn chằm chằm đồng hồ trên tay.

- Còn hai phút nữa thôi. Nào, Kẻ bắt cóc, ngươi có giỏi thì xuất hiện đi. Thám tử lừng danh Mori Kogoro này quyết bắt ngươi tại trận! - Ông liếc nhìn cầu thang.

Ông Azuma, anh Minamida và cô Nishida cũng chăm chú nhìn thang cuốn, nhưng họ bỗng nghe tiếng điện thoại rung bần bật. Ông Azuma rút điện thoại ra, cát kỉnh:

- Hừm, đúng lúc quan trọng thì...! A! Tôi nhớ rồi. Tôi xin lỗi. Vâng, tôi sẽ tới ngay.

Nét mặt ông Azuma thay đổi khi nghe điện thoại. Ông liên tục xin lỗi rồi mới cúp máy.

- Minamida, hôm nay chúng ta có hẹn với ông Kaieda đấy!

- A! - Anh Minamida nhớ ra.

- Chúng tôi có việc nên xin phép trước... - Hai người cúi đầu chào rồi chạy đi.

- Hừm, hai người này coi công việc quan trọng hơn mạng người kia à? Cô có thấy quá đáng không? - Ông Kogoro bức bối nói với cô Nishida, nhưng cô chỉ lơ đãng gật đầu: "Vâng", mắt vẫn nhìn chằm chằm thang cuốn kéo xuống hầm với vẻ lo lắng.

Chỉ còn năm giây nữa là đồng hồ điểm đúng 12 giờ. Các thầy cô và học sinh đều căng thẳng tột độ.

Ran vô thức nắm lấy tay Shinichi đứng cạnh mình, nhưng cậu thì đang nhìn chằm chằm cánh cửa có chữ "Phòng nghỉ". Kim giây nhích một, hai lần, rồi cuối cùng chỉ đúng 12 giờ trưa. Sự căng thẳng đã lên đến đỉnh điểm.

Đèn vụt tắt.

Trong bóng tối, học sinh bắt đầu hoảng loạn. Shinichi quát to:

- Không sao đâu mà! Các cậu bình tĩnh lại đi!
- Sao tự nhiên đèn lại tắt hả? - Thanh tra Tamagawa giận dữ.
- Không rõ nguyên nhân vì sao... - Tiếng một người đàn ông có lẽ là cảnh sát vang lên trong bóng tối vẻ xin lỗi.
- Mau sửa điện đi!
- Rõ! Đội dưới hầm đây. Chúng tôi bị mất điện. Mau cho người sửa!

Viên cảnh sát vừa dứt lời thì có tiếng súng:

- Pắc!
- Ồi! - Có tiếng hét của nữ sinh. Tất cả hội trường rơi vào cảnh hỗn loạn.
- Bình tĩnh đi! Không ai được di chuyển! - Thanh tra Tamagawa nói to, nhưng đám học sinh nghe thấy tiếng súng thì không còn suy nghĩ tinh táo được nữa, đang thi nhau chạy về phía ánh sáng phát ra từ biển báo lối thoát hiểm.

Ông Kogoro và cô Nishida đứng trên sảnh tầng một cõng nghe thấy tiếng súng và tiếng hét của học sinh, nhưng không nhìn thấy gì vì ánh sáng dưới hầm đã phụt tắt.

- Có chuyện gì thế?
- Thang cuốn ngừng hoạt động rồi.

Hai người họ nhìn nhau. Năm, sáu viên cảnh sát lướt qua họ, chạy xuống cầu thang cuốn đã dừng lại. Một viên cảnh sát ở sảnh nói to: "Tất cả xuống hầm mau". Nghe mệnh lệnh, các nữ cảnh sát cũng tập trung lại, nối đuôi nhau xuống cầu thang.

Trong hội trường, cảnh náo loạn vẫn tiếp tục. Viên cảnh sát đứng gác ở cửa thoát hiểm bị đám học sinh xô đẩy, hét lên:

- Thanh tra Tamagawa, chúng ta phải mở cửa thoát hiểm thôi, xô đẩy thế này nguy hiểm lắm!
- Không được, chắc chắn đó là điều hung thủ muốn. Cứ đóng cửa nguyên như vậy đi, có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm!

Nghe rõ sếp mình nói gì, nhưng viên cảnh sát kia kêu lên yếu ớt:

- Nhưng tôi không thể chịu được nữa...

Khi đó, đèn trong hội trường bỗng bật sáng. Thấy vậy, đám học sinh đang đổ xô về phía cửa thoát hiểm cũng đứng lại.

- May quá! - Viên cảnh sát suýt bị đám học sinh đè bẹp kêu lên.

- Có điện rồi! Đề nghị các thầy cô phụ trách kiểm tra lại các em học sinh ngay lập tức!

Nghe lệnh của thanh tra, các thầy cô quay sang đếm số học sinh. Đám học sinh cũng dáo dác tìm bạn mình và ôm chầm lấy nhau, vui mừng vì thoát khỏi nguy hiểm.

- Mọi người đều có vẻ ổn... - Shinichi nhìn quanh, trước mắt thở phào nhẹ nhõm vì không người nào bị thương sau tiếng súng. - Ủa?

Shinichi phát hiện ra tro của pháo giấy trên sàn. Thanh tra Tamagawa cũng đã nhìn thấy. Ông cúi xuống lấy ít tro, nói:

- Đúng như ta đoán, hung thủ đã dùng pháo để giả làm tiếng súng. Thảo nào mùi khang khác...

Lúc này Shinichi mới nhận ra Ran không còn ở cạnh mình. Cậu vội nhìn quanh, nhưng không thấy cô đâu.

- Ran ơi, cậu đâu rồi? - Shinichi gọi to. Không thấy Ran trả lời, mặt cậu dần tái xanh. Cậu quay ra thầy Kitajima, nói gay gắt. - Thầy có thấy Ran đâu không?

- Thầy không biết... Thầy đứng với em này. Đúng không, Tachibana? - Thầy hỏi Tachibana Maiko đứng bên trái mình.

- Đúng rồi. Từ trước khi mất điện, tớ đã bám lấy tay thầy vì sợ rồi. - Tachibana vẫn còn bám lấy thầy bằng cả hai tay, gương mặt xanh xao.

- Tớ cũng sợ quá! - Ngoài Tachibana còn có vài nữ sinh khác cũng bám chặt lấy tay thầy Kitajima.

Nghe nói vậy, Shinichi cúi đầu suy nghĩ. Bỗng cậu nhìn thấy chiếc máy ảnh rơi trên sàn. Trên máy có dán bức ảnh nhỏ xíu chụp Shinichi và Ran từ trước đó khá lâu.

Thanh tra Tamagawa nhận thấy Shinichi có thái độ khác thường bèn hỏi:

- Kudo, cậu sao thế?

- Cháu không thấy Mori Ran lớp 11B đâu.

- Cái gì?! - Ông thanh tra biến sắc. - Không thể thế được. Tất cả học sinh đều có mặt trong hội trường mà! Nghe rõ đây, tất cả lập tức đi tìm em Mori Ran lớp 11B cho tôi!

- Rõ! - Đám cảnh sát đáp lại mệnh lệnh, rồi bắt đầu gọi tên Ran.

Shinichi bắt đầu kiểm tra cửa hội trường. "Cửa vẫn khóa..." - cậu thầm nghĩ, tay vặn mạnh nắm đấm cửa.

Lần lượt kiểm tra từng cửa, Shinichi tức giận: "Hừm, tất cả các cửa vẫn khóa nguyên! Không thể thế được!". Cậu chạy tới cánh cửa phòng nghỉ cho diễn viên:

- Chết tiệt! Cửa này cũng khóa!

Giờ thì Shinichi chắc chắn Ran đã bị đưa ra ngoài phòng. Cậu nhìn cánh cửa chính, quyết chạy ra ngoài.

Cạnh cửa có một viên cảnh sát đứng gác, nhưng Shinichi không hề nao núng, chạy thẳng một mạch tới cửa, tay vẫn nắm đấm. Viên cảnh sát ngăn lại: "Khoan đã", nhưng cậu đã mở cửa, chạy thẳng ra ngoài.

Khi Shinichi ra ngoài thì rất đông cảnh sát đã tập trung lại. Tất cả bọn họ quay ra nhìn khi thấy Shinichi ở trong hội trường ra, nhưng cậu nhìn lại họ và chen qua đám đông để lên thang cuốn. Đám cảnh sát ngạc nhiên trong chốc lát, nhưng nhanh chóng đuổi theo Shinichi, miệng kêu:

- Đứng lại!

- Shinichi, có chuyện gì hả! - Thấy Shinichi chạy từ dưới hầm lên, ông Kogoro ngạc nhiên. Nhưng Shinichi không trả lời mà chạy vụt qua ông thám tử ra giữa sảnh khách sạn, mắt láo liên.

- Ran! - Cậu gọi tên Ran thật to, nhưng không ai trả lời, chỉ có khách khứa xung quanh giật mình nhìn cậu chầm chằm.

- Có chuyện gì thế? - Ông Kogoro đặt cả hai tay lên vai Shinichi, lắc mạnh. Cô Nishida đứng cạnh trông có vẻ sững sốt khi thấy ông thám tử mất bình tĩnh.

- Cháu xin lỗi... Ran bị bắt rồi... - Shinichi nói nhỏ.

- Cái gì... - Ông Kogoro đông cứng lại. - Mày...!

Cùng với tiếng hét, tay phải ông thám tử nắm lại, đấm thẳng vào mặt Shinichi.

Cả thân người cậu bay lên rồi rơi phịch xuống mặt đất. Thấy hành động của ông Kogoro như vậy, đám cảnh sát đuổi theo Shinichi vội vàng giữ chặt lấy ông thám tử từ sau lưng.

- Tao đã bảo mà phải bảo vệ con bé cơ mà! - Mắt ông Kogoro ngẩn lê.

Shinichi nằm trên sàn, không biết phải trả lời ra sao.

- Tao đã bảo... - Tiếng ông thám tử nhỏ xíu. Ông ngồi phịch xuống đất. - Ran...

Ông Kogoro mắt đờ ra, gọi tên Ran liên tục. Shinichi cảm nhận được rõ cú sốc của ông thám tử. Cậu tự trách bản thân sao mà vô dụng, không làm tròn lời hứa của ông. Đúng lúc đó thì điện thoại của Shinichi rung. Màn hình thông báo số điện thoại ở đầu bên kia bị ẩn. Shinichi bấm mạnh nút trả lời, quát lớn:

- Sao mà dám bắt Ran hả!

Trái ngược với thái độ mất bình tĩnh của Shinichi, giọng nói đã bị bóp méo ở bên kia đầu dây chỉ cười:

- Vậy là ta lại thắng. Cậu có cả cảnh sát giúp đỡ mà vẫn không bảo vệ được bạn bè mình. Trò chơi một chiểu như thế này, ta cũng chán chơi lắm rồi. Ta đã đặt bom ở chỗ hai con bé bị bắt cóc...

- Cái gì?!

- Vào đúng nửa đêm bom sẽ nổ. Chà, để xem cậu có tìm ra nó không? - Nói những gì cần nói xong, Kẻ bắt cóc cúp máy cũng đột ngột như lần trước.
- Ai gọi điện vậy? - Thanh tra Tamagawa từ dưới hầm chạy lên, vừa thở hổn hển vừa hỏi.
- Kẻ bắt cóc.
- Cái gì! - Cùng với thanh tra, ông Kogoro ngồi trên sàn nhà cũng kêu lên.
- Hắn nói đã đặt bom ở chỗ nhốt con tin. Đúng giữa đêm bom sẽ nổ... - Shinichi nói với vẻ kiệt sức.
- Được rồi. Việc điều tra kể từ bây giờ sẽ do cảnh sát thực hiện. Bạn ta đã đoán được hung thủ rồi.

Nói rồi thanh tra Tamagawa lướm Shinichi một cái và quay lại chỗ đám cảnh sát tập trung trong sảnh.

- Shinichi, có phải cảnh sát đã đoán được hung thủ thật không?
- Không, cháu nghĩ họ đang đi sai hướng... Với lại, vụ Tachibana Maiko biến mất và vụ bắt cóc Sonoko và Ran để lại cho cháu ấn tượng hoàn toàn khác nhau.
- Nghĩa là sao? - Ông Kogoro không hiểu.
- Cháu nghĩ vụ đầu tiên chỉ để chọc tức cháu, nhưng hai vụ bắt cóc tiếp theo mới là tội ác thật sự.

- Tôi ác thật sự ư... - Ông Kogoro toát mồ hôi.

- Cháu sẽ kiểm tra hội trường một lần nữa.

Nói rồi Shinichi vội vã chạy ra thang cuốn. Ông Kogoro cũng vội vàng đuổi theo:

- Đợi ta với...

Hội trường không còn một bóng giáo viên hay học sinh nào. Từ hội trường đi ra có ngay bốn thang máy, nên tất cả đã dùng nó để về phòng riêng. Trong hội trường chỉ còn một cảnh sát, vì những người còn lại đã được huy động vào đội điều tra của Tamagawa. Shinichi định mở cửa vào hội trường thì bị viên cảnh sát nắm tay ngăn lại:

- Cậu định làm gì thế?

- Cháu làm rơi kính áp tròng trong này...

- Hừm... - Tay cảnh sát suy nghĩ một lúc, nhưng cuối cùng cũng hất cằm về phía hội trường, đồng ý cho cậu vào trong:

- Tôi là giáo viên của em này... - Ông Kogoro toe toét cười. Viên cảnh sát lại hất cằm.

Shinichi nhìn quanh hội trường. Ông Kogoro định kiểm tra mọi ngóc ngách nên tiến vào sâu trong phòng và kiểm tra nấm đầm cửa phòng nghỉ. Vừa lách cách kiểm tra, ông vừa nói:

- Shinichi...

- Dạ?

- Ta xin lỗi về việc lúc nãy. Ta có hơi mạnh tay... - Ông Kogoro nói trong khi vẫn quay lưng về phía Shinichi.

- Không sao đâu ạ. Cháu cũng giận bản thân đến mức muốn tự đấm mình ấy chứ. - Shinichi cũng vừa kiểm tra nắm đấm cửa vừa trả lời.

Nghe câu đó, ông Kogoro phì cười.

- Nhưng ta không hiểu tên bắt cóc có thủ thuật gì mà làm hết người này đến người kia biến mất dễ dàng thế? Cứ như thể hắn là một ảo thuật gia...

- Ảo thuật gia... - Shinichi lẩm bẩm.

- Ủa? - Ông Kogoro phát hiện ra điều gì đó.

- Gì thế ạ? - Shinichi lại gần.

- Nhìn xem. Trên ổ khóa có dính vết sơn đỏ lạ lăm.

Shinichi nhìn vào lỗ khóa, thì thấy đúng là quanh lỗ có vết sơn đỏ lò mò.

- Lúc nãy cháu kiểm tra nhưng có thấy vết mực đỏ nào đâu... - Shinichi nhớ lại.

- Liệu có phải ai đó đã chạm vào đây trong lúc hoảng loạn không?

- Cũng có thể...

Shinichi gật đầu. Ông Kogoro thấy Shinichi đồng tình thì có vẻ không quan tâm đến ổ khóa nữa, mà bắt đầu gõ cộc cộc lên tường hội trường. Nhưng Shinichi vẫn còn nhìn chằm chằm ổ khóa. Ông Kogoro thấy cậu đứng im bèn hỏi:

- Chú mày có đoán được hung thủ không?
- Thế bác đoán được rồi à?
- Dĩ nhiên rồi. - Ông Kogoro gật đầu tự mãn. - Ta nghĩ cái tay tên Azuma lái thuyền chính là thủ phạm.
- Tại sao à? Khi Sonoko biến mất thì chú ấy đang ở trong buồng lái cơ mà. - Shinichi nhìn ông thám tử.
- Thuyền bây giờ thế nào chả có hệ thống tự động. Hắn ta có thể bật chế độ tự lái để tạo ra bằng chứng ngoại phạm. Với lại hắn ta quản lý con thuyền to đùng đó, thiếu gì lúc để tạo ra chỗ bí mật để giấu con tin.
- Cũng có lý... Thế còn vụ của Ran thì sao à?
- Chỉ cần bắt được Azuma rồi hỏi hắn là xong. Với lại, vào lúc gần giữa trưa ta có gặp tay Azuma cùng với một cậu tên là Minamida, cả cô Nishida vô cùng xinh đẹp nữa. Nhưng vài phút trước giữa trưa, Azuma và Minamida đã kiếm cớ bỏ đi.
- Bác nghĩ anh Minamida cũng là đồng phạm à?
- Tất nhiên rồi.

Shinichi khoanh tay, im lặng.

- Mày còn nghĩ gì nữa. Nếu muốn nghĩ thì cứ ở đây nghĩ một mình đi. Ta sẽ đi tóm cổ hai tên kia để hỏi cho bằng được chỗ chúng giấu Ran và Sonoko!

Nói xong ông Kogoro ra khỏi hội trường. Ông chạy thẳng tới quầy bán đồ lặn của ông Azuma dưới tầng một khách sạn. Shinichi biết suy luận của ông Kogoro còn nhiều sai sót, nhưng cậu có nhiều điều muốn hỏi ông Azuma nên cũng vội chạy theo ông thám tử.

Khi Shinichi tới nơi, thì ông Kogoro đang đập mạnh cửa kính của quầy đồ lặn. Trên cửa có tấm biển nhỏ ghi chữ "Close", còn bên trong cửa hàng đèn đã tắt hết.

- Bác ơi, không có ai trong đó đâu.

- Ờ, có vẻ vậy. Ta ra quầy lễ tân hỏi địa chỉ nhà của Azuma và thuê xe ô tô đây. Chú mày đứng trước cửa khách sạn đứng đợi đi.

Ông Kogoro quay người chạy ra quầy tiếp tân.

Shinichi đứng chờ trước cửa khách sạn được năm phút thì thấy ông Kogoro lái chiếc xe thể thao màu đỏ chói lọi tới.

- Lên đi.

Nghe ông thám tử nói, Shinichi hơi ngập ngừng, nhưng rồi nghiêm mặt lại, lên ghế ngồi cạnh tay lái.

- Bác không thuê được xe nào ít nổi bật hơn ạ?

- Dốt quá, xe này chạy mới nhanh. Bám chắc vào đấy!

Ông Kogoro nhấn bàn đạp. Bánh xe sau quay tới tốc độ chóng mặt, và chiếc xe thể thao nhảy chồm ra đường, luồn lách qua những chiếc ô tô khác đang ngoan ngoãn chạy theo tốc độ quy định. Shinichi ngồi cạnh, ngạc nhiên thấy ông Kogoro đi ẩu hơn hẳn ngày thường. Trong đầu ông giờ chỉ nghĩ đến Ran, nên không còn để ý đến việc gì khác.

Chỉ mười phút sau chiếc xe đã đỗ phịch trước nhà ông Azuma. Ngôi nhà có hai tầng, đứng tro troi gần bờ biển. Trên cây sào phơi quần áo cạnh cửa có hai bộ đồ lặn, trước cửa có hai bình dưỡng khí.

- Nơi hoang vu thế này, thì con tin có kêu la đến mấy cũng chẳng có ai nghe thấy.

Ông Kogoro chau mày. Shinichi ngầm đồng ý. Hai bác cháu xuống xe, vừa cẩn thận nhìn quanh vừa đi theo con đường trải sỏi trắng dẫn đến cửa ra vào. Ông thám tử bấm chuông: "Pính poong!".

Đợi mãi không thấy ai ra, ông Kogoro vặn nắm đấm. Cánh cửa kẽo kẹt mở ra.

- Vào thôi...

Shinichi gật đầu. Ông Kogoro hít vào một hơi dài, rồi bước vào nhà một cách quyết tâm.

- Ồi!

Vừa vào trong, ông thám tử đã hét lên. Căn nhà có một sợi dây thừng dày thòng xuống, đầu dây treo xác ông Azuma.

- Hắn ta sợ bị bắt nên đã tự sát rồi! - Ông Kogoro nhìn cái xác mặc chiếc áo polo và chiếc quần cộc.

- Ran! Sonoko! - Shinichi gọi tên hai người và chạy lên tầng. - Bác tìm dưới tầng một nhé!

Ông thám tử gật đầu và chạy vào sâu trong nhà. Shinichi lần lượt tìm dưới gầm giường và trong tủ áo của ba căn phòng trên tầng hai, nhưng không thấy hai cô bạn đâu.

- Có thấy gì không? - Có tiếng ông Kogoro vọng lên từ dưới tầng.

- Cháu không thấy gì. - Shinichi chạy xuống, lắc đầu.

- Ta đã tìm bếp và cả nhà vệ sinh, nhưng không thấy hai đứa. Hắn giấu con tin ở đâu cơ chứ! - Ông Kogoro có vẻ hốt hoảng.

Shinichi bắt đầu kiểm tra xác ông Azuma.

- Lạ nhỉ...

Shinichi nhìn lên trên, nghiêng đầu nghĩ ngợi. Sau đó cậu mang chiếc ghế trong sảnh ra, kê dưới cái xác và trèo lên xem xét sợi dây thừng quanh cổ cái xác.

- Bác ơi, chú Azuma không tự sát đâu. - Shinichi nhìn xuống từ trên ghế.

- Cái gì?

- Bác nhìn này. - Shinichi chỉ cổ nạn nhân. Cổ áo bị kẹt vào trong dây thừng.
- Dây thắt cả vào cổ áo thì đâu phải bằng chứng gì chứ! - Ông Kogoro chán nản.
- Cháu từng tới hiện trường vài vụ tự sát, và thấy một điều kỳ lạ là những người phụ nữ khi treo cổ tự tử không bao giờ để tóc vướng vào dây thừng.
- Nghĩa là thế nào?
- Chắc hẳn họ thấy khó chịu khi tóc bị vướng vào dây nên đã vô thức kéo tóc ra. Nam giới cũng thế thôi, nếu thấy cổ áo bị vướng, chắc họ cũng sẽ tự động chỉnh lại dây thừng.
- Cũng có lý. Nhưng biết đâu hắn ta sợ bị bắt nên vội vàng treo cổ tự vẫn mà không để ý đến cổ áo thì sao?
- Không, việc treo cổ tự tử gần như là một nghi lễ quan trọng đối với những kẻ muốn chết. Dù có vội vàng như thế nào, người ta cũng để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt. Với lại, trong tay chú Azuma không có bằng chứng cho thấy sự vội vã. - Shinichi nhìn tay nạn nhân.
- Chú mày nói đến bằng chứng gì?

Ông Kogoro vừa hỏi thì bên ngoài nhà có tiếng xe cảnh sát. Shinichi thấy vậy bèn nhanh nhẹn xuống đất và kê ghế lại vị trí cũ. Cậu vừa làm xong thì cửa bật mở, một tốp cảnh sát do thanh tra Tamagawa dẫn đầu kéo vào phòng.

- Khỉ thật, lại nữa! - Thanh tra Tamagawa nhìn cái xác, vẻ tức tối.
- Lại nữa là sao? - Ông Kogoro ngạc nhiên.
- Cảnh sát chúng tôi cho rằng Minamida là hung thủ nên đã tới nhà riêng, thì thấy cậu ta đã treo cổ tự sát hết như thế này.
- Cái gì! - Ông Kogoro và Shinichi đều kinh ngạc.
- Thế con gái tôi và Suzuki Sonoko...
- Chúng tôi không thấy hai cô bé đâu cả, nên mới tới đây tìm... - Thanh tra Tamagawa cúi đầu.
- Tôi đã tìm khắp nhà này rồi, chẳng thấy gì cả.
- Vậy à...
- Vậy à cái gì chứ! Giờ hai con bé sẽ ra sao hả! Hung thủ đã cài bom ở chỗ nhốt hai đứa rồi! - Ông Kogoro túm cổ thanh tra Tamagawa.
- Dù có phải hy sinh tính mạng chúng tôi cũng sẽ tìm ra hai con tin. Nhưng ông và cậu đây là người ngoài, không thể tự tiện đi vào hiện trường vụ án như thế này được.
- Ran là con gái duy nhất của tôi. Tôi đi vào đây thì sao hả! - Ông Kogoro vẫn túm cổ áo thanh tra Tamagawa, đẩy ông ta vào tường.

Shinichi nắm lấy vai ông thám tử, can ngăn:

- Bác đừng thế.
- Mày đừng có ngăn ta.
- Bác có làm gì chú ấy thì cũng đâu giúp ích được việc tìm ra Ran và Sonoko đâu.

Nghe Shinichi nói, ông Kogoro bình tĩnh lại, thả thanh tra Tamagawa ra. Ông thanh tra chỉnh lại cổ áo, quay ra đám nhân viên:

- Tiến hành kiểm tra hiện trường. Đưa hai người này ra ngoài mau.

Đám cảnh sát nắm lấy tay ông Kogoro và Shinichi nhưng cả hai cùng giãy ra, lườm thanh tra Tamagawa.

- Vì sao cảnh sát các chú lại nghi ngờ anh Minamida?
- Dấu chân trong phòng em Suzuki Sonoko trên thuyền trùng khớp với bộ đồ lặn của cậu Minamida.
- Cháu cũng đoán thế. Nhưng nếu kiểm tra lại đế của đôi giày lặn đó, cháu sẽ thấy ngay anh Minamida không phải là hung thủ.
- Hừm, đừng có lăng nhăng.

Thanh tra Tamagawa ngắt lời Shinichi và hất hàm về phía cửa ra vào. Hai bác cháu Shinichi bị cảnh sát lôi ra ngoài nhà.

- Bực mình quá đi mất! - Ông Kogoro tức tối mở cửa chiếc xe thể thao đỗ chéo.

- Bác ơi, cháu muốn bác chở đến một chỗ này... - Shinichi lên xe.
- Nếu để cứu Ran thì xuống địa ngục ta cũng đi. - Shinichi vừa lên thì chiếc xe lập tức xoay bánh, chạy thẳng ra đường.

Từ trong căn nhà, thanh tra Tamagawa nhìn theo chiếc xe đang đi khỏi, nói một mình:

- Kiểm tra lại đôi giày lặn...

Chiếc xe thể thao phóng vèo vèo trên đường. Mặt trời đã bắt đầu lặn ở phía Tây.

- Chú mày nhờ ta chở đến đầu cây cầu của khách sạn để làm gì? Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu. - Ông Kogoro vừa lái xe vừa hỏi.
- Cháu muốn kiểm tra con thuyền một lần nữa. Người ta chẳng nói cẩn tắc vô áy náy còn gì ạ. Chắc chắn cháu sẽ tìm ra thêm đầu mối của hung thủ.
- Được rồi. Ta sẽ đi khám nghiệm căn nhà của Minamida. Cảnh sát nói không thấy Ran và Sonoko, nhưng ta không tin lời tay thanh tra đó được.

Chiếc xe rẽ phải và hướng về phía cây cầu. Shinichi cố gắng hết sức suy luận cách gây án của tên bắt cóc.

Trên bầu trời, một chú hải âu lạc đà bay vòng vòng tạo thành một hình tròn nhỏ trong không trung. Trong cảng có nhiều con thuyền đã cũ, giờ bám đầy gỉ sắt.

Vài năm trước, người ta cho xây cảng biển mới hiện đại cách nơi này khoảng 3km, nên giờ ngay cả ngư dân cũng quên mất sự tồn tại của cảng biển cũ này. Càng không có người nào nhớ tới nhà kho bằng gạch gần nơi neo tàu.

Đồ đạc trong kho đã bị bỏ không gần mươi năm. Để không bị những kẻ thang thang trong vùng vào nhà kho, người chủ đã cho bịt hết cửa sổ bằng ván, và cài một sợi xích lớn ngang cánh cửa ra vào bằng kim loại.

Bên trong nhà kho gần như tối om, chỉ có một tia sáng nhỏ rọi xuống từ trần nhà. Ran ngồi ngay dưới quầng sáng đó, ra sức tìm cách tháo sợi dây đang trói tay mình ở sau lưng. Cô cựa quậy tay để nói lỏng dây, nhưng sợi dây thừng siết chặt vào làm da Ran đỏ và sưng tấy.

Ran đã định buông xuôi nhiều lần, nhưng nghĩ đến việc Shinichi không bao giờ bỏ cuộc, cô lại tiếp tục cố gắng. Ran cựa quậy hai tay đến lần thứ một trăm, hay có lẽ là lần thứ một nghìn. Cuối cùng thì cô cũng cảm thấy sợi dây lỏng đi được một chút. Ran nghĩ thầm: "Sắp được rồi...", và dùng hết sức lực còn lại, vặn vẹo đôi tay. Sợi dây rời ra.

Ran khẽ chúc mừng mình. Cô bóc miếng băng dính bịt miệng ra, và tháo sợi dây thừng trói chân mình. Sợi dây dưới chân bị buộc chặt hơn, nhưng cuối cùng Ran cũng tháo được và đứng dậy, chạy lại chỗ Sonoko đang nằm cách mình khoảng 5 mét. Sonoko ú ớ kêu qua tấm băng dính bịt miệng.

- Tớ tháo cho cậu ngay đây. - Ran vội giải thoát cho bạn.

- Phù, tờ cứ tưởng mình chết đến nơi rồi. - Sonoko hít vào một hơi dài và tự tháo dây trói chân.
- Sonoko, bọn mình phải chạy trước khi có người đến thôi.
- Ủ, cửa ra vào kia kìa.

Sonoko đứng dậy, chỉ cánh cửa sắt. Cả hai chạy lại đó, ra sức mở cửa. Nhưng dù Ran và Sonoko đã rất cố gắng, cửa vẫn không hề nhúc nhích. Sonoko là người kêu lên trước:

- Không được đâu!
- Cậu đừng bỏ cuộc! - Ran động viên bạn, và một mình tiếp tục đẩy cửa.

Cánh cửa vẫn im lìm. Cuối cùng Ran kiệt sức, ngồi bệt xuống. Cô bức bối, mắt ngân ngấn nước. Đột nhiên Sonoko hét to:

- Cứu tôi với!

Ran thấy vậy cũng đứng dậy kêu cứu cùng bạn. Cả hai gọi đi gọi lại bao nhiêu lần, nhưng chỉ có tiếng vọng lại từ bức tường nhà kho, chứ không nghe thấy ai trả lời từ bên ngoài. Hai cô lại ngồi xuống.

- Chúng mình sẽ ra sao đây...? - Sonoko khẽ hỏi, mắt nhìn bạn.
- Không sao đâu, chắc chắn Shinichi sẽ tìm ra bọn mình.
- Shinichi ấy à... Tớ ghen tị với cậu quá.
- Sao cơ?

- Ran và Shinichi lúc nào cũng cãi nhau, nhưng những lúc như thế này lại có thể tin tưởng nhau hết lòng.

Sonoko nhìn Ran cười. Nhưng gương mặt tươi cười đó bỗng tái đi vì sợ.

- Cậu sao thế?

- Cái kia...! - Sonoko chỉ vào giữa nhà kho. Ở đó có một chiếc hộp với các cạnh dài khoảng 20cm. Trên hộp, một chấm đỏ đang nhấp nháy.

Ran và Sonoko nhìn nhau rồi cùng rón rén lại gần hộp.

- Ran ơi, đây có phải là bom không nhỉ?

- Hình như thế.

Mặt trên chiếc hộp có bảng điện tử với những con số đang đếm ngược.

- Bạn mình sẽ chết ở đây sao? - Sonoko chực khóc òa lên.

- Vẫn còn kha khá thời gian mà. - Ran nhìn bảng điện tử, cố gắng tỏ ra tự tin.

- Tớ không muốn đợi nữa đâu! - Sonoko cầm chiếc hộp lên.

- Không được! - Ran hét.

Sonoko dừng lại, hai tay giữ nguyên chiếc hộp kim loại trên đầu.

- Sonoko, cậu để nó lại chỗ cũ đi, từ từ thôi... - Ran khẽ nói.

Sonoko đặt nhẹ nhàng chiếc hộp xuống đất. Ran thở phào.

- Cậu thật là... Nếu cái hộp phát nổ khi bị dịch chuyển thì bọn mình đã tan xác rồi!

- Nhưng nó có nổ đâu. - Sonoko dỗi.

- Sonoko... - Ran lườm bạn. Sonoko bỗng bật khóc. - Cậu sao thế?

- Nếu chết, tớ muốn chết khi đã yêu ai đó rồi cơ...

- Cậu nói linh tinh gì thế. Cậu sẽ có cơ hội yêu nhiều người mà. Đừng bỏ cuộc.

- Làm gì còn cách nào nữa. - Sonoko nhìn đồng hồ đếm ngược.

- Tớ sẽ đưa cậu ra khỏi chỗ này.

Ran tiến lại gần tường, gõ thử lên những viên gạch.

- Ran làm gì thế?

- Tớ tìm xem có chỗ nào gạch sắp vỡ không.

Ran gõ hết viên này đến viên kia một cách cẩn thận như bác sĩ đang chuẩn bệnh. Khoảng hai mươi phút sau, cô nói:

- Chỗ giữa tường có vẻ dễ vỡ.

Nói rồi Ran ra trước vị trí chính giữa bức tường, đứng vào tư thế của Karate. Cô hít vào một hơi dài rồi hét to:

- Ya!

Ran đá vào tường. Viên gạch kêu cộp một tiếng, nứt ra một ít. Ran vẫn tiếp tục vừa kêu vừa đá. Vết nứt trên gạch ngày càng to.

- Một chút nữa thôi.

Ran đứng thẳng lại, lấy đà, đá mạnh hơn. Vết nứt dài ra, nhưng trên giầy Ran xuất hiện vết máu lan rộng.

- Ran, cậu chảy máu rồi kìa! - Sonoko hét lên.

- Không sao đâu. - Ran nói rồi lại tiếp tục tung đòn.

- Nếu bị thương nặng, có thể cậu sẽ không bao giờ thi đấu được nữa... - Sonoko khóc.

- Học Karate mà không dùng vào những lúc như thế này, thì học làm gì chứ? - Ran nói rồi lại đá vào tường.

Mạnh miệng như vậy, nhưng trán Ran thoát mồ hôi, mặt nhăn lại vì đau. Cô nghĩ thầm: "Nếu là Shinichi, chắc chắn cậu ấy sẽ cố gắng đến cùng..." - Ran! - Sonoko hét to.

Viên gạch rơi ra ngoài, tạo thành một lỗ nhỏ trên tường. Ran tiếp tục đá vào những chỗ xung quanh lỗ hổng đó, làm gạch thi nhau rơi xuống.

- Ran ơi, một chút nữa là được rồi! - Sonoko vỗ tay cổ vũ.

- A... - Ran bỗng sụng lại.

- Ran! - Sonoko lại gần.

- Tớ có cảm giác như bị rạn xương...

Sonoko ôm lấy bạn. Ran cười yếu ớt.

- Cậu đừng cố nữa.

Sonoko ngăn cản, nhưng Ran đẩy tay bạn ra, đứng dậy.

- Hãy ya!

Lần này, Ran lấy tay đấm mạnh, dùng hết sức lực còn lại phá bức tường.

Cùng với tiếng "Rầm!", bức tường gạch vỡ tan, tạo thành một lỗ hổng đủ để một người chui qua. Nhưng bức tường vừa vỡ cũng là lúc Ran ngã bịch xuống đất.

- Cậu có sao không?!

- Đừng lo cho tớ. Cậu ra ngoài đi.

- Ran phải chạy cùng tớ!

- Chân tớ đau lắm. Cậu gọi ai đến giúp đi...

Sonoko cởi giầy Ran ra, thấy chân bạn sưng vù.

- Cậu bị thương nặng quá... Đợi tớ ở đây nhé...

Sonoko đứng dậy, chui đầu qua lỗ trên tường, cố gắng đẩy phần thân dưới sang. Cuối cùng Sonoko cũng chui được hẳn ra ngoài.

- Phù, thoát rồi! - Sonoko vươn vai. - Ran, tớ gọi Shinichi đến ngay đây!

Nói rồi Sonoko chạy một mạch về phía đường. Nhưng chưa được mấy bước thì có một bóng đen chồm ra từ chỗ nấp cạnh nhà kho, đấm mạnh vào bụng Sonoko.

- Hụ...

Sonoko ôm bụng, ngã xuống đất. Vừa ngất đi cô vừa nói: "Tớ xin lỗi...". Bóng đen kia trói tay chân Sonoko lại, ném cô bé vào thùng xe tải đỗ gần nhà kho. Hắn leo lên xe và lái chiếc xe lại gần tường, che lấp lỗ hổng mà Ran đã cố hết sức tạo ra.

Thấy vậy, Ran tuyệt vọng gọi tên Shinichi, rồi ngất đi.

## CHƯƠNG 010

**ĐẦU MỐI**

Sau khi được ông Kogoro chở tới cây cầu của khách sạn, Shinichi lên con thuyền xảy ra vụ bắt cóc, đứng ở đuôi tàu gọi điện cho thanh tra Megure.

- Chuyện là thế đấy ạ. Tay ảo thuật gia mà cháu bắt khoảng nửa năm trước ấy... Vâng, hắn đã gây ra vụ giết người rồi bỏ chạy, nhưng sau đó chết bệnh. Hắn có đệ tử nào không ạ? Vâng, bác điều tra nhanh hộ cháu nhé. Cháu cảm ơn bác.

Shinichi gấp điện thoại lại, đi vào phòng dành cho khách. Cậu đã đích thân xem xét kỹ căn phòng nơi Sonoko biến mất, nhưng những phòng khác thì mới được cảnh sát kiểm tra. Shinichi bắt đầu kiểm tra từ căn phòng cạnh phòng Sonoko, cũng là phòng mà cậu thấy đáng nghi nhất.

Trong phòng có một chiếc giường đôi, một cái bàn và tủ lạnh nhỏ. Ngoài ra còn có một tủ áo âm tường rộng khoảng 120cm. Shinichi mở tủ ra thì thấy chiều sâu bên trong phải tới 120cm. Trong tủ không có quần áo mà chỉ có vài tấm khăn trải giường. Shinichi dùng tay gõ nhẹ lên tường từ trên xuống dưới, rồi nhấc chồng khăn lên.

- Ủa? - Cậu phát hiện tấm ván dưới đáy tủ có vết xước dài, rộng khoảng 1cm. Nhìn kỹ thì cậu thấy vết xước nằm ngay trên đường chéo của tấm ván hình vuông dưới đáy tủ.

Shinichi nhòm xuống gầm giường. - Ra là thế... Chìa khóa nằm ở đây. Mình đã biết cách hung thủ làm Sonoko biến mất rồi.

Kiểm tra dưới gầm giường xong, Shinichi đã có vẻ chắc chắn về suy luận của mình. Cậu đứng dậy, nhớ ra dấu chân trong phòng Sonoko. Cảnh sát nói dấu chân đó trùng khớp với bộ đồ lặn của anh Minamida, nên cho rằng anh ấy là hung thủ, nhưng Shinichi lại nghĩ khác.

Shinichi lấy chiếc máy ảnh kỹ thuật số mà Ran đánh rơi khi bị bắt cóc ra. Cậu muốn kiểm tra lại bức ảnh chụp dấu chân để chắc chắn là anh Minamida không phải là thủ phạm.

- Đúng như mình nghĩ... - Shinichi tự khẳng định.

Tuy nhiên, điều làm đau đầu cậu thám tử là mánh khoe tên bắt cóc dùng để làm Ran biến mất. Kẻ mà Shinichi cho là thủ phạm lại có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo vào thời điểm xảy ra vụ bắt cóc Ran ở hội trường. Hơn nữa, Shinichi vẫn chưa nghĩ ra cách hắn dùng để khiến Tachibana Maiko biến mất trên máy bay.

Mải nghĩ ngợi, Shinichi vẫn để nguyên ngón tay trên nút điều khiển của máy ảnh. Màn hình chuyển sang những ảnh khác.

- Ủa? - Shinichi bỗng để ý thấy điều gì đó trong ảnh. Cậu vội vàng ấn nút "quay lại" và so sánh hai bức ảnh trong máy. - Hai tấm này...

Shinichi bấm nút "tiếp theo" và lại nhìn thật kỹ bức ảnh. Sau khi xem đi xem lại nhiều lần, gương mặt Shinichi dần trở nên kinh ngạc:

- Thật không ngờ...

Vẫn cầm chiếc máy ảnh trên tay, cậu đứng như trời chὸng trong phòng một lúc. Cuối cùng, cậu ôm đầu, trách mình đã không giải được một mánh khóe đơn giản đến vậy. Shinichi đã tìm ra câu trả lời cho vụ án bắt cóc Tachibana Maiko trên máy bay.

- Chắc chắn người đó là hung thủ... - Shinichi giờ đã hoàn toàn tin vào phán đoán ban đầu của bản thân về thân phận thực sự của Kẻ bắt cóc. Nhưng cậu vẫn còn vụ bắt cóc Ran cần phải giải đáp.

- Ran biến mất như thế nào nhỉ...

Shinichi nhìn lơ đãng vào không trung. Cậu nhớ lại vết mực đỏ dính trên lỗ khóa mà ông Kogoro đã chỉ ra khi hai người còn ở trong hội trường.

- Sao lại có vết mực đỏ ở đấy chứ?

Cậu giả vờ đưa tay phải lên làm động tác tra chìa vào ổ khóa. Khi đó, cậu phát hiện thấy mu bàn tay phải có vết mực đỏ lờ mờ. Shinichi không nhớ mình đã chạm vào thứ gì để dính mực đỏ lên tay như vậy. Cậu thử điểm lại những việc xảy ra hôm đó. Gương mặt Ran bỗng hiện lên trong đầu Shinichi.

Cậu nghĩ: "Khi hội trường mất điện vào trưa nay, mọi người sơ hãi nắm tay nhau, Ran cũng nắm chặt tay mình...". Cậu cũng nhớ lại câu nói của Ran:

- Nếu tú bị bắt cóc, chắc Sonoko cũng không chịu ngồi yên đâu.
- Lê nào... - Shinichi bàng hoàng.

Nhưng nếu điều cậu nghĩ là thật, thì mọi việc đều khớp với nhau. "Chắc chắn suy luận của mình đúng" - Shinichi nghĩ thầm. Giờ thì cả ba vụ án đều đã sáng như ban ngày.

Điện thoại của Shinichi rung lên.

- Bác Megure đấy à? À, Biết được tên đệ tử của ảo thuật gia mà cháu bắt khoảng nửa năm trước rồi à... Đúng như cháu nghĩ. Vâng, cháu đã tìm ra mánh khẽ hắn dùng lần này rồi. Vâng, cháu đi cứu Ran và Sonoko ngay bây giờ đây.

Shinichi định cúp máy thì nghe tiếng thanh tra Megure nói to:

- Shinichi! Hắn không còn suy nghĩ tinh táo nữa. Cháu phải cẩn thận đấy!
- Cảm ơn bác đã nhắc nhở. Nhưng vụ án lần này cháu cũng khó mà giữ được bình tĩnh. Chắc chắn cuộc đối đầu này sẽ gay cấn đây...

Shinichi gọi điện đến nơi khác, nói nhanh: "Cháu biết chỗ của Ran và Sonoko rồi". Sau đó cậu cúp máy, xuống thuyền, chạy vào

màn đêm, trong đầu nhủ thầm: "Đợi tớ nhé, Ran. Tớ tới cứu cậu ngay đây".

Trong khi đó, ông Kogoro có mặt ở nhà anh Minamida. Khung cảnh xung quanh im ắng tới mức nghe rõ mồn một tiếng kêu. Khu vực quanh nhà không có đèn đường nên hầu như tối đen, chỉ có căn nhà được chiếu sáng bởi ánh đèn của cảnh sát.

Cha mẹ anh Minamida mất sớm. Anh được người anh trai làm nghề đánh cá nuôi lớn. Trong mảnh đất rộng khoảng 300 mét vuông ngoài căn nhà chính ra còn có một căn nhà kho dùng để chứa đồ dùng của ngư dân. Trong lúc người anh trai đi đánh cá, anh Minamida đã treo cổ trong nhà kho đó.

Cả căn nhà chính và nhà kho đều được quây bởi dải băng màu vàng cấm vào và có cảnh sát đứng canh phòng, nên ông Kogoro không thể vào trong. Ông đã giải thích nhiều lần rằng mình là cha của một trong những nạn nhân bị bắt cóc, nhưng cảnh sát kiên quyết từ chối không cho người ngoài vào.

- Hừm, cảnh sát nước này coi người nhà nạn nhân là hung thủ không bằng!

Ông Kogoro tức tối ám chỉ viên cảnh sát trẻ tuổi đứng lườm mình nãy giờ. Thực ra anh ta chỉ làm đúng phận sự của mình khi thấy một người đàn ông lạ mặt tự xưng là người nhà nạn nhân xuất hiện mà thôi.

- Chỉ còn hơn một tiếng nữa mà không làm được gì thế này.

Ông Kogoro nhìn láo liêng, đi quanh nhà tìm xem có chỗ sơ hở nào không. Bỗng điện thoại của ông đổ chuông ầm ĩ. Màn hình điện thoại hiện chữ "Shinichi".

- Chú mày tìm thấy gì không? Cái gì, biết chỗ của hai con bé rồi hả? Thật không hả? Được, ta sẽ tới đó ngay! Cúp máy xong, ông Kogoro chạy một mạch tới chiếc xe đi thuê. Đúng lúc đó, chiếc xe cảnh sát chở thanh tra Tamagawa tới hiện trường. Ông thám tử nhảy bổ ra trước xe, vẫy tay rối rít. Cửa sổ ghế trước hạ xuống, thanh tra Tamagawa thò đầu ra hỏi:

- Lại là ông à? Ông làm gì ở đây? - Ông thanh tra thở dài vẻ phiền phức.

- Tôi biết nơi trốn của hung thủ rồi. Anh mau cho tôi lên xe đi. Ông Kogoro định mở cửa sau của xe cảnh sát, nhưng thanh tra Tamagawa nhoài hẳn người ra ngoài cửa sổ nói:

- Ông đừng nói chuyện vớ vẩn. Tôi biết ông rất lo cho con gái, nhưng đừng làm ảnh hưởng đến công tác điều tra của cảnh sát thế chứ!

- Cái gì?!

- Chúng tôi phải có bằng chứng xác thực mới hành động, chứ không làm việc theo cảm tính như thám tử đâu. Sau câu nói lạnh lùng của thanh tra, cửa sổ đóng lại, chiếc xe cảnh sát đi mất.

- Hừm, dám coi thường thám tử bọn ta sao... Ta sẽ bắt hung thủ về đây cho cảnh sát biết tay. - Ông Kogoro tức tối hét với theo

chiếc xe cảnh sát. Nhưng sau đó ông nhớ ra mình không còn thời gian, bèn nhảy ngay lên chiếc xe thể thao màu đỏ.

Màn hình điện tử trên xe cho biết chưa đầy một giờ nữa bom sẽ nổ.

## CHƯƠNG 011

### **ĐỔI MẶT**

Shinichi đã tới cảng biển cũ. Lối vào cảng có treo biển "Cấm vào". Bên trong không một bóng người. Shinichi nhẹ nhàng nhảy qua sợi dây.

Khu cảng cũ không ai chăm sóc, nên giờ trông tang hoang. Shinichi vừa nghĩ "Đâu nhỉ?", vừa nhìn quanh. Cậu thấy một nhà kho bằng gạch đỏ ở phía xa, bèn chạy về phía đó. Tới được nhà kho, Shinichi vừa thở hổn hển vừa đấm mạnh vào cánh cửa kim loại.

- Ran ơi, tớ đến cứu cậu đây! - Shinichi gọi to nhưng không có tiếng đáp trả từ bên trong. Cậu dùng hết sức đẩy cửa. Cánh cửa im lìm không nhúc nhích. Trên nắm đấm cửa có quấn một sợi dây xích dày, lại có khóa một ổ khóa lớn.

Shinichi tức tối nói: "Chết tiệt!", và định vòng qua bên phía bên phải nhà kho để ra sau, nhưng phía đó có chất đầy xuồng. Shinichi quay ngoắt lại, định theo đường phía bên trái kho, thì thấy bên đó có một chiếc xe đỗ sát vào tường

Bỗng có tiếng người vang lên từ sau lưng Shinichi. Cậu quay lại thì thấy cô Nishida Mai đứng đó, vẻ ngạc nhiên:

- Ủa, Kudo đấy à?

- Sao chị lại ở đây?

- Chị thích kiến trúc của nhà kho cũ, nên đi đến đâu trong nước cũng tìm đến nhà kho cũ chụp ảnh cho bằng được.

Cô Nishida giờ chiếc máy ảnh kỹ thuật số trên tay lên, chụp Shinichi một cái rồi cười tươi.

- Sở thích của chị hay ho nhỉ...
- Có gì đặc biệt lắm đâu. Máy sếp ở Công ty Du lịch Teitan còn bảo chị có sở thích cổ lỗ sĩ ấy chứ... - Cô cười.
- Em không nghĩ thế đâu. Chị cho em xem ảnh được không ạ? - Shinichi chìa tay phải ra.
- Chị chụp ảnh không đẹp lắm đâu, em xem chị ngại lắm...

Ngượng ngùng vậy nhưng Nishida cũng đưa máy ảnh cho Shinichi. Cậu lấy trong túi ra một chiếc khăn, dùng nó lót tay, đỡ lấy máy ảnh.

- Em đâu cần cẩn thận thế. - Chị Nishida cười khi thấy máy ảnh của mình được bọc trong lớp khăn.
- Em phải cẩn thận chứ. Chiếc máy ảnh này là bằng chứng của một vụ giết người, em không thể để dấu vân tay của mình dính vào được.

Shinichi cười vẻ hài lòng và cất máy ảnh vào túi quần. Nghe cậu nói vậy, sắc mặt cô Nishida thay đổi:

- Em nói đó là bằng chứng nghĩa là sao? Chị chỉ chụp ảnh của nhà kho bằng gạch thôi mà.

- Lý do của chị khá lầm. Chắc chị phải nghĩ ra lý do đó từ trước rồi, phải không, Kẻ bắt cóc? - Shinichi lườm.
- Kẻ bắt cóc ư? - Cô Nishida tỏ vẻ không hiểu.
- Chị đừng giả vờ nữa đi.

Nhìn gương mặt nghiêm túc của Shinichi, cô Nishida tỏ vẻ sợ hãi.

- Chị mau thả Ran và Sonoko ra!

Shinichi nói giọng gay gắt, nhưng cô Nishida chỉ thở hắt ra. Cô nói với giọng kẻ cả của người lớn dạy bảo đứa trẻ nghịch ngợm:

- Em nói gì từ nãy đến giờ thế? Dù là thám tử nổi tiếng, em cũng không thể bắt người mà không có bằng chứng được. Em bảo chị thả Ran và Sonoko ra ư? Khi Sonoko biến mất khỏi con thuyền, chị có mặt ngay trên boong cùng với em, em không nhớ sao? Với lại, khi Ran bị bắt cóc từ hội trường khách sạn, chị ở trên sảnh tầng một cùng ông Mori, bố Ran. Làm sao chị bắt cóc hai cô bé được?

- Chỉ cần dùng mánh khóe là chị hoàn toàn có thể ra tay.

Shinichi vẫn tiếp tục lườm. Chị Nishida tỏ vẻ khó chịu khi thấy Shinichi không thèm nghe lời giải thích mà vẫn khăng khăng coi chị là hung thủ.

- Nếu em cứ một mực nghĩ vậy, thì giải thích mánh khóe mà em nghĩ chị dùng xem nào?

- Được thôi. - Shinichi liếc đồng hồ rồi gật đầu. - Đầu tiên là vụ bắt cóc Suzuki Sonoko. Từ đầu chị đã treo một vật nặng ở đuôi thuyền, và cài đặt sao cho đến một thời điểm nhất định dây thừng sẽ cháy, thả vật đó xuống nước. Khi nghe tiếng động, mọi người trên thuyền đã chạy về phía đuôi. Nhưng Sonoko đã bị chị giấu ở một nơi bí mật trên thuyền từ trước đó rất lâu rồi.

- Một nơi bí mật ư? - Cô Nishida ngạc nhiên.

- Sonoko bị say sóng nên uống thuốc chị đưa. Thực ra viên thuốc đó chính là thuốc ngủ. Vì thế Sonoko đã ngủ mê mệt trên giường. Biết trước điều đó, chị đã dùng chìa khóa sơ cua mở cửa phòng Sonoko, bế cô ấy sang căn phòng có tủ quần áo to bên cạnh. Chị giấu Sonoko vào trong tủ, tháo bờm của cô ấy ra và bí mật thả chiếc bờm xuống nước từ vị trí mạn thuyền. Ranh phát hiện ra chiếc bờm và kêu lên, làm tất cả mọi người đều nghĩ Sonoko đã rơi xuống biển.

Nishida im lặng nghĩ Shinichi nói.

- Chị đặt trước trên bờ biển bộ đồ lặn của nam giới, bình dưỡng khí và áo phao. Khi được người trên thuyền báo Sonoko đã biến mất, cảnh sát lập tức lên thuyền tìm kiếm, nhưng vừa nghe tin phát hiện ra bằng chứng chị tạo trên biển cảnh sát đã chủ quan kết luận rằng Sonoko bị đưa ra khỏi thuyền, và không chú ý kiểm tra thuyền nữa. Kế hoạch của chị như vậy đã thành công.

- Khoan đã. - Cô Nishida vội vàng ngắt lời. - Sonoko bị Kẻ bắt cóc lôi xuống biển, nên trong phòng mới có vết chân. Chính em cũng nói vậy cơ mà?

- Vì vết chân đó trùng khớp với bộ đồ lặn của anh Minamida, nên cảnh sát mới cho rằng anh ấy là hung thủ.
- Cảnh sát nói vậy là đúng rồi. Sonoko có vẻ thích anh Minamida, nên anh ta không khó gì mà đưa em ấy ra khỏi phòng. Chắc anh ta đã nhờ đồng bọn đưa Sonoko đi để ở lại trên thuyền tạo bằng chứng ngoại phạm.
- Không, vết chân chắc chắn không phải của anh Minamida.
- Tại sao?
- Chị đã đặt đôi giày cùng häng, cùng cõi với anh Minamida rồi cố tình để lại dấu chân.
- Ha ha, thật vớ vẩn! - Cô Nishida lườm Shinichi.
- Vết mòn trên đáy giày anh Minamida hoàn toàn khác với vết chân phát hiện ở hiện trường
- Vết mòn ư?
- Anh Minamida thuận tay trái. Tôi biết điều này vì thấy anh ấy nhấc bình dưỡng khí nặng tới hai chục cân bằng một bên tay này. Anh ấy ngày nào cũng khuân vác bình dưỡng khí mà khách dùng từ thuyền vào tận trong kho của cửa hàng. Bình thường, những người làm việc nặng như vậy mà lại thuận tay trái thì để giày bên trái chắc chắn sẽ bị mòn hơn hẳn bên phải. Thế mà vết giày ở hiện trường lại có hai bên bằng nhau. Điều đó chứng tỏ đó là vết chân giả tạo từ đôi giày mới tinh.

Khi ở trên thuyền tôi đã nhìn đôi chân giày lặn của anh Minamida, trông chúng cũ lắm rồi, không thể không mòn được. Tôi cũng đã bảo thanh tra Tamagawa kiểm tra lại vết chân ở hiện trường. Nếu suy nghĩ sáng suốt, chắc chắn chú ấy cũng sẽ để ý thấy sự khác nhau này và gọi điện cho hãng giày để hỏi xem gần đây có ai đặt mua đôi giày lặn màu đen cỡ 30 không.

Hãng giày đó thường bán giày đến cỡ 29, nên muốn mua giày cỡ to hơn phải đặt làm. Cửa hàng luôn giữ đơn đặt hàng, nên việc tìm ra tên cửa hàng và người mua không khó đâu. Chị sẽ bị phát hiện nhanh thôi.

Nghe Shinichi nói, Nishida im lặng một lát, nhưng rồi cãi lại:

- Hừm, chẵn chẵn không có chuyện tôi là hung thủ! - Gương mặt của Nishida khi đó có vẻ tự mãn, nhưng cũng có vẻ gượng gạo của một kẻ cố gắng che giấu hành vi phạm pháp của mình. - Khi Sonoko biến mất, tôi ở trên tàu. Nếu cậu bảo tôi là hung thủ, thì thủ nói xem tôi giấu em ấy ở chỗ nào? Cảnh sát đã tìm khắp ngóc ngách của thuyền rồi mà có thấy gì đâu? Chắc chắn em ấy không có mặt trên tàu!

- Không phải là không có mặt, mà là không được tìm ra. Tất cả là do mánh khốe của chị.

- Mánh khốe gì mới được chứ!

- Chị đã dùng gương.

Nghe Shinichi nói, Nishida lại im bặt.

- Sonoko có mặt trong tủ áo ở phòng bên cạnh. Cảnh sát cũng kiểm tra phòng đó, nhưng do trong tủ có một chiếc gương được đặt chéo, nên họ đã tưởng ở trong không có ai. Đây là mánh rất cơ bản của các nhà ảo thuật gia thường dùng trong trò ảo thuật làm chú thỏ biết mất.

Nếu để một tấm gương theo đường chéo của chiếc hộp màu đen, gương sẽ phản chiếu góc đối diện của hộp, làm người ngoài nhìn vào tưởng chiếc hộp rỗng không và chú thỏ đã biến mất, trong khi thực ra chú thỏ vẫn ở trong hộp. - Shinichi nhẹ răng cười. - Đơn giản là thế, nhưng vì bên trong tủ quần áo của tàu cũng được sơn màu đen, nên cảnh sát dễ dàng mắc mưu.

Họ cũng chủ quan không kiểm tra kỹ vì ai ngờ một chiếc tủ quần áo thông thường lại được trang bị mánh khoe đó cơ chứ? Khi tôi mở tủ, trong tủ có đặt một chồng khăn trải giường. Bỏ chồng khăn ra, tôi phát hiện ra một miếng ván trùng khít với vết xước nói trên.

Đúng như tôi nghĩ, một mặt của tấm ván được tráng gương. Khi đặt tấm gương vào trong tủ, chị đã vô tình kéo lê, làm xước đáy tủ nên mới phải để đống khăn trải giường lên trên để che dấu vết.

Thấy Nishida vẫn im lặng, Shinichi nói tiếp:

- Sau khi cảnh sát rời khỏi tàu, chị đã bỏ tấm gương ra giấu dưới gầm giường, và đưa Sonoko đi.
- Nhưng... Việc đó ngoài tôi ra ai chẳng làm được?

Nghe Nishida cãi, Shinichi không trả lời.

- VỚI LẠI, TRONG LẦN BẮT CÓC TIẾP THEO TÔI CÓ MẶT Ở Sảnh KHÁCH SẠN. Ông Mori Kogoro, bố của Ran sẽ làm chứng cho tôi. Khi đó ông Azuma và anh Minamida mới là người không có bằng chứng ngoại phạm. - Nishida mắt ngẩn lè, ra sức thanh minh.

Shinichi nhìn Nishida bằng đôi mắt lạnh lùng:

- ĐÚNG THẾ. Chắc chị đã nhờ ai đó gọi hai người bạn họ đi, để một mình chị ở lại với ông bác, tạo ra bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy chị không thể ra tay. Nhưng chị vẫn thực hiện được điều đó bằng một cách khá mạo hiểm. - Shinichi giờ đang nhìn Nishida với vẻ căm hận tột độ.

- Cách mạo hiểm nào kia? - Nishida lườm lại.

- Ran không bị bắt cóc, mà đã tự ý đi khỏi hội trường.

- Tự ý đi khỏi hội trường ư? Làm cách nào mà tên bắt cóc lại bắt em ấy tự ý ra khỏi hội trường mà không bị ai để ý cơ chứ?

- Chị đã gửi thư cảnh báo tới Ran. Nội dung chắc đại loại thế này: "Suzuki Sonoko đã bị bắt cóc nhầm, cô mới là người ta nhầm đến. Nếu muốn cứu mạng bạn thân, đúng trưa mai cô phải dùng chiếc chìa khóa trong phong bì để mở cửa phòng nghỉ sau cánh gà ở hội trường.

Sau đó, hãy mặc bộ quần áo nhân viên trong tủ và trốn ra ngoài qua cửa thông gió của nhà vệ sinh. Đừng nghĩ tới việc báo điều

này với ai vì cô đã bị theo dõi. Nếu không làm đúng yêu cầu, tính mạng của Sonoko sẽ không còn đâu.". Chị có thấy đúng không?

Nishida câm như hến.

- Chắc tôi nói trúng tim đen rồi. Thảo nào khi ở trong hội trường Ran cứ đứng ngồi không yên mãi. - Shinichi nhớ lại.- Ran định nói cho tôi về bức thư nhưng sợ bị theo dõi nên không dám. Vào đúng giữa trưa, khi hội trường mất điện, đồng bọn của cô đã đốt pháo để giả tiếng súng đánh lạc hướng viên cảnh sát đứng canh ở phòng nghỉ.

Nhân cơ hội đó, Ran đã vào phòng, khóa trái cửa và thoát ra khỏi khách sạn đúng như chị yêu cầu. Tôi thật không ngờ chị lại hèn hạ tới mức lợi dụng tình bạn của Ran và Sonoko.

Nishida không hề có vẻ áy náy, ngược lại, cô ta nhìn thẳng vào đôi mắt gùi gùi của Shinichi:

- Sao cậu cứ đổ tội cho tôi thế nhỉ? Tôi vừa nghe dài, được biết cậu Minamida và ông Azuma đã tự sát. Chắc hai người bạn họ quá hối hận vì tội ác của mình nên mới làm như thế.

- Đúng là họ đã mất, và cảnh sát cũng suy đoán như vậy. Nhưng chị đã có mặt tại hiện trường nơi xảy ra cái chết của họ, đúng không?

- Cậu nói lăng nhăng gì thế? Tôi thậm chí còn chẳng biết họ sống ở đâu nữa là. - Nishida cười bắc bích, nhưng ngay lập tức quay ánh mắt thù ghét lại Shinichi.

- Thật không nhỉ? Bởi cả hai người họ không tự sát.
- Hả? - Nishida ngạc nhiên khi thấy giọng tự tin của Shinichi.
- Tôi mới đến nhà chú Azuma thôi nên chưa thể nói gì về anh Minamida. Nhưng ít nhất vụ của chú Azuma không phải tự sát.
- Cậu dựa vào đâu mà khẳng định vậy?
- Cổ áo polo của chú Azuma bị mắc vào dây thừng treo cổ.
- Cổ áo polo thì liên quan gì ở đây? - Nishida cười coi thường.
- Tôi đã có dịp quan sát hiện trường một vài vụ tự tử. Tất cả những người tự sát đều không bao giờ để tóc vướng vào dây thừng, chứ chưa nói gì đến cổ áo. Tôi không chắc chắn lắm, nhưng chắc lý do đơn giản là vì nếu tóc hay cổ áo vướng vào thì người tự sát cảm giác rất khó chịu, nên họ đã vô thức gỡ ra.

Nghe nói vậy nét mặt Nishida thay đổi.

- Nhưng... Nhưng cảnh sát đã nghi ngờ ông Azuma và cậu Minamida từ trước rồi. Họ sợ bị bắt nên vội vã tự tử, làm gì có thời gian để ý đến mấy chi tiết đó.
- Chị nói sai rồi. Nếu vội vàng tự sát, chắc chắn trong tay chú Azuma phải có một thứ. Đằng này, tôi không tìm thấy thứ đó đâu.
- Thứ gì kia?

- Một đặc điểm nữa của các vụ tự tử là người ta luôn kéo mạnh dây thừng trước khi tự sát để chắc chắn nó đã được buộc chặt. Đã quyết định tự tử rồi mà dây lại đứt thì có phải đi tong hết mọi việc không?

- Ủm... - Nishida có vẻ không quan tâm.

- Khi đó, trong bàn tay sẽ có dấu vết của dây thừng.

- Hả? - Nishida biến sắc.

- Chú Azuma treo cổ bằng dây thừng bện. Tôi đã nhìn kỹ, sợi dây đó có rất nhiều tơ nhỏ xù ra, nên nếu đó là một vụ tự sát, chắc chắn tơ phải dính trên tay chú Azuma. Tôi mới sờ vào một chút mà đã bị dính tơ đầy tay rồi. Đằng này, tay chú Azuma lại sạch bong.

Nishida không còn nói được lời nào, chỉ im lặng nghe Shinichi.

- Thanh tra Tamagawa nói anh Minamida cũng tự sát bằng sợi dây thừng loại đó. Tôi chưa kiểm tra tay anh Minamida nên chưa thể khẳng định chắc chắn, nhưng chắc tay anh ấy cũng không dính sợi tơ nào đâu.

- Thế hả? - Nishida nói với vẻ không liên quan đến mình.

- Có một điều này cũng rất thú vị. Kẻ giết người dùng hình thức treo cổ nạn nhân cũng thường kéo thủ sợi dây thừng. Hắn phải đảm bảo nạn nhân không thoát ra được, nên phải kéo sợi dây nhiều lần để kiểm tra độ chắc chắn ấy chứ.

Giờ Nishida mặt cắt không còn một hột máu. Cô ta vô thức nhìn xuống tay:

- Vậy tay kẻ sát nhân sẽ có dấu vết của dây thừng... Kudo, cậu có thể trả tôi cái máy ảnh được không? - Cô đổi thái độ, tỏ vẻ tử tế.
- Không được đâu. Cô vừa khẳng định chưa từng đến nhà hai người kia. Thế mà mới nhìn qua tôi đã thấy trên máy ảnh này dính tơ của loại dây thừng dùng để treo cổ nạn nhân. Dùng kính lúp chuyên dụng của cảnh sát là biết ngay những sợi tơ đó ở trên đúng là hai sợi dây thừng mà cô dùng để giết chú Azuma và anh Minamida.

Nishida cúi đầu im lặng. Nhưng rồi đột ngột cô ta cười to:

- Ha ha ha!

Sau đó, cô ta rút súng từ trong túi áo khoác ra, nhắm vào Shinichi:

- Cậu đến tận đây thì chắc đã biết tại sao tôi gửi thư thách thức rồi đúng không?
- Dĩ nhiên. Cô là đệ tử số một của tay ảo thuật gia mà tôi đã bắt trong vụ giết người nửa năm trước. Anh ta làm ảo thuật gia để che giấu thân phận sát nhân của mình, nhưng tôi đã điều tra ra sự thật và báo cho cảnh sát.

- Cậu nói đúng. Tôi là đệ tử số một, và cũng là người yêu của anh ấy...

- Hả?

Shinichi rất ngạc nhiên. Gương mặt Nishida trở nên vô cùng đáng sợ. Shinichi giờ đã hiểu lý do sâu xa của việc gửi thư thách thức:

- Thì ra là thế... Nhưng chị hãy dừng việc làm hồ đồ này đi! Dù có thực hiện trót lọt vụ này, chị cũng không thể trốn chạy lâu được đâu. Tôi không còn nhiều thời gian nữa. Chị giấu Ran và Sonoko ở đâu hả?

- Tôi có định trốn đi đâu nữa đâu. Chắc cảnh sát cũng sắp biết tôi là hung thủ rồi. Tôi vừa nghĩ ra ý này hay lắm: quả bom kia sẽ giết hết cả Ran, cả cậu và cả tôi nữa. Cậu nghĩ sao?

Bỗng có tiếng kêu lớn từ sau lưng Shinichi:

- Chị không được làm thế!

Nishida hướng mắt về phía tiếng nói, thì thấy Tachibana Maiko đang đứng đó.

- Maiko, em đến hơi sớm đấy. Chị bảo em phải có mặt ở đây vào sáng mai cơ mà! - Nishida có vẻ tức giận.

- O? Chị vừa gọi điện nên em phải vội vàng tới đây mà. - Tachibana có vẻ ngạc nhiên.

- Hả? - Nishida không hiểu.

- Ha ha ha, tôi đã gọi bạn ấy đến bằng cái máy này. - Shinichi vừa cười vừa lấy từ trong quần ra chiếc máy đổi giọng mà tiến sĩ Agasa sáng chế. Cậu đưa máy lên miệng. - Maiko, chị đây. Em tới ngay nhé.

Giọng nói phát ra không phải của Shinichi mà nghe y hệt giọng Nishida Mai. Tachibana Maiko há hốc mồm. Nishida lườm Maiko vẻ trách móc:

- Sao lại dốt đến mức mắc vào trò lừa đó hả?
- Chị Nishida, tôi cũng gọi điện cho cả chị nữa đấy.
- Hả?

Nishida bàng hoàng. Shinichi lại đưa cái máy lên miệng:

- Chị ơi, em Maiko đây. Chị ở đâu thế? Kudo Shinichi phát hiện ra em rồi. Em cần phải nói chuyện với chị, chị cho em biết địa điểm đi.
- Đó là cậu sao... - Nishida không thể tin được.
- Đúng thế. Nhờ vậy mà tôi mới biết được chỗ này. - Shinichi cười đắc thắng.
- Sao cậu biết chúng tôi là chị em? - Nishida hỏi.
- Việc này là nhờ Ran. Khi nhìn bức ảnh Tachibana đeo khẩu trang và ảnh chị trong chiếc máy ảnh kỹ thuật số của Ran, tôi đã thấy có sự giống nhau giữa hai người. Khi lấy tay che phần mũi trở xuống, tôi nhận ra hai người giống nhau đến giật mình.

- Đúng là thám tử có khác. Maiko, em lại đây. - Nishida vẫy tay gọi Maiko lại cạnh mình. - Tôi có mũi thẳng và miệng nhỏ, trong khi mũi Maiko hơi tẹt, miệng lại vừa mỏng vừa to, nhưng mắt và dáng người chúng tôi giống hệt nhau. Xem này, chỉ cần buộc tóc giống nhau, che mũi và miệng đi là trông chúng tôi như hai giọt nước.

Nishida dùng tay trái túm tóc lên thành đuôi ngựa, và đưa tay phải vẫn cầm súng lên che mũi và miệng. Giờ thì hai chị em trông chẳng khác gì nhau. Thấy sự giống nhau đó, Shinichi bất giác kêu lên: "A...". Cậu thấy ngoài đời nhìn họ còn giống nhau hơn cả khi so sánh ảnh trong máy.

Trông họ như sinh đôi, chứ không phải chị em thông thường. Nishida Mai đã khoảng hai mươi lăm tuổi, nhưng nhìn bề ngoài còn rất trẻ, nước da và dáng người lại giống Tachibana, nhưng cậu không ngờ hai người họ lại giống nhau đến mức đó.

- Cậu có vẻ ngạc nhiên nhỉ. Chị em chúng tôi hồi nhỏ hay bị cùm cùng đợt với nhau. Khi đó, chỉ cần đeo khẩu trang vào là đến cả cha mẹ ruột cũng không nhận ra ai là ai nữa, nên cậu không phân biệt được cũng phải thôi. - Nishida nói như an ủi Shinichi.  
- Khi tôi học cấp hai, cha mẹ tôi ly dị.

Cha tôi nhận nuôi tôi, còn Maiko về ở với mẹ. Mẹ tôi tái hôn nên Maiko phải đổi họ, nhưng chúng tôi vẫn thân thiết với nhau.

- Đúng như tôi nghĩ, người trên máy bay là chị chứ không phải Tachibana.

- Chính xác. Giờ thì cậu đã hiểu Maiko biến mất khỏi máy bay thế nào rồi chứ?

- Dĩ nhiên.

- Vậy cậu thử nói ra xem nào?

- Được thôi. Chiếc máy bay chúng ta đi đỗ ở vị trí xa ga sân bay, nên phải đi xe bus ra. Trong khoảng ba phút, xe bus đỗ cạnh máy bay. Mọi người đi xuống nhưng chỉ Tachibana đã trốn trong góc khuất mà lái xe không nhìn thấy và thay sang đồ của nhân viên. Khi xe dừng lại, cậu ấy nhanh nhẹn chui ra ngoài qua cửa sổ mà không để lái xe nhìn thấy và đi qua cửa dành cho nhân viên. Sau đó cậu ấy lại thay sang quần áo học sinh và vào lại bên trong phòng chờ qua cửa dành cho khách để lên chuyến bay tới hòn đảo này của công ty khác xuất phát khoảng 20 phút sau đó.

- Cậu nói rất đúng về Maiko. Thế khi ở trong máy bay, cậu nghĩ tôi đã dùng cách nào? - Nishida có vẻ tò mò.

- Trước khi bay, học sinh thường nhốn nháo không yên. Chị đã từng đi theo các đoàn học sinh đi dã ngoại trước đây rồi, nên biết rất rõ điều này.

- Thì sao?

- Chị ở tầng hai của máy bay cùng nhân viên của Công ty Du lịch Teitan. Chị bảo sếp mình sẽ xuống giúp các thầy cô ổn định trật tự cho học sinh, để kiểm có xuống tầng một. Cầu thang trên máy

bay có hình chữ L, và góc ngoặt của thang đã bị khuất, từ trên tầng nhìn xuống hay từ dưới nhìn lên đều không thấy gì.

Chị thay sang đồng phục của trường Teitan tại đó, buộc tóc và đeo mặt nạ và vào chỗ ngồi của Tachibana.

- Có lý đấy. Thế nào nữa? - Nishida khâm phục.

- Cô lén bỏ thứ thuốc ngủ giống như viên cô cho Sonoko uống vào cốc nước ngọt của hai học sinh nữ ngồi cạnh mình. Trước khi có tín hiệu yêu cầu cài dây an toàn, cô lại ra khỏi chỗ, thay quần áo để trở lại thành Nishida Mai và trở về chỗ ngồi trên tầng hai.

Nghe Shinichi nói xong, Nashida Mai vỗ tay:

- Khả năng suy luận của cậu khá đấy. Khi ngồi vào ghế của Maiko, tôi có vô tình kéo phải tóc cậu, mà cậu cũng không nhận ra tôi là Nishida Mai. Nếu lúc đó cậu biết thì đã không có ai bị bắt cóc, cũng không có vụ án mạng nào xảy ra...

Nishida Mai cười. Shinichi cũng ân hận vì cô ta nói như vậy cũng đúng. Ngày thường cậu vẫn tự hào vì có tài quan sát hơn người, nhưng riêng lần này thì khác.

Nishida chĩa nòng súng về phía Shinichi, hất hàm chỉ về phía sau nhà kho:

- Mọi việc đều sáng tỏ rồi, giờ cậu vào trong kho đi.

Khi đó, từ trong thùng chiếc xe tải đỗ sát tường có tiếng đập thình thình. Shinichi ngạc nhiên nhìn chiếc xe.

- Suzuki Sonoko đấy. Cô ta đục lỗ trong tường để chạy trốn nhưng bị phát hiện. Tôi đã trói và nhốt cô ta vào thùng xe.

Nishida vừa cười vừa giải thích rồi lại ra hiệu cho Shinichi về phía sau nhà kho. Tiếng quẩy đập ầm ĩ của Sonoko vẫn vang ra từ thùng xe tải, nhưng Shinichi không còn cách nào ngoài việc nghe theo lời Nishida. Vòng ra sau kho, cậu nhìn thấy một cánh cửa bằng sắt. Nishida vứt cho cậu một chiếc chìa khóa, ra lệnh:

- Mở ra đi.

Shinichi nhận lấy chìa, tra vào ổ. Cùng với tiếng "cộp", ổ khóa bật mở. Nishida lại ra hiệu: "Đẩy cửa đi". Shinichi dùng cả hai tay, dồn sức đẩy cánh cửa. Cửa từ từ mở ra với tiếng kêu chói tai. Ánh sáng từ bên ngoài rọi vào trong kho. Shinichi đưa mắt nhìn thì thấy giữa kho có đặt một chiếc hộp bằng kim loại, trên nóc hộp là màn hình điện tử với những con số phát sáng đang đếm ngược từng giây. Shinichi thầm nghĩ: "Chắc đó là bom...". Cậu tiếp tục nhìn sang bên trái, thì thấy Ran nằm vật trên mặt đất.

- Ran!

Shinichi kêu to, chạy hết tốc lực về phía Ran. Cậu khẽ bế Ran lên. Cơ thể cô mềm nhũn, nhưng Ran mở mắt ra, thì thào:

- Shinichi...

- Cậu lại tự ý làm gì rồi hả?

- Tớ xin lỗi...

Ran cười gượng nhưng không được, mà lại ngất lịm đi trong tay Shinichi. Cậu buồn bã đưa tay vuốt tóc Ran một cách dịu dàng:

- Tớ xin lỗi vì không để ý sớm...

Shinichi để ý thấy vết mực đỏ lờ mờ trên mu bàn tay mình. Trên tay Ran cũng có vết mực màu y hệt. Giờ thì Shinichi mới hiểu vết mực đó là dấu hiệu cầu cứu bí mật mà Ran đã cố gắng truyền đạt cho mình. Khi nhận được bức thư cảnh báo từ Nishida, Ran đã rất muốn nói với Shinichi.

Nhưng sau đó cô nghĩ lại, trong bức thư viết cô bị theo dõi, nếu không cẩn thận thì tính mạng của Sonoko sẽ không còn. Chính vì thế mà Ran không thể nói thẳng ra việc mình gặp nguy hiểm. Tuy vậy, Ran đã nghĩ ra cách riêng của mình. Cô sơn đỏ chiếc chìa khóa phòng nghỉ của hội trường mà Nishida gửi kèm lá thư, bôi cả mực vào lòng bàn tay mình.

Khi hội trường mất điện, cô đã nắm tay Shinichi để bôi mực vào tay cậu, và để lại dấu mực trên ổ khóa của phòng nghỉ. Shinichi ân hận vô cùng. Ran chỉ có nắm mỗi tay cậu, mà cậu lại không hề để ý tới vết mực chỉ có trên lỗ khóa, mu bàn tay cậu và lòng bàn tay của Ran.

- Ran, tớ xin lỗi...

- Thôi thế đủ rồi đấy. - Nishida lạnh lùng cất tiếng. Khẩu súng của cô ta vẫn hướng về phía Shinichi và Ran. - Maiko, em ra ngoài đi.

- Tại sao? - Tachibana cãi.

- Chị sẽ chết cùng hai người này. - Nishida nhìn Shinichi và Ran, khẽ cười.

- Không được! Chị nói muốn cho Kudo biết tay vì ngứa mắt khi thấy cậu ta được cánh nhà báo tung hô, nên em mới giúp chị. Vả lại, trò biến mất khỏi máy bay cũng thú vị nữa. Em đâu có nghĩ chị sẽ làm những chuyện động trời thế này... - Tachibana vừa khóc vừa nói.

- Biết ngay mà.

- Cậu thì biết cái gì? - Nishida lườm Shinichi.

- Tôi ác thật sự khác với trò đùa thông thường. Đó là lý do vì sao vụ biến mất trên máy bay và hai vụ bắt cóc cho tôi cảm giác hoàn toàn khác nhau. Vụ Tachibana biến mất rồi xuất hiện ở khách sạn chỉ là một trò đùa nho nhỏ. Ngược lại, vụ bắt cóc Sonoko trên tàu và vụ Ran biến mất khỏi hội trường lại cho tôi cảm giác về một tên tội phạm không coi trời đất ra gì. Dù về lý thuyết cả ba đều là bắt cóc, nhưng thực chất ẩn tượng chúng để lại hoàn toàn khác nhau.

- Thì đã sao?

- Cô lừa và lợi dụng cả em gái mình... - Shinichi lườm lại Nishida.

- Lừa và lợi dụng ư...? - Tachibana nhắc lại.
- Đúng thế. Chị ta chỉ nói cho cậu biết về vụ biến mất khỏi máy bay như một trò đùa vui vui để cậu đồng ý hợp tác, nhưng thật ra khi đó chị ta đã nghĩ tới những việc khủng khiếp hơn rất nhiều rồi.

Shinichi nhìn chằm chằm vào Nishida. Cô lảng tránh ánh mắt của cậu. Tachibana run rẩy nhìn chị, nhưng không nhận được ánh mắt đáp trả. Tachibana hỏi:

- Chị còn làm việc nào khủng khiếp hơn bắt cóc nữa?
- Để tội ác của mình trở nên hoàn hảo, chị cậu đã nghĩ tới việc đổ tội cho chú Azuma và anh Minamida ở tiệm bán đồ lặn và giết chết họ.
- Hả?!
- Đúng như kế hoạch, chị cậu đã ra tay.
- Không... Không phải thế! - Mắt Tachibana ngắn lị. Cô nhìn chị van lơn.
- Chị... Chị đâu còn cách nào khác... Nếu không đổ tội cho ai đó, người ta sẽ biết ngay chị là thủ phạm. Nên...
- Chị có thù oán gì với chú Azuma và anh Minamida cơ chứ!
- Tôi và Ran cũng đâu có thù oán gì với chị. Nếu muốn hận thì chị hãy hận người yêu xưa kia của mình đi. Đừng có lôi người ngoài vào! - Giờ thì Shinichi đã thực sự tức giận.

Tachibana lắc vai chị:

- Cậu ấy nói đúng đấy!

- Đúng là anh ấy đã sai, vì đã giết người rồi còn bỏ trốn. Nhưng tôi vẫn yêu anh ấy...

Mất đi người mình yêu, tôi phải đem nỗi đau đó biến thành sự hận thù... Nếu không nghĩ đến chuyện trả thù ai đó, tôi không thể tiếp tục sống... Cậu chỉ vô tình trở thành nạn nhân thôi... Đừng hận tôi... - Nishida vừa khóc vừa chĩa súng vào Shinichi.

- Chị đừng làm thế! - Tachibana ra sức kêu lên, nhưng Nishida bỏ tất cả ngoài tai.

- Được thôi. Nếu muốn giết tôi thì cứ việc, nhưng hãy tha cho Ran. Cô ấy đối với tôi còn quan trọng hơn cả mạng sống... - Shinichi nhìn Ran trong tay mình.

- Cậu trân trọng cô ấy thực sự, nhưng tôi nghĩ tình cảm của cô ấy còn mạnh hơn nữa kia. Khi bị nhốt trong kho, cô bé lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cậu. Thế nên tôi đâu thể để cậu chết một mình, như vậy đáng thương lắm... Người ở lại sẽ chỉ nghĩ đến việc phục thù, sống vật vờ ngày qua ngày như tôi mà thôi...

- Không, Ran không phải là người yếu đuối như thế...

- Thật không? Nếu cậu biến mất, chắc chắn cô bé sẽ không còn thiết sống nữa. Những người yêu nhau không nên chia lìa như vậy, dù bất cứ chuyện gì xảy ra...

Nói rồi Nishida chĩa súng vào Ran. Shinichi vội vàng nhảy bổ vào Nishida, nhưng cô ta lén nòng rồi quay đầu súng vào cậu. Shinichi đành phải đứng yên.

Khi đó, bên ngoài nhà kho có tiếng đập cửa chính ầm ầm, và tiếng ông Kogoro tuy nhỏ nhưng vẫn lọt được qua cánh cửa dày:

- Ran, Shinichi, hai đứa có trong đó không hả?!
- Không được trả lời. - Nishida chĩa súng vào trán Shinichi. - Maiko, em mau ra ngoài đi!
- Không đâu! - Bị chị kéo mạnh tay, Maiko cưỡng lại. Nhưng vì chị quá mạnh, cô không còn cách nào khác, đành ngoan ngoãn bước theo.

Đưa em gái ra rồi, Nishida dùng toàn thân đóng cánh cửa nhà kho lại, nhặt sợi xích rơi trên sàn quấn quanh tay cầm của cánh cửa. Cô ta móc ổ khóa chữ U vào đầu xích và khóa chặt lại. Nishida vừa đóng cửa ở mặt sau kho xong thì chính cánh cửa đó lại bị đập thình thịch. Bên ngoài có tiếng kêu của ông Kogoro:

- Ran, Shinichi, ta vào cứu hai đứa ngay đây!

Cánh cửa kêu lạch cách liên hồi. Nhưng vì cửa làm bằng sắt, nên ông Kogoro dù rất khỏe nhưng vẫn không mở được, mà chỉ có thể làm nó rung lên khe khẽ. Tiếng đập cửa chỉ một lát là im hẳn. Có vẻ như ông thám tử đã bỏ cuộc.

- Ha ha, ông ta buông xuôi rồi. Càng tốt. Không ai có thể ngăn cản việc này nữa rồi.

Nói đoạn Nishida đặt chiếc chìa mở khóa chữ U lên sàn và bắn hai phát đạn làm nó nát tan.

- Giờ thì không ai có thể chạy thoát được nữa... Xem nào, còn hai phút nữa thôi. Chúng ta sẽ vui vẻ chết cùng nhau. - Nishida nhìn đồng hồ đeo tay, có vẻ vui mừng.

Tuy nhiên, trong lúc Nishida liếc nhìn đồng hồ, Shinichi để ý thấy chiếc xe tải vừa nãy được đỗ sát để che vết hổng trên tường di chuyển từng tí một. Cậu nghĩ thầm trong đầu: "Chắc là ông bác". Vừa nghĩ xong thì thấy gương mặt ông Kogoro hiện ra bên kia lỗ hổng. Ông nhẹ răng cười, chỉ quả bóng đá trên tay. Shinichi im lặng, khẽ gật đầu. Ông Kogoro cố nhét quả bóng qua lỗ.

Shinichi hé tay:

- Luôn đi bác ơi!

- Hả? - Nishida nhìn quanh.

Giây tiếp theo, quả bóng lèn chặt ở lỗ hổng bỗng bắn với tốc độ không ngờ về phía Shinichi. Ông Kogoro đứng ngoài kho đã dùng hết sức lực húc đầu vào bóng.

- A!!

Nishida ngạc nhiên chĩa súng vào, nhưng không thể nhắm trúng quả bóng sượt qua mặt với tốc độ kinh hồn. Shinichi thì lại khác. Cậu dễ dàng nhắm trúng quả bóng. Cậu dồn hết sức vào chân, sút quả bóng về phía Nishida.

Vèo!

- Ồi! - Khẩu súng trên tay Nishida văng ra. Cô ta vội vàng nhoài người ra định chộp lại, nhưng Shinichi đã nhanh nhẹn cầm súng lên.

- Mọi việc kết thúc ở đây.

Giờ đến lượt Shinichi chĩa súng vào Nishida.

- Các người không thoát được đâu. Chưa đầy một phút nữa bom sẽ nổ. - Nishida nhìn quả bom, cười điên loạn.

Shinichi sực nhớ, chạy lại chiếc hộp. Màn hình đếm ngược: 30, 29, 28... - Shinichi định chạm vào hộp thì Nishida nói:

- Không được đâu. Chỉ cần động nhẹ bom sẽ nổ.

- Chị ta nói dối... Lúc nãy Sonoko cầm lên mà nó có nổ đâu... - Ran khó nhọc ngồi dậy, nói.

- Thôi được. Nhưng nếu cậu mở hộp cắt dây, thì bom sẽ nổ ngay.

Lần này gương mặt Nishida rất nghiêm trọng, không có vẻ gì là nói dối cả.

- Không thể mở hộp phá bom, cũng không đủ thời gian bế Ran chạy khỏi đây...

Shinichi nhìn đồng hồ điện tử đang hiện số 10. Cậu hốt hoảng nhìn quanh thì thấy lỗ hổng trên tường mà ông Kogoro vừa

chuyền quả bóng đá qua. Shinichi có vẻ như đã nghĩ ra điều gì đó:

- Việc này khá mạo hiểm, nhưng không còn cách nào khác. Bác ơi, bom sắp nổ, bác trốn vào chỗ nào đi!

Shinichi ôm quả bom, vừa kêu to vừa chạy về phía gần tường rồi ném chiếc hộp vào không trung với tư thế như khi chuẩn bị sút bóng vào gôn.

- A! - Ran và Nishida cứng người.

Khoảnh khắc sau đó, Shinichi nhắm vào lỗ hổng, hét to "Cố lên!" và sút chiếc hộp bằng kim loại. Chiếc hộp kêu "cộp" một tiếng thật lớn, rồi vừa bay vừa quay trong không trung, thăng qua lỗ trên tường ra ngoài kho.

Không gian yên ắng trong một giây.

BÙM!

Có tiếng nổ đinh tai nhức óc, và từ biển dâng lên một cột nước cao đến 30m. Nước biển làm vỡ kính trên nóc, tràn vào nhà kho. Shinichi người ướt nhẹp nhưng cười tươi rói:

- Rất tiếc, kế hoạch của chị thất bại rồi.

Nishida ngồi phịch xuống đất, khóc òa lên. Shinichi và Ran thương cảm đứng nhìn.

Shinichi dùng súng phá sợi xích ở cửa nhà kho. Vừa bắn xong thì ông Kogoro người ướt như chuột lột xông vào:

- Ran!

- Con xin lỗi bố... - Ran sà vào lòng bố, khóc.
- Con đừng nói gì nữa... - Ông Kogoro ôm chặt con gái.
- Dạ... - Ran khẽ gật đầu.
- Cảm ơn chú mày đã cứu Ran. - Ông Kogoro gật đầu với Shinichi.
- Đâu có, nhờ bác giúp cháu đấy chứ.

Nghe Shinichi nói, ông Kogoro cười hì hì.

Sonoko giờ đã xuất hiện, người ướt sũng, bừng bừng tức giận:

- Shinichi! Sao cậu không bảo tớ nấp đi hả!? Biết thế tớ cứ nằm im trong thùng xe tải cho xong, chẳng nhờ bác Mori cứu ra làm gì cả! - Sonoko hắt xì hơi ầm ĩ.

Cũng lúc đó, có tiếng còi xe cảnh sát vang lên ở phía xa. Tất cả quay ra hướng có tiếng còi, thì thấy vài chiếc xe cảnh sát của tỉnh nối đuôi nhau chạy tới. Maiko nhìn người chị đang khóc lóc vật vã trên mặt đất, nói vẻ hối lỗi:

- Em xin lỗi... Em đã gọi cảnh sát đến...
- Không sao đâu... - Nishida nói, ôm em gái vào lòng.

Chiếc xe cảnh sát mở cửa, và thanh tra Tamagawa bước xuống. Ông lôi Nishida đứng dậy và còng tay cô một cái "côp":

- Nishida Mai, cô bị bắt vì bị tình nghi bắt cóc và giết người!

Nishida ngoan ngoãn đứng dậy, theo thanh tra đi về phía xe cảnh sát. Thấy ông thanh tra đi qua trước mặt mình, ông Kogoro bức bối nói:

- Ngày, anh không có gì cần nói với bọn này à?

Nghe câu đó, thanh tra Tamagawa đứng sững lại. Ông bảo nữ cảnh sát đứng gần đó:

- Đưa cô ta lên xe.

Để nữ cảnh sát kia dẫn Nishida đi rồi, thanh tra Tamagawa quay lại chỗ ông Kogoro:

- Tôi chẳng có gì để nói cả... Cảnh sát chúng tôi phát hiện dấu giày trên con tàu chở khách đi lặn là dấu giày giả do Nishida Mai tạo ra bằng đôi giày mới tinh mua ở cửa hiệu bán đồ lặn trên Tokyo. Bằng cách này hay cách khác thì chúng tôi cũng biết cô ta là thủ phạm thôi.

- Anh đừng có quá đáng! Nếu phó mặc cho cảnh sát các anh, thì có phải đứa con gái duy nhất của tôi đã mất mạng rồi không!

Thấy ông Kogoro tức giận, thanh tra Tamagawa không biết phải nói sao. Shinichi vỗ vai ông thám tử:

- Thôi, bác tha cho họ đi.

- Shinichi...

- Đúng đấy bố ạ. Con vẫn bình an mà. - Ran cười từ trong vòng tay bố.

- Nếu hai đứa đã nói vậy thì... - Ông Kogoro vẫn còn tỏ ra bất mãn nhưng cũng nhượng bộ, bế Ran về chỗ chiếc xe thể thao màu đỏ.

Shinichi vừa định đi theo thì có tiếng gọi lại:

- Shinichi, cảm ơn cậu.

- Hả?

Shinichi quay lại, thấy thanh tra Tamagawa cúi đầu trước mình.

- Chứ đừng thế. Chúng ta đã bắt được hung thủ, vậy là được rồi. À, đây là chiếc máy ảnh của Nishida Mai. - Cậu lấy chiếc máy được bọc trong khăn tay ra, đưa cho thanh tra. - Trên này có dính tơ của sợi dây thừng dùng để giết chú Azuma và anh Minamida.

- Được rồi... - Thanh tra Tamagawa có vẻ nhún nhường.

- Nếu sau này có vụ án, cháu sẵn sàng hợp tác với cảnh sát các chú. Có điều từ nay xin chú đừng coi thường thám tử nữa.

Shinichi toe toét cười, vừa vẫy tay vừa chạy về phía chiếc xe của ông Kogoro. Thanh tra Tamagawa nhìn theo cậu bằng ánh mắt khâm phục.

- Không ngờ trên đời này có những người giỏi như cậu thám tử học sinh này...

Trên bầu trời, vầng trăng tròn đầy đặn đã ló mặt khỏi đám mây.  
Thanh tra Tamagawa giang hai tay, hít vào một hơi dài khoan  
khoái.

## CHƯƠNG 012

### **PHẦN KẾT, VÀ...**

Khách sạn nơi đoàn tham quan trường Teitan ở giờ không còn vẻ ảm đạm, mà trông tươi vui hẳn lên. Sonoko và Ran đã bình an trở về. Chuyến dã ngoại lại tiếp tục.

Trong phòng nghỉ đặc biệt của khách sạn, cha Sonoko - Ông Suzuki Shirou - đang nói chuyện với thầy Tamaoki.

- Như vậy có được không...? - Thầy Tamaoki dò hỏi.
- Chắc chắn mà. Ông đừng để tôi phải nhắc lại nữa.
- Nhưng... - Thầy Tamaoki vẫn rụt rè.
- Khách sạn ở trên đảo này của tôi đủ chỗ cho tất cả mọi người. Chuyến đi dã ngoại thời học sinh vì vụ bắt cóc kéo dài cả hai ngày mà hỏng bét rồi, nếu kéo dài thêm thời gian chắc thầy hiệu trưởng cũng thông cảm thôi. Đích thân tôi sẽ nói chuyện với họ, làm sao họ từ chối được. - Ông Shirou nghiêm mặt nói.
- Thầy hiệu trưởng đâu dám trái lời ông Suzuki... - Thầy Tamaoki trả lời, nghĩ đến mối quan hệ của ông chủ tịch tập đoàn tài chính với những nhân vật tai to mặt lớn trong chính trị lẫn ngành giáo dục.
- Tốt lắm. Tôi sẽ gọi cho thầy hiệu trưởng. Máy bay đi về tôi cũng sẽ lo liệu cả. Thầy chỉ cần thông báo cho các em học sinh về việc kéo dài chuyến đi thôi.

- Vâng, tôi sẽ làm vậy. - Thầy Tamaoki cúi đầu chào ông Shirou và ra khỏi phòng, gương mặt vui sướng.

Dưới đề nghị của ông Shirou, chuyến dã ngoại của Trường trung học Teitan được kéo dài thêm hai ngày. Nhờ vậy, các kế hoạch ban đầu cũng không bị hủy, làm cả thầy lẫn trò đều vui mừng.

Ngày hôm sau, Shinichi, Ran và Sonoko đều phải để cảnh sát lấy lời khai, nhưng thanh tra Tamagawa không dám hỏi gặng nhiều mà cho ba người ra về sớm.

Ran và Sonoko quên ngay việc bị bắt cóc, mà hớn hở đi thăm các di tích, thưởng thức nghệ thuật truyền thống, làm gốm, hái quả nhiệt đới cùng các bạn. Đến ngày về thì tất cả học sinh đều bị cháy nắng, da đen thui. Chỉ riêng Shinichi, sau khi phá xong vụ án thì lại quay trở về vẻ lơ đãng thường ngày.

Sau khi quay về từ chuyến dã ngoại, Ran tham gia thi đấu giải Karate thành phố bất chấp vết thương ở chân. Sonoko đã cầm loa đi theo, hò hét cổ vũ bạn đến lạc cả giọng. Lúc đầu ai cũng nghĩ Ran sẽ không trụ được lâu, nhưng không ngờ cô dễ dàng vượt qua đối thủ, rồi nhanh gọn tung cú đá cuối cùng, giành cúp vô địch. Shinichi lén đi theo Ran, đứng nấp sau cột nhà xem cô thi đấu, và lẩm bẩm một mình:

- Mất cả công mình lo lắng...

Cậu lại nhớ đến lời hứa với Ran.

- Cô ấy muốn đi chơi ở Tropical Land, mà lại còn đòi mình khao hết...

Cậu nhìn Ran cầm cúp, tươi cười rạng rỡ với Sonoko, rồi mở ví ra, thở dài.

Ngày hôm sau trời trong không một gợn mây. Ran đứng ở sân ga Tropical Land, hồi hộp nhìn về phía ga tàu. Cùng với một tiếng còi to, con tàu đi vào sân ga. Ran vội vàng lấy gương tay ra, chỉnh sửa lại tóc mái lần cuối. Cửa tàu điện ngầm mở, các gia đình dẫn theo con nhỏ nối đuôi nhau đi xuống.

Đợi mãi, Ran mới thấy Shinichi đi sau cùng, vẫn đang dán mắt vào quyển tiểu thuyết Sherlock Holmes. Ran gọi to tên Shinichi. Cậu rời mắt khỏi quyển sách, chào cùt lủn: "Ồ", nhưng Ran vẫn cười tươi rói.

Từ ga là con đường kéo dài thẳng đến Tropical Land. Hai bên đường là những lá cờ đủ màu bay phấp phới trong gió. Nhiều gia đình đang vui vẻ tiến về phía cổng công viên. Shinichi và Ran cũng hòa vào dòng người.

Khác với vẻ vui mừng ban nãy, Ran nhìn Shinichi lo lắng, vì cậu vẫn chui đầu vào quyển sách. Cô giật thầm trong bụng: "Mình đã cố gắng ăn mặc đẹp mà cậu ấy chẳng thèm khen đến một câu...". Nhưng nhìn kỹ, Ran thấy tay phải của Shinichi đung đưa. "Cơ hội đây rồi...", cô nghĩ thầm, khẽ đưa tay trái lại gần. Đúng lúc đó, bàn tay phải của Shinichi vươn ra, nắm chặt lấy tay Ran. Giật mình, Ran đỏ bừng mặt.

- Shinichi... - Cô nhìn vào mặt bạn.

Mặt Shinichi cũng đỏ không kém. Cậu bối rối thả tay Ran ra. Ran vội vã đổi chủ đề:

- Bố tớ đang ăn chơi hưởng thụ ở khách sạn của bác Suzuki...

- Ủa, bố cậu vẫn đang ở đó à?

Trong đầu Shinichi hiện ngay ra hình ảnh ông thám tử Kogoro ngồi trong chiếc ghế bành êm ái ở khách sạn, hai tay ôm hai cô gái xinh đẹp mặc bikini và vừa uống thứ rượu đắt đỏ vừa cười ha ha.

- Ủ, bố làm tớ đến là xấu hổ. - Ran cúi gầm mặt.

- Nhưng bác ấy đã có công cứu Sonoko, nên chắc bác Suzuki chẳng phiền gì đâu.

- Shinichi mới là người có công mà.

- Đâu, bố cậu có công lớn đấy chứ.

- Cậu nghĩ thế thật à? - Ran nhìn chằm chằm vào mặt bạn.

- Ờ... ừ... - Shinichi ngập ngừng rồi gật đầu dứt khoát.

- Thế thì tớ nói luôn, bố tớ bảo muốn hợp tác cùng cậu đấy. Bố bảo hai người cùng điều tra chắc chắn sẽ phá được nhiều vụ án lớn. Nhưng khi đó bố tớ uống rượu say, nên tớ không chắc đó là đùa hay thật...

- Ha ha ha, cái đó thì tớ xin. Chắc cả đời này tớ không bao giờ hợp tác phá án với bố cậu được đâu! - Shinichi ôm bụng cười.
- Tớ cũng nghĩ thế. Shinichi lúc nào cũng làm việc một mình.
- Thám tử là kẻ cô đơn mà. - Shinichi nhìn thẳng về phía trước, nói nghiêm túc.
- Kẻ cô đơn... À mà, lúc trước cậu định nói gì thế?
- Lúc nào cơ?
- Khi ở trên đảo, tớ giận vì cậu giấu việc Kẻ bắt cóc gửi thư thách thức còn gì. Khi đó, cậu có nói "Nhỡ..." gì đấy. Cậu nói nốt đi?
- Tớ quên rồi.
- Hả?
- Bọn mình đi mau đi.

Shinichi giục giã. Nhưng thật ra cậu đâu có quên. Lúc đó Shinichi định nói:

- Nhỡ tớ nói việc hắn gửi thư thách thức ra với mọi người, làm tất cả hoảng hốt, hỏng mất chuyến dã ngoại mà Ran mong đợi bao lâu nay thì sao? Nhỡ Ran không thể vui vẻ đi chơi với các bạn được nữa thì sao?

Bên ngoài Shinichi luôn bảo đi dã ngoại là trò con nít, nhưng cậu biết rõ Ran rất mong được đi chơi với lớp. Thế nên, cậu muốn tìm cách để cô có thể vui vẻ suốt chuyến đi.

Shinichi nhìn Ran cười. Ran không hiểu gì, nhưng thấy cậu cười với mình, thì cũng cười đáp lại.

Ba học sinh cấp một chạy vượt qua Shinichi và Ran. Bọn trẻ gồm một thằng bé mập mạp, một cậu nhóc mặt tàn nhang có vẻ thông minh và một cô bé xinh xắn mắt to tròn. Chúng vừa chạy vừa nói:

- Genta, cậu cẩn thận vấp ngã đây!
- Ayumi chậm chạp quá đấy. Mitsuhiko vẫn đuổi kịp tờ đấy thôi.
- Tại cậu chạy nêu tớ phải đuổi theo đấy chứ...

Ran nói, làm Shinichi cũng đưa mắt nhìn ba đứa trẻ con:

- Hồi bằng tuổi mấy em ấy bọn mình cũng đến đây chơi nhỉ?
- Thật à?
- Đúng mà.
- Hồi đó tớ có bé tẹo thế đâu.
- Shinichi bé chẳng kém đâu. Này, hôm nay bọn mình sẽ chơi vui hết như hồi nhỏ nhé.
- Ủ... - Shinichi có vẻ mắc cỡ., Trong bãi đỗ xe rộng lớn của Tropical Land, một chiếc Porche 356A đỗ lại cùng tiếng động cơ rền rền. Trên hàng ghế phía trước là hai người đàn ông mặc đồ vẻ tăm tối của biển sâu. Người đàn ông đeo kính râm ngồi cạnh hỏi:

- Liệu lão giám đốc có mang tiền đến như lời hứa không?
- Nếu không ngu thì lão không dám trái lời tổ chức đâu. Nhưng nếu có chuyện gì... - Người ngồi ở ghế lái xe mở ngăn đựng đồ trong xe, lấy ra chiếc vali mỏng bằng kim loại, rộng 10cm, dài 20cm. Gã đàn ông bên cạnh sờ sệt:
- Đó có phải là loại thuốc độc tên APTX 4869 mà tổ chức mới phát minh...
- Đúng thế. Uống thuốc này vào nạn nhân sẽ chết, nhưng xương thịt cũng bị phân hủy, không còn để lại dấu vết gì. Có điều thuốc này chưa được thử nghiệm trên người. Biết đâu hôm nay chúng ta có dịp...

Gã đàn ông mở vali, nhìn những viên thuốc con nhộng xếp hàng ngay ngắn, cười độc ác.

Shinichi và Ran đi qua chiếc xe Porche.

Gã đàn ông cạnh ghế tài xế nói:

- Đại ca Gin, đến giờ trao đổi rồi.
- Được lắm. Bắt đầu làm việc nào, Vodka.

Người đàn ông ở ghế lái xuống xe, mái tóc dài bay trong gió. Gã dùng đầu ngón tay dập tắt ngọn lửa trên tẩu thuốc lá, đưa mắt nhìn cổng công viên Tropical Land.

Khi đó, Shinichi và Ran vừa đi qua cánh cổng.



*Hết Tập 01*

*Đọc thêm tại: <https://tuoitho.mobi>.*